

Hoàng Thu Dung

Đừng như mây lang thang

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Đừng như mây lang thang

Chương - 1 -

Thanh Phương cầm chậu Bạch Kim Anh ra sân. Cô đến phía bờ tường đứng lóng ngóng tìm chỗ có nắng treo chậu hoa. Hôm nay nắng rất nhẹ. Gần tám giờ mà mặt trời như vẫn còn lấp ló trong mây. Mọi ngày cô chỉ việc đặt chiếc chậu lên trên giàn phong lan là đủ có ánh sáng tràn trề. Nhưng hôm nay phía góc đó trời cứ mát mát. Không biết bỏ một ngày thì hoa có bị ảnh hưởng gì không. Cô không yên tâm được

Thanh Phương ngược nhìn lên giàn Cát Đằng. Chỗ này nắng rất tốt, nhưng phải tội hơi cao. Thanh Phương thoáng chần chừ một lúc, rồi hăm hở chạy vào nhà. Cô khệ nệ khiêng chiếc ghế ra sân, đi đến phía bờ tường. Khi rẽ vào lối đi dọc hàng kiểng, Thanh Phương thoáng thấy một người khách đang vào nhà. Nhưng cô không để ý lắm. Vả lại, nhìn thì biết đó là khách của ba, để dì bếp gọi ba cũng được

Cô đặt chiếc ghế dưới giàn hoa, rồi cầm chiếc chậu, thận trọng leo lên ghế, đặt nó lên trên giàn cây. Nhưng chỗ có nắng thì xa quá tầm với của cô. Cô mím môi, cố nhào người tới, đẩy chậu hoa nhích vào phía giữa

Thanh Phương có cố mấy thì cũng không đẩy nó ra xa hơn được, mà chiếc

chậu thì cứ chông chênh chực ngã giữa những chấn song mỏng manh. Cô bám lấy song sắt, nhào người xuống sát những cụm hoa, cố đẩy chậu vào trong. . .

Mãi lo đẩy chậu hoa, cô quên mất mình đang đứng ở đâu, chiếc ghế bị mất thăng bằng ngã úp qua một bên, đẩy luôn Thanh Phương ngã nhào xuống đất. Cô hoảng hồn kêu lên một tiếng, rồi nằm im có đến một phút

Sau đó cô vội vã ngồi lên, phúi lia lịa bụi cát dính trên tay áo. Cô đang loay hoay kiểm tra lại tay chân, thì người khách từ phía sau đi tới, anh ta hỏi với vẻ quan tâm lịch sự:

- Cô có sao không vậy?

Thanh Phương quay lại, cười với anh ta một cái, rồi lắc đầu:

- Hơi đau một chút, nhưng không sao cả, tẻ có chút xiu mà

Người thanh niên nhìn nhìn cánh tay cô, rồi lắc đầu:

- Không chút xiu đâu, chảy máu rồi kìa

Nghe nói tới chảy máu, Thanh Phương vội đưa tay lên xem. Cô hơi hoảng khi thấy vết trầy khá sâu. Máu thấm ướt một khoảng tay áo trắng tinh. Cô nhăn mặt:

- Ôi trời, ghê quá! Chết tôi thật rồi!

- Cô leo lên đó chi cho tẻ vậy? Tìm gì ở đó hả?

Nghe hỏi, Thanh Phương mới nhớ tới chậu hoa. Cô vội đưa mắt tìm dưới sân. Một cảnh tượng vô cùng. . . Không bình thường bày ra trước mắt cô. Đó là chiếc chậu vỡ toang trên nền xi măng, miếng sành văng tứ tung. Đất rơi tung toé. Bì đất hơn là nhánh Bạch Kim Anh yêu quý của cô nằm lẫn lóc dưới đất trông như em bé bị té. Thanh Phương không còn lòng nào mà nhó cánh tay đau. Cô bỏ nhào tới chậu hoa, quỳnh quáng nâng nó lên trên tay, miệng méo xệch:

- Thôi chết rồi! Thế này thì nó sống gì nổi, làm sao mà ra vậy hờ trời!

Người thanh niên ngược nhìn lên giàn hoa, như đo lường chiều cao của nó, rồi cười:

- Rơi từ đó xuống thì phải bẻ thôi

Nghe tiếng thở dài náo ruột của Thanh Phương, anh ta lại cười an ủi:

- Nhưng hoa thì chắc không sao đâu, bỏ vào chậu khác trồng, chịu khó dưỡng là được

- Nó rơi trên cao quá, liệu có sống nổi không, có bị dập không?

Vừa nói cô vừa tần mẩn kiểm tra từng cánh hoa. Người thanh niên cũng ngắm nghía một lúc, rồi lắc đầu:

- Hoa thì không sao, nụ cũng không rụng, rễ còn nguyên, tóm lại là bình thường

Anh ta nhìn quanh sân:

- Nhà cô còn chậu nào không?

- Để sang nó qua hả?

- Ừ

- Còn chứ, để tôi đi lấy

Nói rồi cô chạy ào vào nhà, người thanh niên bèn gọi theo:

- Này!

Thanh Phương đứng lại:

- Anh gọi gì?

- Cô nên rửa vết thương đi, hoa thì lo sau cũng được

- Í đâu được! Để lâu nó chết thì sao?

Cô khoát tay như không để ý chuyện vết thương và tiếp tục chạy vào nhà.

Một lát sau, cô ôm chiếc chậu mới ra. Người thanh niên đón lấy và hốt hết đất rơi dưới sân cho vào chậu mới. Cuối cùng, nhánh phong lan cũng được yên vị giữa chậu. Trông anh ta làm hết sức rành rẽ chững chạc, Thanh Phương nhìn mà chịu lắm. Cô cười thật tươi:

- Cảm ơn anh nghe
 - Không có gì, nhưng. . . cô leo lên đó làm gì vậy?
 - Tôi muốn phơi nắng nó, bạn tôi bảo phải phơi nắng thì nụ nở ra mới đẹp
- Rồi cô nói như khoe:
- Bạn tôi cho đấy. Nhà nó trồng kiểng, nó bảo hoa này là đẹp nhất, anh thấy nó đẹp không?

Người thanh niên gật đầu, rồi nói thêm:

- Đây là loại Cát lleya, nó có nhiều loại lắm, nếu cô thích, tôi sẽ cho cô hoa
- Tướng Quân cũng rất đẹp
- Vậy hả? Thế thì cho tôi nhé
 - Mai tôi sẽ cho người mang đến cho cô
 - Cảm ơn anh trước nghe, nhưng khi cho hoa, anh nhớ gởi thêm thuốc nhé
 - Thuốc gì?
 - Thì thuốc để giúp cây lớn ấy

Người thanh niên phì cười, anh ta như định vạch ra sự thiếu hiểu biết của cô. Nhưng rồi anh ta chỉ gật đầu:

- Được rồi, cô có vẻ không rành lắm phải không. Thỉnh thoảng, tôi sẽ đến chăm sóc giúp cô
- Sao anh tốt quá vậy, cảm ơn lần nữa nghe. Mà hình như anh rất rành phong lan phải không?
- Nhà tôi có một giàn phong lan mà. Tôi sưu tầm nhiều loại mới lắm. Chơi phong lan là một thú vui đó, hình như cô cũng rất thích nó phải không?

Thanh Phương lắc đầu:

- Tôi chẳng biết gì về hoa cả, thấy thứ nào đẹp thì thích thôi, nhưng chăm sóc thì chưa rành. Thỉnh thoảng, nhờ bạn tôi đến chơi và chăm sóc hoa cho tôi, chắc nhờ vậy mà nó không chết

Người thanh niên nheo mắt:

- Nếu không thì tự cô có chăm sóc được kô?

Không đợi Thanh Phương trả lời, anh nói luôn:

- Chắc không tới nỗi chết đâu phải không?

- Cũng không biết nữa, nhưng thấy nó sắp chết thì tôi sẽ gọi bạn tôi tới cứu nó.

Cô chỉ về phía góc sân đối diện:

- Vườn hoa của tôi đằng kia, anh có muốn lại xem không?

- Cũng được, biết đâu tôi sẽ tìm ra loại phong lan mới ở đây

- Chắc không tìm được thêm gì đâu, anh đã có hẳn một vườn phong lan rồi, còn tôi chỉ có mấy chậu thôi

Người thanh niên chưa kịp trả lời thì có tín hiệu máy. Anh quay qua Thanh Phương:

- Xin lỗi nhé

Và anh lấy máy ra nghe. Thanh Phương ôm chậu phong lan, đứng một bên chờ. Cô nghe giọng anh ta khá cộc cằn:

- Dì đang ở đâu?

- . . .

- Sao mấy ngày nay dì không qua nhà con? Mẹ con nhắn dì đó. Dì đừng tránh né như vậy nữa, mẹ con sẽ không bỏ qua chuyện này đâu

- . . .

- Con không muốn nói ở đây. Ngày mai dì qua nhà con đi, mẹ con chờ dì đó
Thanh Phương lén liếc nhìn gương mặt anh ta. Cô không cố ý tò mò, nhưng giọng điệu khô khan của anh ta làm cô thấy lạ. Vừa mới nói chuyện mềm mỏng nhẹ nhàng, sao tự nhiên đổi tông nhanh thế. Anh ta nói chuyện với dì mà sao thiếu khiêm tốn thế? Nói chuyện với người lớn thì phải lễ phép chứ? Chắc bà dì nào đó nghe cũng giận lắm

Lúc đó người thanh niên đã nói chuyện xong, anh ta tắt máy, rồi quay lại

nhìn Thanh Phương. Cô vội làm vẻ mặt tỉnh bơ như không hề biết nghe lén là gì

Cô thấy anh ta thoáng cười, rồi giọng nói mềm mỏng trở lại:

- Xin lỗi lần nữa nghe cô Phương

Thanh Phương ngạc nhiên:

- Sao anh biết tên tôi?

- Biết chứ

- Nhưng làm sao anh biết được? Anh có tới nhà tôi lần nào đâu

- Đâu cần phải tới nhà cô mới biết. Mà không phải chỉ có tên, tôi còn biết cả tính tình cô nữa.

Thanh Phương nhú mày:

- Lạ thật! Nhưng mà làm sao. . .

Không để cô nói hết câu, người thanh niên đã chuyển qua hướng khác:

- Cô không giới thiệu vườn phong lan của cô sao?

Nghe nói đến hoa, Thanh Phương lại quên ngay câu chuyện đang nói. Cô cười tươi:

- Giới thiệu chứ, nhưng anh đừng có cười nếu hoa của tôi xấu nha

Người thanh niên khoát tay:

- Nếu nó xấu tôi sẽ giúp cô chăm sóc, đừng lo, tôi không quen cười ai đâu.

À! Còn chuyện này nữa

- Chuyện gì thế?

- Cô chưa biết tên tôi

Thanh Phương cười trong veo:

- Tại anh không nói đó thôi

- Không nói thì sao không hỏi? Không thấy tò mò à?

- Tôi tò mò làm chi chuyện đó, nhưng. . . anh tên gì vậy?

- Bây giờ tôi đổi ý rồi, không muốn giới thiệu nữa

- Đừng dối ý như vậy, tôi muốn biết lắm, thật đó
- Biết chi vậy?
- Tại vì anh hứa cho tôi phong lan và còn chăm sóc vườn hoa của tôi, tôi phải biết tên anh để anh có trốn thì gọi chứ
- Vậy nghĩa là tôi phải cho luôn số máy của tôi hả?
- Không cho cũng được, tôi hỏi ba tôi thì biết ngay chứ gì. Nhưng anh nói tên anh đi chứ

Người thanh niên chợt trở nên trầm ngâm hẳn đi, cử chỉ cũng dè dặt lại. Anh ta nói nhát gừng:

- Tôi tên Nguyên, Minh Nguyên
- Anh là chỗ làm ăn với ba tôi hả? Thôi chết! Tôi bất lịch sự thật, nãy giờ quên nói, ba tôi không có ở nhà. Ba đi lâu lắm mới về, anh có nhắn gì không?
- Không nhắn gì cả, tôi biết ba cô không có ở nhà rồi
- Sao anh biết?
- Trước khi thấy cô té, tôi đã gặp dì người làm
- Vậy hả?
- Hôm nay cô không đi học sao?

Thanh Phương nhìn anh ta một cái, Thật lạ, cô không hiểu sao người khách này cư xử hòa đồng như đã biết cô từ lâu lắm. Như thể có một mối quan hệ nào đó. Anh ta hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. Cứ như người nhà vậy. Nhưng cô không thấy khó chịu lắm. Cử chỉ hòa nhã của anh ta làm cô có cảm giác tin cậy. Chắc chắn đó không phải là người xấu, bằng chứng là anh ta đã hứa cho cô hoa, và còn tới lui chăm sóc vườn hoa của cô. Người như vậy thì dứt khoát là dễ mến rồi. Với lại, nhìn anh ta có phong cách rất hay nữa

Không thấy cô trả lời, anh ta hỏi lại lần nữa:

- Hôm nay không đi học sao?
- Có chứ, nhưng học buổi chiều
- Đồi buổi rồi hả?

Thanh Phương không ngăn được thắc mắc:

- Sao anh biết?
- Tôi nói rồi, tôi biết rất nhiều về cô mà

Thanh Phương định hỏi tiếp thì Minh Nguyên lại có tín hiệu điện thoại. Lần này thì anh không nói chuyện như lúc nãy, mà tắt máy ngay rồi lại cười lịch sự:

- Xin lỗi, tôi có chuyện phải đi ngay

Mặt Thanh Phương tiu nghỉu:

- Anh không xem phong lan của tôi hả?
- Mai tôi sẽ đến. Tôi còn phải mang hoa đến cho cô nữa mà

Thanh Phương cười tươi lên ngay, cô nói như dặn:

- Nhớ nhé, đừng cho tôi leo cây nha!
- Không có đâu! Thôi nha, chào cô bạn

Rồi anh ta đi ra cổng, Thanh Phương lưỡng lự theo tiễn. Cô nhiệt tình đến mức đi ra luôn ngoài đường và vẫy tay chào khi anh ta ngồi vào xe. Đến lúc xe chạy rồi, cô mới trở vào. Cô nhiệt tình một cách tự nhiên mà không để ý đây là lần đầu tiên cô gặp anh ta và cũng chẳng biết anh ta là ai

Sáng hôm sau, khi mang chậu hoa phơi nắng, Thanh Phương cứ ngó ra cửa trông vị khách hôm qua. Không hiểu sao cô rất thích anh ta đến lần nữa. Không phải chỉ vì quà mà anh ta hứa, mà vì thích phong cách dễ mến của anh ta. Lạ thật, sao bạn của ba mà cô lại không biết, đến giờ mới phát hiện, hay là tại vì anh ta chưa từng đến nhà?

Càng nghĩ cô càng thấy thắc mắc. Rõ ràng vị khách ấy biết khá nhiều về cô, nhưng tại sao biết và anh ta là ai thì cô mù tịt

Thanh Phương treo chậu hoa lên xong rồi đi vào nhà. Vừa đi, cô vừa ngóng ngóng ra cửa, hơi thất vọng vì chẳng thấy khách đâu. Hôm qua anh ta đến giờ này mà. Chắc quên mất lời hứa rồi. Cũng đúng thôi, những người hứa dễ dàng quá thì lời hứa thường bay đi mất

Vào lúc cô vào đến thềm thì nghe tiếng chuông ngoài cổng. Thanh Phương quay lại nhìn. Cô thấy anh ta. Anh ta đứng ngoài cửa, trên tay cầm hai chậu phong lan tím. Vừa nhìn thấy anh ta, Thanh Phương lập tức chạy ào ra mở cổng. Cô cười nói riu rít:

- Vậy là anh đến rồi. Thế mà tôi cứ nghĩ bị leo cây vì anh. Anh mang hoa đến cho tôi phải không? Hoa này là cho tôi chứ gì, phải không?

- Của cô đó

- Đến hai chậu lận hả? Anh tốt thật đó. Màu tím đẹp quá, tôi thích màu này lắm. Đem treo lên chứ?

- Ừ, treo trên giàn phong lan của cô luôn

- Loại này có cần phơi nắng riêng không?

- Không cần đâu, cứ trồng bình thường thôi

- Hôm qua anh chưa xem giàn hoa của tôi đó nhé. Bây giờ tới xem luôn, nếu thấy cây nào thích thì tôi sẽ tặng anh

Minh Nguyên buông tiếng cười:

- Cám ơn, nhưng chắc tôi không dám nhận đâu

- Tôi tặng thật mà, anh cho tôi những hai cây còn gì

- Cô có vẻ rạch ròi quá hả?

- Người ta tặng mình thì mình phải tặng đáp lại chứ, ai nhận không thì bất lịch sự lắm

Minh Nguyên không nói gì, nhưng cứ cười cười một mình. Nụ cười của anh làm Thanh Phương thấy kỳ kỳ. Cô bậm môi:

- Sao anh cười hoài thế? Cười gì vậy?

- Không có gì đâu, tại thích thôi, yên tâm chưa
 - Thế mà tôi tưởng tôi nói chuyện vô duyên. Không phải cười tôi là được rồi.
- Đi nào!

Cô bước tới hơi nhanh dẫn đường, Minh Nguyên đi chậm rãi phía sau. Hai người định rẽ vào con đường nhỏ thì từ phía trên lầu, giọng dì Kiều gọi vọng xuống:

- Nguyên tới hả? Chờ dì một chút!

Thanh Phương ngẩng nhìn lên lầu, rồi quay phắt lại nhìn Minh Nguyên lấp bấp:

- Anh là cháu của bà ấy à?

Minh Nguyên thoáng lúng túng, nhưng cũng điềm tĩnh gạt đầu:

- Đó là dì tôi. Nhưng sáng nay tôi đến không phải để tìm bà ấy, tôi chỉ mang hoa tới cho cô thôi

Thanh Phương hoàn toàn không để ý cách giải thích của Minh Nguyên. Cô gặng lại lần nữa:

- Anh là người nhà của bà ta à? Là cháu ruột à? Có phải vậy không?
- Đúng vậy, tôi không giấu, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi giống tính dì tôi

Nhưng Thanh Phương không để anh nói hết câu, có hét đến mức chói tai:

- Tôi không cần quà của anh, ra khỏi nhà tôi ngay, đi về ngay! Đây là nhà tôi chứ không phải nhà bà ấy. Các người còn dám rủ nhau đến đây à? Thật là đồ lường gạt!

Minh Nguyên nói nhẹ nhàng:

- Bình tĩnh đi Phương, sao lại nổi nóng như vậy. Tôi biết cô ghét dì tôi, nhưng đâu có nhất thiết phải ghét tất cả những người có liên quan đến dì ấy. Cô đừng trẻ con như vậy

Thanh Phương nói thẳng toạc:

- Có phải mẹ anh sai anh đến lấy tiền không? Anh có biết đó là tiền của ba tôi không? Các người định bóc lột ba tôi đến chừng nào nữa chứ?

Minh Nguyên chưa kịp trả lời thì bà Kiều đã xuống tới. Bà không nghe hết câu chuyện, nhưng thấy dáng điệu giận dữ của Thanh Phương, bà cau mặt:

- Làm gì mà ầm ĩ vậy? Không thích tôi thì cũng phải tôn trọng cháu tôi chứ, định đuổi người ta hả, cô quá quắt lắm nghe!

Thanh Phương định mở miệng thì Minh Nguyên đã ngăn bà Kiều lại. Giọng anh ta nghiêm khắc:

- Dì đừng trách cô ấy. Cách hay nhất là dì nên nói chuyện nhẹ nhàng với người ta. Dì mới quá đáng đó!

Thật lạ, chỉ một câu nói của Minh Nguyên mà bà Kiều trở nên thay đổi hẳn, có vẻ bớt gắt gỏng. Hình như bà ấy rất ngán anh ta

Nhưng Thanh Phương không để ý điều đó. Chỉ cần biết Minh Nguyên có liên quan đến bà dì ghẻ hay moi tiền của ba cô là cô lập tức có ác cảm.

Những gì tốt đẹp anh ta làm cho cô hôm qua nay, bây giờ xóa sạch

Cô cúi xuống nhìn hai chậu hoa dưới chân, rồi ngược lên nhìn Minh

Nguyên, cái nhìn đầy ác cảm:

- Nếu biết ngay từ đầu thì tôi đã không nhận quà của các người và cũng không muốn mất thời giờ mà nói chuyện. Từ đây về sau đừng mang gì đến cho tôi nữa, tôi chỉ thấy ghét thêm thôi

Rồi cô quay ngoắt bỏ vào nhà. Thái độ của cô làm bà Kiều tức nẩy lửa, bà nghiêng răng nói vọng theo:

- Tôi sẽ nói với ba cô chuyện này, thật là hỗn láo!

Thanh Phương nghe, nhưng không buồn quay lại. Trong nhà, cô đã quen với điệp khúc đó nên không muốn phản ứng nữa.

Thanh Phương ngồi một mình trước ngôi mộ hầy còn màu vôi mới. Khuôn

mặt đẹp tuyệt vời đầm đìa nước mắt. Cô chống cằm quay lại nhìn bức hình trước mặt. Đó là ảnh chụp khi ba và cô đi du lịch ở Pháp. Ba chết bất ngờ quá nên cô không tìm được ảnh nào khác, phải nhờ máy tính xử lý. Đó là bức hình chụp trung thực gương mặt ba nhất, và cô chỉ muốn giữ lại hình ảnh như vậy về ba. Còn sau này, khi ba thất bại, hình ảnh về một người tiêu tụy thất chí làm cô đau lòng không muốn nhớ tới nữa

Hôm nay là ngày đen tối thứ ba trong đời cô. Lần thứ nhất là chứng kiến cái chết của mẹ. Lần thứ hai là tự mình tổ chức đám tang cho ba. Và lần này, lát nữa đây, khi về nhà, cô sẽ lấy hết chút đồ đạc còn lại ra khỏi nhà. Sẽ không còn phải cảm thấy hình ảnh di Kiều ám ảnh trong từng giấc ngủ. Trong cái bất hạnh đôi lúc cũng còn le lói điều hạnh phúc

Trời nắng lên. Mặt trời buông những tia sáng xuống khu nghĩa trang, nhưng cũng không làm sinh động nổi thế giới của những người chết. Một sự yên lặng đến lặng người như cách ly thế giới ồn ào ngoài kia, nơi mà những người sống vẫn tiếp tục mang lấy những niềm vui buồn, những bất hạnh cay cực mà đi cho hết đường đời

Thanh Phương rời nghĩa trang. Chạy trên đường mà cô có cảm tưởng như mình đang đi về phía bóng tối đen đặc. Mà trước mắt là con đường mịt mù không lối thoát

Cô về nhà hơn một giờ thì những người thi hành án tới làm việc. Thanh Phương đứng dựa tường im lặng nhìn họ lạnh lùng niêm phong từng thứ trong nhà, khuôn mặt lạnh căm không cảm xúc, như tất cả không liên quan gì đến mình

Khi tất cả đã xong, một người đàn ông nhìn nhìn cô rồi buông một câu nửa mệnh lệnh, nửa thương hại:

- Mời cô ra khỏi đây cho chúng tôi niêm phong nhà

Thanh Phương không nói gì. Cô quay người vào phòng lấy chiếc vali, rồi đi

thẳng luôn ra cửa không hề ngoái lại nhìn lần cuối những gì diễn ra sau lưng mình

Bước chân ra khỏi nhà chỉ có vậy. Một ít sách vở cô đã gửi đến nhà trọ trước đó. Tất cả những gì còn lại của cuộc sống huy hoàng ngày trước chỉ là những bộ quần áo đẹp, một ít nữ trang và quý trên tất cả là khung ảnh của ba mẹ cô

Có lẽ cô là người duy nhất trên đời này thật sự thấy nhẹ lòng vì cái chết của ba mẹ mình. Thà như vậy để hai người mà cô thương yêu nhất trên đời không phải chứng kiến giây phút bi thảm của cô. Không phải sống trong nỗi đau khổ khi số phận thay đổi

Thanh Phương kéo valy, lững thững đi bộ trên vỉa hè. Chợt cô hơi đứng lại khi thấy chiếc Toyota màu đen ngừng lại phía trước mặt mình, rồi Minh Nguyên mở cửa bước xuống, đi về phía cô. Bất chấp thái độ gườm gườm của cô, anh ta chìa tay ra, giọng thân thiện:

- Đưa valy đây, lên xe đi!

Thanh Phương hơi lùi lại một bước. Đôi mắt ác cảm chiếu thẳng vào mặt anh ta, nói như quát:

- Đi chỗ khác!

- Đừng có làm cao nữa, cô không còn là cô tiểu thư nữa đâu, nhất là đừng quen thói quát tháo tôi. Lên xe đi!

- Không!

- Cô không biết bây giờ tôi là chỗ dựa duy nhất của cô sao? Tỉnh táo lại đi, đừng sống trong mộng nữa

- Cho dù trên đời này quanh tôi chỉ là kẻ thù, cho dù tôi có chết ngoài đường tôi cũng không cần một người như anh che chở. Đi cho khuất mắt tôi ngay!

- Chưa nếm trải mùi đời nên còn kiêu hãnh lắm, coi chừng một ngày nào đó quỳ dưới chân tôi xin giúp đỡ thì cũng không còn kịp đâu. Đừng nói nhiều,

lên xe đi!

- Không!

- Tôi đã tìm chỗ cho cô rồi, đừng bướng vô ích

- Nếu anh không tránh cho khuất mắt tôi, tôi sẽ. . .

Minh Nguyên nheo mắt:

- Sẽ thế nào? Quát vào mặt tôi ý như đã từng làm chứ gì? Trò đó tôi quá quen rồi không còn tác dụng nữa đâu. Đừng thử thách sự chịu đựng của tôi nữa

Thanh Phương nói như hét:

- Có tránh đường không hả? Con người lì lợm kia!

Minh Nguyên cười khẩy:

- Nói nhẹ nhàng không nghe, chỉ thích bạo lực thôi à? Được, muốn gì tôi sẽ chiều nấy

Anh ta cúi xuống, ngang nhiên xách chiếc valy đến quăng vào xe, rồi trở lại kéo mạnh tay Thanh Phương đi theo mình, mặc cho cô vùng vẫy. Anh mở cửa, ấn cô vào xe:

- Bướng có qua nổi tôi không? Ngồi yên đó!

Thanh Phương chưa kịp ngồi lên thì anh ta đã đóng mạnh cánh cửa. Và đi vòng qua đầu xe, ngồi vào tay lái. Anh ta nói một cách thân nhiên:

- Biết điều thì ngồi yên đi!

Thanh Phương vùng thẳng người lên, cố mở cửa nhưng không cách nào mở được. Chiếc xe chạy với tốc độ chóng mặt. Cô quay phắt lại, trừng mắt nhìn Minh Nguyên:

- Anh tưởng thế này là không chế được tôi sao? Không đâu, đừng có tự tin!

Minh Nguyên không buồn trả lời. Anh ta ngó phía trước, im lặng lái xe.

Khuôn mặt không buồn không vui. Từ đó giờ vẫn vậy, anh ta luôn có vẻ đứng đưng khi bị Thanh Phương nói nặng, vậy nhưng không hiểu sao vẫn

không bỏ mặc được cô. Biết mình bị ghét cay đắng mà vẫn cứ quan tâm, đôi lúc chính anh cũng không hiểu nổi mình

Chiếc xe rẽ vào một con hẻm rộng, rồi ngừng lại trước một ngôi nhà nhỏ.

Cổng phủ giàn hoa gì đó mà Thanh Phương không biết tên. Cô im lặng chờ

Minh Nguyên mở cửa

Anh ta đi vòng qua phía cô, kéo cánh cửa ra, nói ngắn gọn:

- Xuống đi!

Anh ta có hơi ngạc nhiên khi thấy cử chỉ ngoan ngoãn bất ngờ của Thanh Phương. Cô bước xuống, đến nhìn vào sân, rồi đứng im chờ

Minh Nguyên đến mở cổng, rồi trở ra lấy chiếc valy cho cô. Hai người đi qua khoảng sân nhỏ, vào phòng khách. Thấy Thanh Phương gườm gườm nhìn xung quanh, anh ta hỏi trống không:

- Thế nào, vừa ý không?

- Nhà này của ai vậy?

- Không cần biết của ai, chỉ nên biết cô có toàn quyền sử dụng, kể cả quyền bán đi nếu không thích

- Bố thí hả?

- Đừng nói chuyện khó nghe như vậy

Thanh Phương cười như coi thường:

- Nếu là của tôi, tôi có thể đập phá được không?

Minh Nguyên cũng lạnh lùng:

- Cứ làm nếu thích

Anh ta đặt chùm chìa khóa lên bàn, rồi nói ngắn gọn:

- Tôi về

Anh ta đi ra cửa, nhưng chợt nhớ ra, bèn quay lại:

- Còn cái này nữa!

Và trước cái nhìn gườm gườm của Thanh Phương, anh ta lấy chiếc điện

thoại trong túi áo, đặt lên bàn, cạnh chùm chìa khóa:

- Nếu cần gì thì gọi cho tôi!

Thanh Phương đứng dưng nhìn các thứ, giọng cô bất cần:

- Anh về giùm được chưa?

- Với người duy nhất che chở cho cô, mà có thể ngang ngược như vậy được sao? Coi chừng, một ngày nào đó lòng kiên nhẫn của tôi biến mất, cô sẽ tiếc đến chết, đừng có tự cao nữa!

- Tôi cũng chỉ mong sự kiên nhẫn đó biến mất ở anh. Dù anh có đối xử tốt với tôi thế nào, tôi cũng không nhìn anh thân thiện hơn được đâu. Tính tôi là vậy đó, càng tốt tôi chỉ càng ghét anh thêm thôi.

Minh Nguyên như không muốn đôi co với Thanh Phương, anh nhìn cô một cái rồi đi ra cửa, không buồn nói một câu chào

Mà Thanh Phương cũng không cần như vậy. Hành động của anh ta sáng nay làm cô hết sức ngạc nhiên. Từ khi đi Kiều bỏ đi rồi ba cô mất, anh ta chẳng hề đến nhà cô lần nào. Thế rồi sáng nay, vào cái lúc cô tuyệt vọng nhất, anh ta lại xuất hiện. Và đáng kinh ngạc hơn là tặng cô một món quà quá đáng giá như thế

Lúc này Thanh Phương đã cố giấu sự ngạc nhiên và cư xử với anh ta y như cái cách cô vẫn dùng trước kia. Bây giờ anh ta về rồi, cô ngồi một mình ngẫm nghĩ, càng nghĩ càng thấy vô cùng khó hiểu về con người đó

Nhưng dù anh ta có cư xử với cô tốt cách mấy đi nữa, cô vẫn không thể thích được con người anh ta. Cũng không vì vậy mà cảm ơn, vì những gì dì Kiều gây ra cho gia đình cô, có mười anh ta cũng không đền bù nổi

Thanh Phương đứng nhìn căn phòng, rồi liên tưởng tới nơi mà mình sẽ tới.

Cô thấy ngán ngẩm kỳ lạ. Một căn phòng trọ vuông vức hai mét, phía trên lợp tole nóng hầm hập. Lúc mới đến đó, chỉ đứng một lát thôi cô đã thấy nhức đầu hoa mắt

Còn nhớ buổi trưa đến xem căn phòng đó, cô đã đứng khóc một mình. Gần như tuyệt vọng khi nhớ đến phòng riêng của mình

Bây giờ Minh Nguyên đã cho cô hẳn một ngôi nhà, điều mà có nằm mơ cô cũng không tưởng ra nổi. Nhưng cô hoàn toàn không có ý định nhận bất cứ thứ gì ở một người như anh. Anh ta cứ tưởng cô sẽ xiêu lòng mà cảm ơn sao? Không bao giờ!

Thanh Phương thở dài đứng dậy. Không buồn nhìn xem ngôi nhà, cô đến xách chiếc valy, lẳng lặng đi ra khỏi nhà

Cô đến căn phòng trọ. Suốt hai ngày liền cô nằm vật vã một mình, gần như suy sụp hoàn toàn, như tất cả nghị lực đã rời bỏ cô mà đi

Thanh Phương nghĩ về gia đình mình, về người đàn bà phóng túng mà cô phải gọi là dì. Cô cứ nhớ quá khứ huy hoàng của mình rồi khóc, rồi nghĩ đến cuộc sống bế tắc trước mắt và lại khóc. Chưa bao giờ trong đời mình cô khóc nhiều như bây giờ, cũng chưa từng nằm một chỗ mà nghiền ngẫm về cuộc đời. Ngày đó hạnh phúc quá, đời toàn màu hồng, có gì đâu mà phải nghiền ngẫm

Thanh Phương chán nản đến mức không muốn ăn, dù bụng đói cồn cào. Cô thấy mình nên chết đi cho rồi, đi theo ba có lẽ cô sẽ không phải khổ thế này. Chợt cô nghe tiếng chân ai đó đi lên cầu thang rồi có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa. Cô ngẩng đầu lên, hỏi vọng ra:

- Ai vậy?

Không có tiếng trả lời, có lẽ là bà chủ nhà. Thanh Phương gượng ngồi lên, đôi mắt tối sầm choáng váng. Cô hoảng hốt vịn lấy cánh cửa cho khỏi bị té và đứng yên cố định thân lại

Tiếng gõ cửa ngoài kia lớn hơn như hồi thúc, khiến Thanh Phương thấy lo. Cô ráng bước tới đẩy chốt cửa rồi đứng nép qua một bên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài

Cô chột như tỉnh người, khi nhận ra người khách bất ngờ: Minh Nguyên.

Sao anh ta biết cô ở đây chứ? Đến chỗ này mà anh ta còn tìm được thì dưới bầu trời này, cô biết đi chỗ nào để tránh được anh ta?

Minh Nguyên lao vào như cơn lốc. Nhưng anh ta không nói gì, chỉ yên lặng nhìn khắp căn phòng. Rồi lướt cặp mắt nhìn cô từ đầu xuống chân, anh ta cười nhạt:

- Bỏ đi để tới một chỗ thế này à? Kiêu hãnh quá đấy
- Sao anh biết chỗ này?
- Muốn chứng tỏ mình là người có khí tiết chứ gì? Cô chỉ làm tôi thấy khinh bỉ và buồn cười
- Ra khỏi chỗ này mau
- Hình như cô đã nói câu này với tôi vài chục lần rồi, nhưng đây không phải là nhà của cô, mà cô cũng không còn là đại tiểu thư nữa, bỏ cái giọng ra lệnh ấy đi!

Thanh Phương chiếu cặp mắt ác cảm vào mặt anh ta:

- Bây giờ dù tôi không còn như xưa, dù tôi có là con bé đầu đường xó chợ, nhưng trong mắt tôi, anh vĩnh viễn vẫn là một tên cướp giết không hơn không kém, đi cho khuất mắt tôi mau

Minh Nguyên bước tới một bước trước mặt Thanh Phương:

- Tôi cướp giết gì của cô? Nói mau!

Thấy cô không trả lời, anh lắc tay cô một cái:

- Cô luôn nói tôi là đồ cướp, nhưng có khi nào nói cụ thể tôi cướp giết cái gì không?

Hôm nay tôi buộc cô phải nói cụ thể, nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu

- Không phải chỉ một mình anh, mà cả dòng họ anh là một nhóm lừa đảo, các người đã núp bóng dì Kiều để cướp đoạt tài sản của ba tôi. Tiếc là tôi không làm gì được các người nhưng mối thù này thì không quên được đâu

Minh Nguyên cười khan:

- Nói chuyện nghe giống tiểu thuyết kiếm hiệp thật, tình huống đầy kịch tính. Muốn nói tới mối thù cha truyền con nối chứ gì? Bị kịch thật đó, đồ con nít!

Thanh Phương hơi khựng lại, choáng váng cả người. Lần đầu tiên cô thấy anh ta phản ứng như vậy, anh ta không còn nhường nhịn nữa, mà bắt đầu xem cô là kẻ thù. Cô nói như quát:

- Câm họng! Ra khỏi đây ngay!

Minh Nguyên thân nhiên:

- Đừng đuổi vô ích. Từ đây về sau cũng đừng dùng cái giọng đó với tôi. Nếu không tôi sẽ không nhẹ nhàng đâu

Thanh Phương nghiêng chặt răng, quát khế hơn:

- Có ra khỏi đây không?

Minh Nguyên nhún vai như không để ý cách quát tháo đó, giọng anh ta thân nhiên:

- Cô sống trên mây nhiều quá rồi đó, đầu óc lúc nào cũng thù hận viển vông mà không cần biết như vậy có đúng hay không? Nói cô như vậy nặng thật, nhưng không mắng thì cô không hiểu ra, phải nói vậy thôi

- Thù hận viển vông? Nói nghe hay thật. Nếu tôi là luật sư thì các người sẽ chết với tôi, các người sẽ không được nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật thế này đâu

- Nếu cô có thể thì sẽ đưa gia đình tôi vào tù rồi chứ gì? Nhưng với tội danh gì vậy?

- Không có tội danh rõ ràng, chính vì các người hiểu điều đó nên mới có thể ngang nhiên mà sống mà không biết nhục nhã, rồi lại lên mặt bố thí cho tôi. Nếu có phép màu, tôi sẽ biến các người thành một lũ ếch nhái, hiểu chưa?

Minh Nguyên buông một tiếng cười mỉa mai:

- Vậy thì ráng mà mơ ước phép màu đó đi, tôi chúc cô thành công đó. Còn bây giờ phải vạch ra sự thật, xem ai đúng ai sai
- Còn phải vạch mới thấy sao? Tôi nghĩ các người tự hiểu rồi đó chứ
- Có nghĩa là cô cứ khẳng khẳng kết tội tôi là cướp đoạt tài sản của gia đình cô?

- Không phải khẳng khẳng, mà là khẳng định

Minh Nguyên nhìn cô, rồi lắc đầu:

- Nếu không nương nhẹ cô thì tôi đã kiện cô vì tội vu khống rồi. Ăn nói không biết giữ lời, còn la lối om sòm, đại dốt mà cứ tưởng mình khôn ngoan lắm

Thanh Phương tức nghẹn thở, cô lắp bắp tìm cách trả đũa:

- Vừa ăn cắp. . . vừa la làng. Đồ ngang ngược!

Cô ngừng lại, cố tìm từ thích hợp nhất để nói:

- Chắc vì thấy tôi yếu thế nên các người không hề sợ. Có lẽ là vậy thật, nhưng các người không nghĩ một ngày nào đó tôi sẽ có thể lực và sẽ lấy lại những gì mà tôi đã mất? Có nghĩ tới không? Hãy chờ đi, các người sẽ bị quả báo!

Minh Nguyên nói thản nhiên:

- Tôi cũng nghĩ đến chuyện đó và cũng mong như vậy lắm. Nhưng nếu có quả báo nó sẽ xảy ra với dì tôi. Tôi cũng mong dì ấy chịu trách nhiệm về lỗi sống của dì ấy lắm

- Chỉ một mình dì anh thôi à? Đừng có tìm cách chạy tội. Nếu dì ấy không đem tiền về cho gia đình anh thì đem đi đâu chứ? Một mình bà ta xài hết à?

Minh Nguyên quay phắt lại, mặt đỏ lên vì giận:

- Thế cô cho rằng tôi sống bám dì Kiều à? Cô từng nghĩ mẹ con tôi sống dựa vào dì ấy phải không? Chưa có ai dám xúc phạm tôi như thế. Nếu cô còn nói thêm, tôi sẽ bóp họng cô đó

Thanh Phương ngẩng mặt lên, kiêu hãnh:

- Anh nghĩ sẽ dọa được tôi à? Không đâu! Chỉ có con nít mới dễ bị hù, tôi thì không đâu. Tôi nói thẳng nhé, nếu ngày trước anh không đến nhà tôi để lấy tiền thì đến để làm gì? Có dám nói thật không?

Minh Nguyên mím miệng, đôi mắt như đỏ lửa:

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao cô ghét tôi dữ vậy? Vậy ra cô cho rằng lúc trước tôi đến tìm dì Kiều là để lấy tiền à?

- Cho nên khi dì ấy bỏ đi thì anh cũng biến mất thật trắng trợn

- Nếu cô không phải là con gái thì. . .

Minh Nguyên im bật, cố kềm để không đánh. Anh bước ra ngoài lấy lại bình tĩnh. Một lát sau anh quay vào, cử chỉ bột nóng nảy hơn. Giọng anh ta bình thường hơn:

- Nếu cô đã hiểu sai thì hôm nay phải nói cho rõ. Tôi chưa bao giờ xin xỏ bất cứ thứ gì ở dì Kiều, gia đình tôi quá giàu rồi, cần gì phải hạ mình làm chuyện đó. Cô có muốn tận mắt thấy nhà của tôi không?

Thanh Phương bĩu môi:

- Nguy hiểm! Nếu giàu thì sao nhà anh không nuôi dì Kiều, để bà ta phải lợi dụng ba tôi

- Dì Kiều là người lớn, bà ấy có quyền làm bất cứ điều gì bà ấy thích, nếu cản được thì gia đình tôi đã không phải để chịu xấu hổ, cô tưởng tôi sung sướng khi có bà dì như vậy lắm sao?

- Các người muốn chạy tội thế nào lại không được. Cho dù nói thế nào tôi cũng không tin được đâu

Minh Nguyên cười nửa miệng:

- Cô nghĩ tài sản ba cô lớn đến nỗi có thể nuôi được chúng tôi sao? Cô ảo tưởng quá rồi đó

Thanh Phương khẳng khái:

- Nếu không thì nó đi đâu chứ? Cả một cơ ngơi bị sụp đổ, một mình bà ta chắc chắn không xài hết nổi tiền đó đâu
- Sao cô không tìm hiểu xem có phải gia đình cô sụp đổ chỉ vì di tôi không? Còn nguyên nhân nào khác nữa không?
- Không
- Sao cô biết
- Không biết tại sao, chỉ cần tôi hiểu thế là được rồi

Minh Nguyên nhún vai:

- Cô chưa bao giờ tìm hiểu chuyện là ăn của ba cô. Mà bác ấy cũng không nói đâu, có nói cô cũng không hiểu
- Bây giờ ba tôi mất rồi, các người muốn giải thích thế nào lại không được. Tôi không muốn nghe đâu, đừng nói mất công

Cô mím miệng, nhìn Minh Nguyên một cách căm giận:

- Chỉ cần nhắc đến tên bà ấy thôi là tôi đã không chịu nổi rồi. Nếu không vì bà ta ba tôi không chết nhanh vậy đâu
 - Ngay cả tôi cũng không tha thứ cho di Kiều về tội đó
 - Anh đừng có giả vờ, di anh mà, làm sao anh không bao che. Nếu có phép màu tôi sẽ biến các người thành lũ ếch nhái, cho xứng với tội của các người
- Minh Nguyên phẩy tay:

- Thôi được, nếu tôi có giải thích cô cũng chẳng nghe đâu, cô đang đầy căm thù thế kia, không sáng suốt nổi đâu
- Còn gán cho người ta không sáng suốt à?
- Thôi, không nói chuyện cũ nữa. Cứ cho là di tôi đã làm gia đình cô ta nát, vậy thì sao không lợi dụng tôi để trả thù đi, cô biết là tôi sẵn lòng giúp đỡ cô mà
- Tôi cóc thèm nhận sự giúp đỡ của kẻ thù
- Nói chuyện nghe khí khái quá, có tinh thần võ sĩ đạo thật, nhưng như vậy

là đại cô không hiểu sao?

- Không muốn hiểu

- Ở vào trường hợp của cô, nếu khôn ngoan thì cô sẽ lợi dụng lòng thương hại của tôi để đòi hỏi nhiều thứ. Thậm chí, có thể làm tôi khuynh gia bại sản vì cô để trả thù vậy mới là tinh thần kiếm hiệp

Chỉ cần nghe chữ "thương hại" của anh ta, Thanh Phương đủ mất bình tĩnh, cô nói như hét:

- Còn dám nói thương hại nữa à? Có biết sỉ diện là gì không hả? Ra khỏi đây ngay!

Minh Nguyên cười thản nhiên:

- Bây giờ cô quát tháo hơi nhiều đó, không ăn thua đâu, nói chuyện kiểu đó không đi vào lòng người đâu. Cô nên nhớ, cô mới là người cần tôi, hiểu chưa?

Thanh Phương cười kiêu hãnh:

- Có chết đói ngoài đường, tôi cũng không hạ mình nhận sự giúp đỡ của anh, đồ ngạo mạn và đê tiện

- Cô mới là ngạo mạn, vừa kiêu kỳ vừa ngu ngốc. Tôi nhắc lại lần nữa, ở đây không hợp với cô đâu, rồi cô sẽ hối hận nếu không nghe lời tôi

- Biết rồi, đừng lái nhái nữa. Về đi!

- Trả chỗ này đi, về nhà cô đi, căn nhà đó là của cô đó

Thanh Phương bĩu môi:

- Tôi không thèm nhận của bố thí, không bao giờ

- Rồi cô sẽ hối hận

- Nếu có, tôi cũng sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ của anh

Minh Nguyên nheo mắt nhìn Thanh Phương, cười khẩy:

- Cô bướng như vậy không phải là hay đâu

- Tôi không thích tỏ ra không ngoan với mấy người tôi coi thường. Về đi!

Minh Nguyên nhún vai chịu thua:

- Thôi được, tôi nói vậy là quá nhiều rồi, cô là cái gì mà tôi phải hạ mình năn nỉ hả?

Nói xong, anh ta quay người đi ra. Thanh Phương vẫn đứng yên ở cửa, lắng nghe tiếng chân đi xuống cầu thang ọp ẹp. Khi anh ta đi xa, cô có cảm giác nhẹ hẫng người đi. Vì cứ đối diện anh ta là cô thấy gai góc không chịu nổi. Còn dám nói cô là gì mà anh ta phải hạ mình nữa, kiêu hãnh đáng ghét!

Dừng như mây lang thang

Chương - 2 -

Thanh Phương đứng lóng ngóng trong sân chờ Nguyệt Hương gọi xe. Cô nhìn vào cửa. Chẳng thấy gì ngoài chiếc bàn dài trống trơn. Căn phòng tương đối sạch sẽ nhưng không đẹp và rộng như phòng làm việc của ba cô ngày xưa.

Nguyệt Hương đã nói với cô là làm việc trong một công ty. Công ty mà là thế này đây sao?

Thanh Phương nhớ ngày trước, mỗi khi đến tìm ba, cô phải đi qua một gian phòng rất rộng, máy móc rất nhiều và rất nhiều căn phòng đóng kín cửa, ở đó không khí luôn ồn ào, người ta đi lại tấp nập ... Nói chung là công ty của ba rất quy mô. Còn ở chỗ này thì lặng lẽ quá. Người ta làm gì ở một nơi yên tĩnh thế này nhỉ? Nguyệt Hương có “vẽ” cô không?

Thanh Phương quay lại nhìn Nguyệt Hương. Cô nàng cũng đang đi tới, miệng cười tủm tỉm:

– Sao tiểu thư? Nhìn dáng điệu tiểu thư giống người ngoài trái đất tới quá, làm gì mà ngó dữ vậy?

Thanh Phương liếc môi:

– Mình làm việc ở chỗ này đây hả?

– Ừ.

– Đây là công ty à?

Nguyệt Hương cười xoa:

– Thì cứ gọi như vậy đi, mai mốt sẽ phát triển thêm, bây giờ thì chỉ là vậy thôi, từ từ rồi biết.

Cô chợt hiểu ra, rồi cười phá lên:

– Đừng có tưởng công ty nào cũng lớn như của gia đình Phương, mấy chỗ đó Phương chưa đủ sức đâu. Làm cái này là hợp với Phương nhất đó, đừng chê.

- Mình không có chê, nhưng mình thấy... sao không có ai hết, vậy rồi làm gì?

– Lát nữa tụi nó vô đông lắm, không có chỗ ngồi luôn ấy chứ. Mình có ý đi sớm để giới thiệu Phương với sếp đó.

– Sếp là giám đốc ấy hả?

Nguyệt Hương phì cười:

– Giám đốc nổi gì, chỉ là một người ... một người quản lý có công việc nhàn hơn mình thôi, cũng đi làm như mình, đại khái là vậy đó. Trình độ như mình

không vào mấy công ty lớn nổi đâu. Đâu phải ai cũng xin được chỗ này, cứ làm đi rồi biết.

Cô kéo tay Thanh Phương vào trong, đặt giở xuống một góc bàn:

– Ngồi đây đi! Chỗ này là của mình đó. Đáng lẽ Phương phải ngồi dưới đất, nhưng mình đã nói trước nên sắp ưu ái hơn, ngồi dưới đất mỗi chân lăm.

Thanh Phương mở to mắt:

– Chỉ đóng gói thôi mà cũng phân biệt theo trình độ nữa à?

Nguyệt Hương cười âm lên:

– Thật chẳng biết gì cả, hỏi vậy mà cũng hỏi. Không phải là trình độ, mà là ma cũ với ma mới thôi, hiểu chưa?

– Hiểu rồi, mình làm ở đâu cũng được, không quan trọng chỗ ngồi đâu.

Lúc đó, từ ngoài cổng, một chiếc xe phóng vào sân. Nguyệt Hương nhìn ra, rồi khiêu tay Thanh Phương:

– Sếp vô đó!

Thanh Phương nhìn ra, và thoáng ngỡ ngàng. Cô tưởng sếp là một người lớn tuổi, có phong cách bề vệ như ba cô. Ai ngờ anh ta cũng còn trẻ, lớn hơn cô vài tuổi là cùng. Cô buột miệng:

– Thế này mà là sếp đây sao? Còn nhỏ thế kia mà quản lý được ai?

Nguyệt Hương thở dài:

– Phương thật chẳng hiểu biết gì hết, đâu phải ai cũng như ba Phương, chỉ cần quản lý một nhóm cũng gọi là sếp được rồi.

– Vậy hả?

– Anh cũng đi học như tụi mình, cái này chỉ là làm thêm thôi.

– Vậy sao?

Thanh Phương cảm thấy nhân vật “sếp” này có vẻ bớt đáng sợ hơn. Thì ra anh ta cũng là sinh viên, cũng làm thêm như cô, vậy thì đâu có gì đáng sợ. Người thanh niên đi vào. Anh ta nhìn nhìn Thanh Phương như đoán ra. Anh ta chưa kịp nói thì Nguyệt Hương lên tiếng trước:

– Em đưa bạn em tới đó anh Quyền. Nhỏ bạn mà hôm trước em nói với anh đó.

Người Thanh niên tên Thái Quyền gật đầu:

– Anh cũng đoán vậy.

Anh ta nhìn Thanh Phương cười như chào:

– Cô bạn tên gì vậy?

– Dạ, Thanh Phương.

– Nghe nói trước kia nhà cô bạn cũng có công ty hả?

– Dạ.

– Bây giờ phải đi làm thế này, ngán lắm phải không? Nhưng công việc này cũng nhẹ nhàng lắm, cũng phù hợp với cô bạn, chủ yếu là nhanh tay thôi.

– Dạ.

Thái Quyền quay qua Nguyệt Hương:

– Sao hôm nay Hương đi sớm vậy?

– Tại em muốn nó gặp anh trước, với lại làm sớm cho nhiều tiền.

Thái Quyền mỉm cười:

– Nhưng bạn em mới đi làm mà giờ giấc căng thẳng như vậy, sợ cô ấy không quen.

– Đâu có sao đâu, nếu mệt thì nó về sớm.

Thái Quyền khoát tay:

– Các cô vào làm đi!

Thanh Phương đi theo Nguyệt Hương vào kho. Cả hai khuôn chiếc thùng giấy to cồng kềnh ra phòng ngoài, đổ ra đầy bàn. Thanh Phương nhìn bàn tay thoăn thoắt gói hàng của Nguyệt Hương, cố bắt chước. Cô nắm công việc rất nhanh. Và chỉ hơn một giờ sau, số lương hàng đóng gói của cô cũng gần bằng Nguyệt Hương. Cô nàng nhìn cô khâm phục:

– Phương giỏi thiệt đó, làm cũng nhanh ghê chứ.

– Làm cái này dễ thật, ở nhà mình cũng hay xếp hình chơi lắm, cái này dễ hơn cả xếp hình.

– Bây giờ hết sợ rồi hả?

Thanh Phương chỉ cười chứ không trả lời. Cô nhớ mấy ngày trước, cô đã vô cùng căng thẳng khi nghĩ đến chuyện đi làm để kiếm tiền. Từ đó giờ chưa khi nào có khái niệm về làm việc, nên cô tưởng công việc là cái gì ghê gớm lắm, nhất là công việc để kiếm tiền.

Giờ thì không có gì phải phật phồng nữa. Thật ra cuộc sống cũng không đến nỗi đáng sợ lắm, nếu chỉ làm những công việc đơn giản thế này.

Buổi trưa về nhà, Thanh Phương lăn ra ngủ mê mệt. Khi cô thức dậy thì đã hơn hai giờ. Cô hoảng hốt rửa mặt, thay đồ, định đi học. Nhưng vì cái mệt và ý nghĩ xấu hổ làm cô đổi ý. Ở nhà vậy!

Giờ này mà đến lớp chắc cũng chẳng dám vô, trễ gì đến mất hẳn tiết đầu, vô cho bị cả lớp cười vào mũi. Với lại, cô mệt quá, tưởng tượng phải ra đường chạy mấy cây số tới trường, cô thấy thật quá sức.

Thật ra, công việc không nhẹ nhàng như cô tưởng, phải ngồi liên tục trong buổi sáng, cô thấy mỏi như người, có học cũng không nổi.

Thanh Phương thay đồ, rồi ngồi xuống sàn gác, lặng lẽ xoa xoa hai vai. Cô đắm chiêu nhìn vào góc phòng. Cái nóng như lửa đốt hâm hập xuống khiến cô có cảm giác không còn không khí để thở. Ngột ngạt quá mức.

Bất giác cô chảy nước mắt, khi nhớ đến căn phòng màu hồng sang trọng của mình. Chỉ cách đây một tháng, một tháng thôi, cô hãy còn ử mình trong thế giới bình yên, dù không hạnh phúc nhưng không là bất hạnh, không bị quăng ra khỏi nhà để rồi rơi vào thế giới tăm tối thế này.

Thanh Phương khóc cay đắng, những giọt nước mắt tủi thân và uất hận. Rồi

cô lại nghĩ đến Minh Nguyên. Tất cả thù hận bất lực đối với bà Kiều, cô đem trút hết vào anh ta. Nếu bây giờ anh ta xuất hiện trước mặt, chắc cô chỉ có thể nguyên rủa chứ không thể nói chuyện như một người bình thường.

Hôm sau vào chỗ làm, Nguyệt Hương hỏi ngay khi thấy cô:

– Sao hôm qua nghỉ học vậy? Một phải không?

Thanh Phương chống chế:

– Tại ngủ quên, thấy trễ qua nên nghỉ luôn.

– Một quá nên ngủ quên chứ gì?

Cô nàng thở hắt ra:

– Biết trước là Phương không quen đâu, nhưng ráng vậy, làm cái này dù sao cũng sướng hơn làm khâu tiếp thị, đi cả buổi ngoài đường còn mệt hơn nữa.

– Đừng có nghĩ mình không đủ sức. Hương nói vậy sắp nghe được thì có ấn tượng về mình sao?

– Ấn tượng gì?

– Mình sợ ảnh cho là mình không làm được việc.

Nguyệt Hương chưa kịp trả lời thì tiếng Thái Quyền đã vang lên phía sau hai người:

- Không quen việc thì cứ nhận là không quen, ai mới đi làm cũng vậy thôi.

Đừng sợ tôi biết. Biết thì sao, sợ tôi không cho làm nữa hả?

Nguyệt Hương quay qua nhìn Thanh Phương, thấy cô làm thính, cô nàng cười phá lên:

– Sợ vậy mà cũng sợ, đúng là nhất, cái gì cũng lo được cả.

Thái Quyền nói như khuyến khích:

– Làm được bao nhiêu làm, đừng có ráng quá, từ từ rồi sẽ quen thôi.

Vừa nói, anh vừa gom mấy gói mỹ phẩm trước mặt Thanh Phương, cho vào chiếc thùng kế bên. Thanh Phương định cản, nhưng Nguyệt Hương đã hích tay cô:

– Cứ để ảnh phụ cho, không phải ai ảnh cũng quan tâm vậy đâu.

Thanh Phương đưa mắt nhìn quanh. Cô thấy mấy cô nàng gần đó nhìn nhìn cô với vẻ tò mò. Thật ra, cô hay bị nhìn như vậy từ hôm qua, nhưng nó không nhiều như hôm nay. Thanh Phương có cảm tưởng cô là nhân vật hơi bị nổi ở chỗ này. Điều đó làm cô thấy chút khó chịu, thiếu tự nhiên.

Mà không phải Thái Quyền chỉ giúp Thanh Phương bao nhiêu đó. Anh vào kho lấy hàng cho cô, phụ cô đóng gói những khi rảnh. Anh làm tất cả điều đó hết sức tự nhiên, nhưng Thanh Phương thì rất ngại. Cô từ chối rất cương quyết:

– Anh Quyền đừng làm vậy, phiền anh quá.

Quyền nói tỉnh bơ:

– Không có gì phải ngại cả, rảnh thì tôi làm cho vui thôi mà.

Thanh Phương đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy những cái nhìn tò mò của

mấy cô nàng ngồi phía đầu bàn, cô nói nhỏ hơn:

– Ở đây ai cũng làm như nhau, anh Quyền phụ như vậy có vẻ như ...

Quyền cười xoa:

– Phương mới vô, nếu không phụ thì sản phẩm làm sao bằng bạn bè.

– Không sao đâu, làm ít thì phải chịu chứ.

Nguyệt Hương khoát tay:

– Đừng ngại chi hết, có người phụ là mừng rồi. Nếu Hương rảnh thì Hương cũng phụ vậy thôi.

– Nhưng ...

– Sợ người ta nói hả? Đừng có nhát quá, ai nói gì thì nói miễn mình được ưu đãi thì thôi. Với lại, anh Quyền cũng ...

Cô nàng ngừng lại rồi cười khúc khích:

– Biết đâu anh thích Phương thì sao.

– Khùng!

Nguyệt Hương cười tinh quái nhưng không nói gì. Nói ra thì sợ Thanh Phương mắc cỡ, nhưng thật ra chính cô cũng thấy lạ về sự nhiệt tình của Thái Quyền. Thanh Phương mới vô chưa đầy một tuần mà Anh có vẻ chăm sóc rất đặc biệt. Đúng là con trai, thấy con gái đẹp thì hoa cả mắt. Rõ ràng là trong nhóm con gái ở đây, Thanh Phương nổi bật nhất. Mà lại có một hoàn cảnh khác thường. Không biết anh ta tội cho một người sa cơ hay là thích vì vẻ đẹp. Có lẽ cả hai cũng nên.

Thái Quyền đưa Minh Nguyên lên phòng giám đốc. Anh hơi bối rối vì giờ này mà ông Thịnh vẫn chưa tới. Sáng nay Minh Nguyên bất ngờ tới công ty mà không báo trước, giám đốc lại đi vắng. Một mình anh tiếp vị khách hàng tầm cỡ như vị khách này, Anh thấy hơi thiếu tự tin.

Thái Quyền chưa từng làm việc cho công ty Vinaindo, nhưng anh từng nghe danh tiếng. Cho nên khi Minh Nguyên đưa danh thiếp, anh vừa bất ngờ vừa lúng túng, chỉ sợ mình không chu đáo nổi với yêu cầu của vị khách hàng khó tính này.

Mà anh cũng không hiểu nổi tại sao một công ty tầm cỡ như Minh Nguyên lại chịu hợp đồng quảng cáo với một công ty cò con như ở đây. Chính vì vậy mà anh thấy khó.

Thái Quyền rót tách trà đặt trước mặt Minh Nguyên, rồi bước đến bàn gọi điện cho ông Thịnh.

Khá lâu ông ta mới mở máy, giọng có vẻ mệt mỏi:

– Quyền hả? Có chuyện gì không?

– Dạ, có anh Nguyên tới ký hợp đồng quảng cáo, chú có thể tới ngay không?

– Nguyên nào vậy?

– Dạ, anh Nguyên giám đốc công ty Vinaindo đó chú.

Giọng ông Thịnh như tỉnh táo hẳn:

- Đến lâu chưa?
- Dạ, nãy giờ cũng khoảng mười phút. Chú tới ngay được không?
- Bảo cậu ấy ở lại một chút, tôi sẽ tới ngay. Này, nhớ tiếp cho chu đáo nghe!
- Dạ.

Thái Quyền gác máy rồi bước đến ngồi xuống salon, giọng niềm nở:

- Dạ, anh vui lòng chờ chút nữa, chú Thịnh sẽ tới liền đó anh.

Minh Nguyên khoát tay:

- Anh cứ xuống làm việc đi, tôi chờ một mình cũng được.

– Dạ.

Nói vậy, nhưng Thái Quyền vẫn không dám đi ra. Anh kín đáo nhìn lên đồng hồ. Định tìm cách gọi chuyện, nhưng ngay lúc đó có tiếng Nguyệt Hương gọi lên, anh chào Minh Nguyên rồi đi xuống nhà.

Vừa xuống hết cầu thang, Thái Quyền đưa mắt tìm ngay Thanh Phương. Cô đang cắm cúi với những gói xà bông trước mắt, không buồn quan sát xung quanh.

Thái Quyền nhìn ra cửa, nhìn thấy một cô gái đứng lóng ngóng vụng về, anh đoán ra ngay. Anh đi về phía cô ta, mỉm cười dễ dãi:

- Chào em.

Nguyệt Hương nói lạnh chanh:

- Anh Quyền! Bạn em muốn xin làm ở đây, anh nhận nó đi nghe. Nó đang thất nghiệp khổ lắm, nó ...

Thái Quyền khoát tay:

- Được rồi! Nhưng người này nữa thôi nghe Hương, đông quá các cô không còn chỗ để ngồi đó.

- Hi ...hi ... Nhỏ này là cuối cùng, mai một em không rủ thêm ai nữa đâu, tại thấy nó tội nghiệp quá.

- Thôi được rồi, tìm chỗ cho cô ấy đi.

Mãi nói chuyện với Nguyệt Hương, Thái Quyền không hay Thanh Phương đã đi vào kho hàng. Khi anh quay lại thì thấy cô đang khệ nệ khuân chiếc thùng từ cửa đi ra, anh định đến phụ với cô nhưng không kịp nữa. Cô bị khuất tầm mắt nên không thấy Minh Nguyên từ trên lầu đi xuống, cô đâm sầm vào anh làm Minh Nguyên lạng người suýt té. Còn chiếc thùng thì rơi phịch xuống đất, những gói xà bông văng ra tứ tung.

Minh Nguyên vội vã bước tới, anh nhìn Thanh Phương lo lắng:

- Phương có sao không? Có bị đau ở đâu không?

Thanh Phương lắc đầu:

- Dạ, không sao.

Thái Quyền định xin lỗi Minh Nguyên. Nhưng thấy anh cứ đứng khựng, hai mắt dán vào khuôn mặt Thanh Phương. Còn cô thì có vẻ lúng túng. Nhưng cô ngẩng đầu nhìn chỗ khác một cách kiêu kỳ, hoàn toàn không có ý định

xin lỗi.

Thái Quyền không dám trách Thanh Phương, nhưng ngại với Minh Nguyên. Anh bước tới cử chỉ hơi bối rối:

– Xin lỗi anh, tại hàng nặng quá nên cô ấy không tránh kịp. Anh có sao không?

Minh Nguyên khoát tay:

– Không sao

Anh nhìn Thanh Phương chăm chăm:

– Cô làm ở đây à?

Thanh Phương nghiêm mặt:

– Biết rồi thì đừng hỏi.

Không phải chỉ Thái Quyền, mà Nguyệt Hương cũng tròn mắt ngó Thanh Phương, như phát hiện một con người mới trong cô. Bình thường, Thanh Phương nói chuyện rất mềm mỏng dịu dàng, sao hôm nay lại ngang ngược với người lạ như vậy? Mà đây lại là người mà đáng lẽ cô phải xin lỗi mới đúng.

Nguyệt Hương hích tay cô, nói nhỏ:

– Sao Phương kỳ vậy, đáng lẽ phải xin lỗi người ta mới phải.

Thái Quyền nhìn cô chăm chăm. Thấy cô mím miệng một cách bướng bỉnh, anh ngại quá vội lên tiếng:

– Anh Nguyên là khách hàng lớn của giám đốc đó Phương. Dù sao Phương cũng nên ...

Minh Nguyên khoát tay ngăn lại:

– Không sao, cứ mặc cô ta! Cô ta kiêu kỳ lắm, không biết xin lỗi là gì đâu.

Thái Quyền hơi lúng túng:

– Dạ, anh thông cảm, cô Phương mới vô làm nên không biết anh. Tôi thật tình xin lỗi.

Thanh Phương cắt ngang:

– Không việc gì phải hạ mình với anh ta. Anh ta không đáng để tôn trọng đâu.

Nguyệt Hương vội bịt miệng Thanh Phương :

– Làm ơn im giùm đi, lại đây!

Nói rồi, cô nàng kéo Thanh Phương đi đến phía đầu bàn, ấn cô ngồi xuống:

– Ngồi yên đi để mình dọn dẹp cho! Phương làm sao ấy, điên thật rồi. Bộ không sợ bị đuổi hả?

– Nếu mình bị đuổi vì anh ta, thì anh ta không yên với mình đâu.

– Thôi im giùm đi, khổ quá!

Thanh Phương định lên tiếng thì Nguyệt Hương đã nói át đi:

– Không được phát biểu linh tinh nữa, hết chuyện chọc giận khách hàng của giám đốc, mà Phương lại là người có lỗi nữa chứ. Phương lạ thật đó khổ

ghê!

Cô định đến phía cầu thang dọn dẹp. Nhưng chưa kịp đi thì Minh Nguyên đã đứng phía sau cô, hỏi một cách ngang ngược:

– Cô là bạn của cô này à?

Nguyệt Hương quay phắt lại, lúng túng:

– Dạ xin lỗi anh, bạn em nó ...

Minh Nguyên ngắt lời:

– Tôi không cần xin lỗi, chỉ muốn biết về cô thôi.

Thấy Minh Nguyên, Thanh Phương lập tức đứng dậy bỏ đi đến phía cầu thang. Anh nhìn theo rồi quay lại, nheo mắt nháy với Nguyệt Hương:

– Cô là bạn thân của cô ta phải không?

Nguyệt Hương mở lớn mắt:

– Dạ

Minh Nguyên nhắc lại:

– Có phải cô là bạn thân của cô bé ngang ngược đó không?

– Dạ, sao anh biết ạ?

– Nhìn cách thì biết.

– Dạ, tui em là bạn thân. Nhưng bạn em nó ...

Minh Nguyên lại cắt ngang:

– Được rồi không cần nói. Cô hãy liên lạc cho tôi nếu muốn có chỗ làm tốt hơn. Đây là số “phone” của tôi.

Vừa nói anh vừa rút danh thiếp đưa Nguyệt Hương. Cô cảm một cách ngỡ ngàng, chưa kịp nói gì thì Minh Nguyên đã nheo mắt, cười một cái:

– Vây nhé, sáu giờ chiều nay tôi chờ cô ở công ty tôi. Cứ đến đó, nói là có hẹn với tôi, cô sẽ không phải chờ gì cả.

– Sao ... sao anh lại hẹn như vậy ạ?

Minh Nguyên không trả lời, anh nhìn vào tận mắt Nguyệt Hương, nhấn giọng:

– Nếu không gọi thì thiệt thòi cho cô đó. Và đừng nên nói gì với cô bạn ngang ngạnh của cô cả.

Nguyệt Hương không biết nói gì vì quá bất ngờ. Cô chỉ biết “dạ” một tiếng rồi đứng im, nhìn Minh Nguyên đi ra cửa.

Một lát nhớ ra, cô vội đi đến phụ với Thanh Phương, nhưng Thái Quyền đã làm việc đó. Anh gom mấy gói xà bông cho vào thùng, rồi mang tới đổ xuống bàn cho Thanh Phương.

Thanh Phương không làm việc ngay, cô đứng cạnh bàn nhìn Thái Quyền với vẻ xin lỗi:

– Lúc này Phương làm anh khó xử lắm phải không?

– Cũng hơi khó xử. Nhưng không sao, anh ấy chắc không để bụng, chắc giám đốc không biết chuyện này đâu.

- Nếu anh ta mách giám đốc thì anh cứ đổ hết cho Phương nghe, đừng để anh bị phiền phức.
- Chắc không tới nỗi vậy đâu. Có điều anh hơi lạ, không hiểu sao Phương lại cư xử ... quá đáng như vậy, tính Phương vốn đâu phải vậy.
- Thanh Phương cười khê:
- Cũng tùy người chứ anh.
- Cô ngồi vào bàn bắt đầu làm việc. Bên cạnh cô, Nguyệt Hương cũng cầm cúi làm, thái độ có vẻ căng thẳng. Thỉnh thoảng cô nhìn Thanh Phương một cách khó hiểu.
- Nguyệt Hương rút rề đi theo cô thư ký lên tầng trên. Cô ta đưa cô đến căn phòng ở cuối dãy hành lang, nói lịch sự:
- Mời chị vào.
- Nguyệt Hương đi theo cô ta vào phòng, cô hỏi nhỏ nhẹ:
- Em ngồi chờ ở đây hả chị?
- Chị vui lòng chờ một lát, giám đốc sẽ lên ngay đó chị.
- Dạ.
- Cô thư ký lấy chai nước suối đặt trước mặt Nguyệt Hương:
- Mời chị.
- Dạ, cảm ơn.
- Chờ cô ta ra ngoài rồi, Nguyệt Hương đứng lên, đi tới đi lui. Cô đứng ngăn người ngắm cách bài trí của căn phòng. Đây là nơi làm việc riêng của Minh Nguyên đây sao? Đẹp và thanh lịch vô cùng. Cô đã vào phòng làm việc của ông Thịnh một lần, cũng gọi là sáng sủa nhưng nó thua xa vẻ sang trọng như ở đây. Ước gì cô được làm ở công ty này, trong căn phòng mát mẻ thế này chắc chẳng có gì phải phàn nàn cả.
- Nguyệt Hương đến cửa sổ nhìn xuống đường, rồi quay qua ngắm nghía màn cửa. Ai đó chọn màu kem thật sang và hài hoà với màu của bức tường. Cả chùm đèn trên trần cũng toả ra ánh sáng dịu mát, gây nên cảm giác dễ chịu kỳ lạ.
- Nguyệt Hương còn đang say sưa ngắm chùm đèn thì cửa phòng bật mở, rồi Minh Nguyên đi vào. Anh cười thân tình với cô khoát tay về phía salon:
- Mời cô bạn ngồi, xin lỗi vì để cô chờ lâu.
- Dạ không sao đâu ạ.
- Cô đến thế này chắc phải nghỉ học hả?
- Dạ, tan học ra là em tới đây ngay ạ.
- Minh Nguyên gật đầu:
- Hẹn giờ này có vẻ bất tiện cho cô bạn quá phải không. Tôi xin lỗi, nhưng tôi bận quá, chỉ rảnh được vào giờ này thôi.
- Dạ, không sao anh ạ. Em đi giờ nào cũng được mà.
- Cho phép tôi hút thuốc được không?

Nguyệt Hương vội xua tay:

– Dạ anh cứ tự nhiên, không dám phiền anh đâu.

Minh Nguyên vội tay rút điều thuốc trên bàn. Anh nhả khói một cách dễ chịu rồi nói lịch sự:

– Xin lỗi cô bạn nhé, thế này không được lịch sự lắm, nhưng tôi có thói quen hút khi muốn thư giãn, mong là cô không phiền.

“Sao trên đời lại có người Thanh lịch và khiêm tốn thế này nhỉ? Một người thế này mà Thanh Phương dám nói năng ngang ngược, đúng là điên” –

Nguyệt Hương nghĩ thầm một cách ái ngại. Tâm lý đó làm cô hơi lúng túng:

– Em không phiền gì đâu ... Hôm qua bạn em bất lịch sự với anh quá, em ngại lắm. Xin lỗi anh nhiều nghe.

Minh Nguyên khoát tay:

– Đừng để ý chuyện đó, tôi quên rồi. Tôi mời cô bạn tới đây không phải để nhắc chuyện đó đâu.

– Dạ vậy thì có chuyện gì không anh?

Minh Nguyên ngược mặt nhìn những sợi khói lơ lửng trong không khí, hỏi một cách lơ đãng:

– Cô bạn làm ở đó lương có thoải mái không?

– Dạ, cũng tạm được.

– Có nghĩa là rất dễ chịu?

– Dạ, tụi em ăn theo sản phẩm, nên nhiều ít tùy thuộc vào mình, không thấy bị khống chế gì cả.

– Cô bạn học cùng lớp với Thanh Phương à?

– Vâng.

Minh Nguyên nói đột ngột:

– Nếu tôi mời các cô về công ty tôi, cô có đồng ý không?

Nguyệt Hương gần như nín thở vì ngạc nhiên lẫn sung sướng, cô thốt lên một tiếng vô nghĩa:

– Sao ạ?

– Cô Hương có thích làm việc ở đây không nhỉ? Nếu có thì tôi hân hạnh mời các cô cùng hợp tác.

Nguyệt Hương xua tay rồi rít:

– Anh đừng nói vậy, em ngại lắm. Tụi em làm sao dám hợp tác với anh.

– Sao cô bạn thiếu tự tin quá vậy? Theo tôi thì cô rất có năng lực, chỉ tại không có cơ hội tìm việc làm tốt thôi.

– Nhưng tụi em còn đi học, chưa có chuyên môn gì cả, em chỉ sợ

– Các cô còn hai năm nữa phải không?

Nguyệt Hương kinh ngạc:

– Dạ, sao anh biết ạ?

Minh Nguyên cười thản nhiên:

– Muốn thì biết thôi.

Nguyệt Hương ngồi im. Cô không tưởng tượng nổi một người như Minh Nguyên lại chịu khó tìm hiểu một sinh viên vô danh như cô. Điều đó quá sức tốt đẹp và xúc động đến mức không biết nói gì.

Minh Nguyên nghiêng đầu nhìn đôi mắt chớp chớp của Nguyệt Hương, rồi nói tiếp một cách đặc biệt ân cần:

– Chỗ tôi đang thiếu hai kế toán, nếu mời được hai cô về thì tốt quá. Tôi nghĩ mức lương ở đây không tệ lắm đâu.

– Vâng, chắc chắn là không tệ hơn chỗ em làm được rồi, một công ty lớn thế này mà.

– Vậy cô bạn đồng ý chứ?

Nguyệt Hương rất muốn gật đầu ngay, nhưng cảm giác ngại làm cô lùng khùng lại:

– Em muốn lắm, nhưng em chỉ sợ không có chuyên môn và cũng ...

Minh Nguyên khoát tay chặn lại:

– Tôi đã mời thì phải nhắm trước khả năng của các cô chứ. Chỉ cần các cô đồng ý là được.

– Sao anh ... ưu đãi tui em quá vậy ạ? Trong khi tui em đâu có gì đặc biệt, mà bạn em lại bắt lịch sự với anh nữa.

– Tôi biết thế nào cô bạn cũng thắc mắc. Có gì đâu, tôi đang cần tuyển người, vô tình gặp các cô, cách ứng xử của các cô có vẻ rất tự tin, tôi cần những người như vậy.

– Anh không thấy bức sao?

– Hoàn toàn không.

Nguyệt Hương nhận xét rụt rè:

– Anh có cá tính rất lạ chứ không thường tình như người ta.

Minh Nguyên cười lớn:

– Vậy sao? Tôi cũng thấy ngược lại, lần đầu tiên có một người mạnh dạn nhận xét tôi. Cô bạn cũng đặc biệt lắm.

Nguyệt Hương cúi nhìn xuống tay mình. Cảm giác sung sướng lâng lâng.

Lần đầu tiên cô được nói chuyện thoải mái với một giám đốc của một công ty lớn, mà là nói như một người bạn. Cô chưa thấy ai có phong cách thanh lịch mà dễ mến như vậy. Có lẽ anh rất hoà đồng với mọi người.

Một người như vậy, được làm việc dưới quyền anh ta thì chắc thú vị vô cùng.

Thấy cô cứ ngồi im, Minh Nguyên nhắc lại:

– Cô bạn còn thắc mắc chuyện gì nữa không?

– Dạ không ạ.

– Vậy thì đầu sáng sau hãy đến nhận việc nhé. Cả hai cô cùng đến một lượt, vì tôi cũng muốn các cô làm việc ăn rơ với nhau.

– Vâng ạ, cảm ơn anh nhiều lắm.

Minh Nguyên nghĩ nghĩ một lúc rồi khoát tay:

– Tôi nghĩ cách hay nhất là đừng để cô Phương ấy biết đây là công ty của tôi.

– Dạ, em hiểu. Em không nói gì đâu, nói ra nó chắc chắn sẽ ngại mà không dám tới, nhờ đó tự ái cao lắm.

Minh Nguyên hỏi như dò xét:

– Cô bạn chơi với Thanh Phương lâu chưa vậy?

– Dạ, tụi em thân nhau hồi cấp hai, nhưng vô cấp ba thì không học chung, đến lúc vào đại học mới gặp lại.

– Vậy những chuyện riêng tư, cô ta có nói với cô không?

– Có chuyện thì nói, nhưng chắc cũng có chuyện bí mật riêng, em cũng không biết nữa. Nhưng ... sao anh hỏi vậy ạ?

– À, không có gì! Tôi chỉ muốn biết mức độ thân của các cô, muốn biết về người sẽ cộng tác với mình thì phải biết một chút đời tư của họ đó, vì nó có liên quan tới công việc mà.

Minh Nguyên dùng từ khéo quá nên Nguyệt Hương không nhận ra nỗi ý đồ của anh. Cô bị tập trung vào hai chữ “cộng tác” mà đâm ra dè dặt:

– Tụi em chỉ có khả năng làm nhân viên của anh thôi, anh nói cộng tác làm em thấy ngại quá.

– Cô bạn đừng thiếu tự tin quá. Làm việc chung với nhau cũng là hình thức cộng tác rồi, nói thế nào cũng vậy thôi.

Anh đổi giọng như muốn chấm dứt câu chuyện:

– Vậy nhé, coi như chúng ta thoả thuận! Đầu tháng này hai cô đến nhận việc, nhưng lúc đó các cô sẽ gặp cô thư ký của tôi, vì tôi rất bận, không trực tiếp hướng dẫn hai cô được.

Nguyệt Hương xua nhanh tay:

– Dạ, em không dám phiền anh đâu ạ.

– Vậy nhé, chào cô bạn!

Cách đuổi của anh không làm Nguyệt Hương cảm thấy khó chịu hay tự ái.

Cô thừa nhận quyền lực đó một cách tự nhiên, thậm chí không nghĩ là mình bị đuổi. Thấy Minh Nguyên chìa tay ra bắt, cô vội đứng dậy bắt tay anh một cách dè dặt rồi gật đầu chào:

– Em xin phép anh về ạ.

– Hẹn gặp lại.

Minh Nguyên đưa cô ra đến tận cửa. Cử chỉ ân cần đó làm Nguyệt Hương vừa ngại vừa vui thích vô bờ. Cô nghĩ một cách thơ ngây rằng tất cả cử chỉ đó là do sự ưu ái đối với chính bản thân cô, vì anh phát hiện ra cô là một nhân viên có năng lực làm việc. Anh cần những người như vậy. Điều đó làm cô thấy tự tin lên rất nhiều.

Hôm sau vào lớp, Nguyệt Hương kéo Thanh Phương ra hành lang, nói một cách trịnh trọng:

– Mình vừa tìm được một chỗ ngon lắm, công ty lớn hơn chỗ mình làm rất nhiều. Người ta nhận rồi, hẹn là đầu tháng đến nhận việc.

Thanh Phương mở lớn mắt:

– Sao hay quá vậy? Tìm ở đâu mà nhanh vậy?

– Tìm việc là nghề của mình mà. Ở đó, người ta cần hai người biết đánh máy, làm một buổi, lương chắc chắn phải cao hơn ở đây nhiều.

– Bao nhiêu mà cao?

Nguyệt Hương hơi lúng túng:

– Mình chưa biết, nhưng công ty đó lớn lắm, giám đốc lại rất phóng khoáng, có lẽ lương không tệ đâu. Mà nếu thấp hơn mình trở lại chỗ này làm, có sao đâu.

– Kỳ với anh Quyền không? Ảnh tốt với tụi mình như vậy, bỏ đi ngại quá.

Nguyệt Hương khoát tay hùng hồn:

– Có gì đâu mà kỳ! Mình đi làm chủ yếu là có lương, chỗ nào làm cao hơn thì làm chỗ đó, anh Quyền thừa hiểu chuyện đó mà. Nếu là ảnh thì ảnh cũng làm vậy thôi.

– Nhưng mà ...

Nguyệt Hương cười chế giễu:

– Thôi, đừng khờ quá! Ai cũng mỗi cái mỗi tình nghĩa như Phương thì có mà thiệt thòi. Mình bảo đảm anh Quyền sẽ thông cảm mà. Ảnh cũng vậy thôi, nếu ở đâu lương cao hơn thì ảnh sẽ làm ở đó, ai cũng vậy.

Thanh Phương gật đầu:

– Thôi được, Nguyệt làm ở đâu thì mình theo đó. Nhưng tụi mình không có chuyên môn gì cả, sợ làm vài ngày bị đuổi thì quê lắm.

– Tháng đầu người ta sẽ cho học việc, tháng sau mới chính thức làm, lo gì làm không được. Không lẽ mình tệ đến mức người ta chỉ việc mà không làm được.

Thanh Phương làm thinh. Cô đâu có biết gì chuyện đi làm, nên thấy Nguyệt Hương nói gì cũng có lý và cô tin một cách tuyệt đối. Nguyệt Hương cũng đã tìm chỗ làm cho cô đó thôi. Nếu ở lại chỗ cũ mà không có Nguyệt Hương thì cô buồn lắm.

Hôm sau khi đi làm, Thanh Phương gặp riêng Thái Quyền, cô nói một cách ái ngại:

– Tháng sau em với Nguyệt Hương chuyển chỗ làm mới đó, anh Quyền. Em nói trước để anh nhận người mới thay tụi em.

Vừa nói, cô vừa nhìn nhìn Thái Quyền. Chờ xem anh phản ứng thế nào, có buồn nhiều không. Đúng như cô nghĩ, gương mặt anh có vẻ không vui:

– Chắc Hương tìm được chỗ ngon hơn phải không?

– Dạ, em cũng chưa biết ở đó, nhưng nghe nó nói như vậy.

– Chúc mừng Phương nghe. Chỗ nào có lương cao thì cứ đi, anh lấy quyền gì mà giữ. Nhưng nếu mai một có thay đổi gì đó, thì cứ trở lại đây, lúc nào anh cũng chờ Phương cả.

– Cảm ơn anh Quyền nghe. Thật tình, Phương cũng thích làm ở đây, nhưng Nguyệt Hương đi đâu thì Phương phải đi theo đó cho vui.

– Anh biết! Không có Hương thì Phương kém tự tin lắm phải không? Dù sao cô ấy cũng là chỗ dựa tinh thần của Phương mà.

Thanh Phương không biết nói gì nữa. Thật lạ, khi không có mặt Thái Quyền, cô đã nghĩ rất nhiều chuyện để nói, tưởng câu chuyện sẽ kéo dài không dứt. Nhưng giờ ở trước mặt anh thì không biết nói gì, mà cô thì không muốn cho Thái Quyền biết rằng mình rất buồn. Nếu được thì cô rất muốn được cùng làm việc với anh ở chỗ mới.

Thấy Thanh Phương cứ im lặng, Quyền lên tiếng:

– Chừng nào Phương nghỉ làm?

– Phương làm đến hết tháng luôn, chủ nhật nghỉ, thứ hai sẽ qua chỗ mới.

– Chúc vui vẻ nhé.

– Dạ.

Lúc đó có khách tới nên Thái Quyền phải đi ra. Thanh Phương cũng quay lại chỗ của mình. Cô làm mà tâm trí cứ để đi đâu, không cách gì tập trung được, khuôn mặt cứ chìm trong tư lự. Bên cạnh cô, Nguyệt Hương nói chuyện tía lia, như quá hưng phấn vì viễn ảnh tốt đẹp.

Hôm sau, khi hết giờ làm, Thanh Phương vào kho cất hàng thì Thái Quyền đi vào:

– Về hả Phương?

– Dạ.

Thái Quyền khẽ vuốt mũi, như thoáng lúng túng, rồi lấy trong áo chiếc hộp đưa Thanh Phương:

– Tặng Phương coi như quà chia tay vậy.

Thanh Phương cầm chiếc hộp một cách ngỡ ngàng:

– Sao anh lại tặng như vậy? Đáng lẽ Phương phải cảm ơn anh mới đúng, vậy mà ...

Thái Quyền khoát tay:

– Anh muốn đi đâu Phương cũng nhớ chỗ làm cũ, đó là cách nhắc hay nhất, anh nghĩ vậy đó.

– Cảm ơn anh Quyền nhiều nghe.

Quyền không nói gì, anh đứng im khá lâu, rồi bất ngờ nắm tay Thanh Phương xiết nhẹ. Khiến cô vừa ngạc nhiên vừa thấy một chút xao xuyến và cô đứng yên không phản ứng.

Chợt có tiếng chân Nguyệt Hương đi vào. Quyền vội bước ra như tránh mặt:

– Phương về đi!

– Dạ.

Nguyệt Hương chất thùng hàng vào góc, rồi đi tới phía Thanh Phương. Cô nhìn chiếc hộp một cách tò mò:

– Ai tặng quà Phương vậy?

– Anh Quyền, anh mới đưa đó.

Nguyệt Hương nhướn mắt:

– Tặng quà hả? Sao anh đối xử đặc biệt với Phương vậy? Mình biết anh cả năm rồi mà có bao giờ tặng gì đâu, trong khi Phương thì chỉ mới quen có mấy tháng.

Cô nói một cách háo hức:

– Mở ra xem đi, tò mò quá đi mất!

Thanh Phương tháo lớp giấy hoa, mở chiếc hộp nhung. Không phải mình cô mà cả Nguyệt Hương cũng vô cùng sửng sốt, khi thấy chiếc đồng hồ nằm tròn trên vòng đỡ. Nguyệt Hương cầm lên xem rồi kêu lên:

– Đẹp quá! Cái này mắc lắm đó, bằng cả tháng lương của anh chứ không ít đâu.

– Mình biết, nhìn là biết không phải đồ thường, sao anh lại phung phí thế chứ.

Nguyệt Hương chặc lưỡi:

– Chắc tại anh biết Phương quen xài đồ cao cấp, tặng đồng hồ thường thì không xứng.

– Mình bây giờ chứ có phải như trước kia nữa đâu, anh làm vậy mình thấy ngại thêm.

– Rõ ràng anh có cảm tình với Phương rồi.

– Đừng nói bậy.

– Bậy gì! Nếu không thì điên sao mà mất cả tháng lương để tặng quà cho người bạn vớ vẩn, tội nghiệp anh quá.

Thanh Phương không nói gì. Dù phản đối Nguyệt Hương, nhưng trong thâm tâm cô cũng cảm nhận được tình cảm của Thái Quyền. Không phải chỉ mới đây mà hình như đã lâu lắm rồi, nó tới nhẹ nhàng và từ từ nên không thể biết cụ thể từ lúc nào.

Bây giờ cô cũng không biết mình vui hay buồn. Cô không thể bỏ Nguyệt Hương đến chỗ làm mới một mình, nhưng chuyển chỗ làm thế này sao thấy buồn vô cùng.

Hai tuần sau, ngày thứ hai đầu tuần, cả hai đến công ty Vinaindo. Hình như đã được dặn trước, nên khi hai cô đến thì cô thư ký đã ngồi chờ sẵn ở phòng khách. Cô ta cười rất niềm nở:

– Hai em đến đúng hẹn quá.

Nguyệt Hương vội giới thiệu ngay:

– Dạ, đây là bạn em. Hôm trước nó không có tới, nhưng giám đốc bảo là ...

Cô thư ký gật đầu liên tục:

– Đúng rồi, đúng rồi, cả hai em sẽ làm chung phòng. Mời đi theo chị qua bên đây!

Rồi cô ta đi trước dẫn đường. Nguyệt Hương và Thanh Phương đi theo sau.

Cả ba người băng qua căn phòng thật rộng đến dãy hành lang cuối góc phòng.

Thanh Phương đưa mắt nhìn quanh. Ở đây bề thế không thua công ty của ba cô ngày trước, có điều nó thoáng hơn. Cô có cảm giác như không bình thường trong cách đón tiếp nhân viên mới. Và cô nắm tay Nguyệt Hương, nói khẽ:

– Hình như chị ấy chờ mình tới thì phải.

– Ừ, chắc vậy. Chắc hẳn giám đốc đã dặn trước.

– Lạ thật! Họ tiếp nhân viên mới ân cần quá mức cần thiết rồi, mình thấy có gì đó không bình thường.

– Sao?

– Không bình thường chút nào, trừ phi họ làm ăn mờ ám nên mới cần người dữ vậy. Những công ty khác không nhiệt tình với người mới vào như vậy đâu. Họ lịch sự quá mức rồi.

– Giám đốc của công ty này hoà đồng lắm, chắc đó cũng là cung cách làm ăn của họ, họ ưu đãi nhân viên thì người ta sẽ làm việc hết mình, họ sẽ có lợi hơn.

– Hồi đó ba mình cũng bình dân, nhưng không nhiệt tình quá mức như vậy đâu. Mà cũng không ai đón nhân viên như đón thượng khách kiểu này.

Nguyệt Hương xua tay:

– Đón thượng khách thì phải là chính giám đốc chứ không phải thư ký.

– Nhưng cũng không cần phải như vậy, mình cảm thấy ...

Lúc đó cô thư ký dừng lại nên Thanh Phương cũng bỏ lửng câu nói. Cả hai đứng lại chờ. Cô ta đẩy cửa phòng khoát tay:

– Hai em vô đây!

Thanh Phương đi theo vào trong. Cô thấy trong phòng chỉ có mỗi chiếc bàn dài, trên đó có hai máy tính. Phía góc phòng có chiếc ghế dài, cạnh đó là tủ lạnh. Trời ơi! Phòng làm việc của một nhân viên mới học việc mà tiêu chuẩn cao thế này sao? Khó tin vô cùng!

Thanh Phương quay qua nhìn Nguyệt Hương. Cô nàng cũng mở mắt thao láo nhìn quanh phòng, có vẻ ngạc nhiên lẫn sung sướng. Cô nàng nắm tay Thanh Phương, kêu khẽ:

- Sao mà sướng thế, quá sức tưởng tượng.

Thanh Phương quay qua cô thư ký, hỏi dè dặt:

– Tụi em làm ở phòng này hả chị?

- Ủ.
- Thế ... mấy phòng khác cũng vậy à?
- Ý em muốn hỏi gì?
- Thanh Phương ngập ngừng:
- Công ty này trang trí phòng làm việc chu đáo quá. Mấy phòng khác cũng vậy hả chị?
- Cũng tùy! Đây, hai em bắt đầu bây giờ đi nhé, chị hướng dẫn công việc, cũng nhẹ nhàng lắm
- Thanh Phương và Nguyệt Hương đến ngồi vào bàn, mở máy. Cô thư ký ngồi xuống cạnh Thanh Phương, hỏi nhẹ nhàng:
- Em có thường sử dụng vi tính không?
- Dạ, em có bằng A thôi. Lúc trước nhà em có máy, nhưng chẳng làm gì nhiều, chỉ chơi game và chat thôi.
- Cô ta nhướn mắt:
- Chat tại nhà à?
- Dạ.
- Nguyệt Hương xen vào:
- Trước kia nhà nó giàu lắm chị ạ. Tại bây giờ bị phá sản đấy.
- Vậy à!
- Thanh Phương thấy cô ta nhìn mình một cách kỳ lạ, nhưng cô ta không nói gì và chuyển qua chuyện khác:
- Công việc của hai em cũng đơn giản thôi, mỗi ngày sẽ nhập số liệu vào máy, cuối tháng làm bảng tổng kết, vậy là xong.
- Rồi cô ta đưa mỗi người một xấp giấy, trong đó ghi giá tiền những món hàng. Cái này chỉ cần đánh một tiếng là xong, vậy mà cũng cần tới hai người, công ty này lạ thật.
- Thanh Phương hỏi dè dặt:
- Công chuyện chỉ có bao nhiêu đây hả chị?
- Ủ. Thỉnh thoảng, các em sẽ đánh máy một số tài liệu mà giám đốc cần phổ biến đến các phòng, còn thì quyền tự do.
- Dạ.
- Ở đây có nguyên tắc là việc ai nấy làm, giám đốc không thích nhân viên đi lung tung nói chuyện riêng trong giờ làm việc, cho nên hai em hạn chế chuyện đi qua phòng khác.
- Nguyệt Hương nói chắc nịch:
- Dạ, tui em không thích nhiều chuyện đâu.
- Hai em biết cách nhập vào máy rồi chứ?
- Dạ biết, cái này em có học rồi.
- Vậy làm việc đi nhé, có gì không hiểu thì cứ gọi chị. Gọi điện để chị xuống, đừng đi lên tầng trên làm gì.

Nguyệt Hương gật đầu lia lịa:

– Dạ, em hiểu rồi ạ.

Cô thư ký đứng lên:

– Hai cô làm việc đi nhé, chị có việc phải đi đây.

– Dạ.

Thanh Phương và Nguyệt Hương đứng lên như tiễn. Chờ cô ta ra ngoài rồi, cả hai nhìn nhau ngớ ngàng:

– Công việc chỉ có như vậy thôi sao? Thế lương thì thế nào đây nhỉ?

Thanh Phương im lặng. Tất cả mọi công việc Nguyệt Hương đều chủ động, cô chỉ biết làm theo. Bây giờ mọi việc thế này, dù muốn dù không cũng phải làm, chưa gì hết mà nghỉ thì coi sao được.

Thanh Phương lẩm bẩm:

– Sao hôm đó Hương không hỏi về công việc, mình nghĩ ở đây lương không cao bằng chỗ Anh Quyền đâu, công việc ít thế này, lương cao sao được.

Cô thở dài rầu rĩ:

– Sợ không đủ trả tiền nhà thì chết mất.

Nguyệt Hương gãi gãi đầu:

– Mình đâu có biết là ít việc thế này. Mình nghĩ anh ấy phải trả lương cao hơn chứ.

- Người ta có nói cụ thể đâu mà biết, Hương chỉ đoán thôi.

Nguyệt Hương kêu lên:

– Anh ấy phải biết chuyện đó chứ. Gọi người ta tới thì lương tất nhiên phải cao hơn chỗ cũ nếu không ai chịu làm.

Thanh Phương ủ dột:

– Thôi lỡ rồi, coi như tháng này mình phải nhịn ăn sáng. Tháng sau trở lại chỗ cũ làm.

Nguyệt Hương không nói gì. Bây giờ cô cũng thấy hoang mang. Cô đâu có cần nhàn nhã, chỉ cần tiền nhiều thôi. Mà đâu có ai đền trả lương cao cho công việc quá dễ thế này.

Hai cô nàng làm việc mà tâm trạng chán chán. Hụt hẫng.

Nhưng đến hết giờ làm, cả hai nhận một chuyện vô cùng sừng sốt, đến choáng cả người.

Khi cả hai chuẩn bị về thì cô thư ký đi vào, cười niềm nở:

– Sáng nay là thế nào, có thấy khó khăn gì không em?

Nguyệt Hương lắc đầu

– Dạ không, cái này dễ mà chị. Chị có cần kiểm tra lại không ạ ?

– Thôi khỏi, em đã nói vậy thì kiểm tra làm gì. Nếu không yên tâm thì hai em kiểm tra chéo với nhau cũng được.

– Dạ, để mai em làm như chị nói cho chắc ăn.

Cô thư ký đưa hai bao thư cho Nguyệt Hương :

– Đây là tiền thưởng của hai em, coi như thưởng lương tháng đầu. Cuối tháng em vẫn nhận lương như bao người khác, nên không phải lo.

Thanh Phương ngờ ngàng:

– Sao tụi em mới vô mà có tiền thưởng hả chị?

– Giám đốc ưu tiên cho hai em, vì còn là sinh viên. Giám đốc có ý định đào tạo để mai một hai đứa ra trường thì làm hẳn.

Nguyệt Hương nhìn Thanh Phương, vẻ mặt tươi rói như muốn bảo “hết lo nhé”. Thanh Phương cũng thở nhẹ như trút đi nỗi lo đè nặng ngực.

Khi cô thư ký đi ra ngoài rồi, cả hai mở phong bì ra xem, rồi kêu lên sững sốt:

– Nhiều vậy sao? Trời đất!

Nguyệt Hương tròn mắt như không tin:

– Gấp ba lương chỗ cũ luôn.

– Sao ông giám đốc tốt dữ vậy? Thật như chuyện cổ tích ấy.

Nguyệt Hương chấp hai tay trước ngực:

– Vậy là sau này khỏi lo không có việc làm, mà lương lại nhiều đến vậy, đúng là số mình may mắn kỳ lạ.

Cả hai chột nẩy tay nhau nhảy cẫng lên và cười rúc rích. Không ai ngờ nổi là hình ảnh của mình đang hiện lên màn hình trên bàn làm việc, trong phòng giám đốc. Minh Nguyên khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười của Thanh Phương, rồi anh cũng cười khẽ một mình.

Đừng như mây lang thang

Chương - 3 -

Thanh Phương hồi hả chạy xuống sân. Cô dắt xe ra cổng rồi phóng như bay trên đường. Sáng nay cô dậy muộn đến hơn nửa giờ, không kịp ăn sáng, cô quỳnh quáng đi làm ngay. Thật ra công việc cũng không cần phải đi sớm. Nhưng cô và Nguyệt Hương luôn đúng giờ như chiếc đồng hồ để giữ uy tín. Đã được giám đốc ưu đãi còn làm việc lễ mễ thì coi sao ra.

Đến công ty, cô nhìn đồng hồ, trễ gần nửa tiếng. Cô dựng xe ở góc sân, hồi hả đi vào cửa. Nhưng ngay lúc đó, cô chợt thấy một chiếc xe chạy vào sân. Trong cái nhìn thoáng, cô nhận ra người lái xe giống hệt Minh Nguyên. Cô bèn ngừng lại, chăm chú nhìn cho kỹ. Đúng là anh ta, anh ta dừng xe ở góc sân và mở cửa bước xuống. Không hề nhìn xung quanh, anh ta đi thẳng vào công ty, dáng điệu luôn tự tin đến mức đáng ghét.

Thanh Phương đợi anh ta đi khá lâu mới vào trong. Vừa đi cô vừa cau mặt suy nghĩ. Chẳng lẽ đây là công ty của Minh Nguyên. Hay là anh ta đến giao dịch với công ty này?

Nếu làm chung thì cô phải biết lâu rồi chứ, sao chẳng khi nào cô gặp anh ta cả ... Nhưng thật ra cũng khó có dịp gặp. Cô và Nguyệt Hương chỉ ở trong phòng, hết giờ thì về, có ra ngoài đâu mà biết.

Một ý nghĩ thoáng qua, Thanh Phương đi nhanh về phòng mình. Cô đẩy cửa ào vào phòng làm Nguyệt Hương giật mình quay lại:

– Sao hôm nay đi trễ thế?

– Đây, Hương có biết giám đốc ở đây tên gì không?

– Tên Nguyên. Nhưng sao tự nhiên hỏi tên giám đốc chi vậy? Từ trước giờ có bao giờ Phương quan tâm đâu.

– Anh ta trực tiếp nhận Hương hay có ai giới thiệu tới? Ý mình hỏi là sao Hương biết anh ta đó.

Nguyệt Hương hơi lúng túng, nhưng cũng nói thật:

– Phương nhớ cái lần Phương đụng vào một khách hàng ở công ty cũ không?

– Mình không quên chuyện đó đâu rồi sao nữa?

– Lúc đó giám đốc đưa danh thiếp cho mình, bảo mình tới gặp, rồi ...

Thanh Phương cắt ngang:

– Thôi khỏi kể, mình hiểu rồi. Có phải anh ta bảo Hương giấu mình không?

– Không bảo thẳng là giấu, nhưng ý thì mình hiểu.

– Hiểu thế nào?

– Thì giám đốc sợ Phương ngại vì chuyện gây hấn lần đó, nên không muốn Phương biết.

Thanh Phương mím môi đứng im, rồi chột đi nhanh ra khỏi phòng, làm Nguyệt Hương hoảng hồn đi theo:

– Phương đi đâu vậy?

– Hương vô làm đi, mình đi có chuyện một chút.

– Nhưng đi đâu, có phải Phương lên hỏi giám đốc không? Lần đầu tiên mình thấy Phương dữ như vậy đó. Mà hỏi gì mới được chứ.

Thanh Phương không trả lời. Cô băng băng đi lên tầng trên. Gặp cô thư ký ở giữa đường cô chặn lại:

– Chị cho em hỏi, phòng giám đốc là phòng nào ạ?

Nguyệt Hương đứng phía sau ra dấu cho cô thư ký. Nhưng cô ta không để ý, chỉ nhìn Thanh Phương:

- Em rẽ qua tay phải, phòng ở sát cầu thang ấy.

– Cảm ơn chị.

Thanh Phương đi nhanh đến phòng, cô chỉ gõ cửa một tiếng rồi tự động đẩy cửa vào, về mặt bưng bưng giận dữ.

Minh Nguyên đang ngồi sau bàn. Anh ngẩng lên khi thấy có người vào, đôi mắt loé lên ngạc nhiên. Nhưng anh không phản ứng gì, chỉ ngồi im, nghiêng đầu nhìn Thanh Phương như chờ xem cô sẽ làm gì.

Nguyệt Hương đi theo phía sau, cô lúng túng thanh minh:

– Em không có nói gì hết. Không biết làm thế nào Thanh Phương phát hiện được, em xin lỗi.

Cô kéo tay Thanh Phương:

– Đi ra đi Phương!

Minh Nguyên khoát tay:

– Không cần can, cứ để cô ta làm theo ý cô ta. Nào, chuyện gì vậy?

Thanh Phương đi thẳng đến đứng trước bàn anh:

– Tại sao anh làm như vậy?

– Làm vậy là thế nào? Cụ thể là chuyện gì? Vì tôi có rất nhiều chuyện va chạm với cô, ý cô muốn hỏi chuyện nào?

– Anh biết tôi không đòi nào làm việc chung với anh, tại sao lại bày ra chuyện này chứ? Anh bảo bạn tôi đưa tôi đến đây làm phải không?

– Nếu vậy thì sao?

Thanh Phương nói như thét:

– Tại sao làm như vậy? Tôi không cần sự giúp đỡ của mấy người. Mấy người ăn cướp của gia đình tôi, rồi lại làm ra vẻ ban ơn cho tôi, thật tồi tệ, đồ đạo đức giả!

Nguyệt Hương kinh hãi nhìn Thanh Phương, không ngờ cô dám nói năng như vậy. Cô lăm lét nhìn Minh Nguyên, sợ anh nổi giận. Nhưng anh tỉnh bơ:

– Cô tức giận vì cái gì? Vì bị gạt hay là vì hợp tác với tôi? Cô nghĩ rằng tôi thích cô quá nên phải tìm cách tiếp cận à? Đánh giá mình cao như vậy sao?
– Tôi ...

Thanh Phương cứng họng, ngắc ngư mãi vẫn không nói được. Cô đâu có ngờ anh ta bẻ câu chuyện theo hướng kỳ cục thế. Tự nhiên cô quay lại nhìn Nguyệt Hương, cảm thấy quê vô cùng. Cô bậm môi quát khê:

– Đừng có nói kiêu đó!

– Nếu cô cho rằng tôi thích cô đến nỗi phải dùng thủ đoạn đưa cô đến gần tôi thì hãy bỏ ý nghĩ đó đi. Cô đâu có đẹp đến nỗi tôi phải xiêu đình đồ quán, tại sao tôi phải tìm cách gần cô nhỉ?

– Anh ...

Minh Nguyên thân nhiên nói tiếp:

- Cô thấy đó, thực tế là từ lúc cô vào đến giờ, tôi chưa bao giờ tìm cách gặp cô, vậy thì đừng tự cho là mình được đeo đuổi nữa.

Mặt Thanh Phương đỏ bừng, đỏ đến tận chân tóc. Cô đâu có ngờ anh ta nói năng kiêu này. Vì tức quá nên cô tìm anh ta chứ chưa chuẩn bị trước sẽ đối phó thế nào, nên lý lẽ của anh ta làm cô không sao bẻ lại được.

Minh Nguyên nheo nheo mắt, cười mỉa mai:

– Tôi không hiểu cô nghĩ gì mà đánh giá mình cao thế. Việc gì tôi phải gạt gẫm để giúp đỡ cô, tôi làm điều đó vì bạn cô, tôi muốn giúp Nguyệt Hương, chỉ một mình cô ta thôi. Nhưng cô là bạn thân của cô ta, nên buộc lòng tôi phải nhận cả cô. Cô phải cảm ơn bạn cô mới phải.

Thanh Phương lập tức quay lại nhìn Nguyệt Hương:

– Thì ra là vậy! Hương có biết anh ta ra sao không mà dám nhận sự giúp đỡ của anh ta. Đó là một con cáo, Hương không sợ nguy hiểm sao?

Nguyệt Hương lúng túng:

- Phương nói gì nghe nặng vậy? Minh có thấy giám đốc nguy hiểm gì đâu, thực tế là anh rất hào phóng với tụi mình ...

– Rồi sau đó anh ta sẽ đòi ở Hương những cái lớn hơn. Nếu tin anh ta, Hương sẽ chết đó.

Minh Nguyên điềm nhiên:

– Chuyện tôi có đòi hay không cứ để thời gian trả lời. Mà các cô cũng không kém thông minh để gạt đâu, đừng làm ra vẻ hiền lành như vậy.

Thanh Phương khuấy tay:

- Tôi không thém nói chuyện với anh. Tôi sẽ nghỉ việc ngay sáng nay, đừng tưởng dùng tiền sẽ trói buộc được tôi, không có đâu.

Minh Nguyên chột cười lớn:

– Sao cứ cho mình là quan trọng không vậy? Lúc nãy tôi nói cô không nghe sao, tôi không dư thời giờ đến mức làm chuyện vớ vẩn, là tìm cách gần gũi cô, dùng từ trói buộc nghe sao buồn cười quá.

– Anh không tốt tới mức thừa thãi vậy đâu. Nguyệt Hương đâu có quen biết gì với anh, đến mức anh phải giúp nó một cách hào phóng, rồi lại vì nó mà giúp cả tôi. Anh không còn biết dùng tiền vào việc gì nữa à?

Minh Nguyên uể oải gật đầu:

– Nhiều lúc tôi nổi hứng bắt tử lắm. Có thể tôi thích cái cách lịch sự của cô ấy khi cô ấy thay mặt cô mà xin lỗi tôi. Một người cư xử văn hoá như vậy, không đáng để tôi cảm mến sao?

– Đừng có nguy biện!

Minh Nguyên cười lơ đãng, nụ cười của người chẳng hề bị chọc tức. Anh nhìn Thanh Phương một cách thản nhiên:

– Vậy cô giải thích xem tại sao tôi làm vậy? Lý giải được không?

– Tôi không cần biết, nhưng đừng có giở trò gì với tôi nữa, tôi sẽ không nhìn anh đâu.

– Thế cô sẽ làm gì tôi vậy?

– Tôi chưa biết, nhưng chắc chắn tôi sẽ không để anh yên như trước giờ đâu.

– Ghê vậy sao?

Thanh Phương không thêm cãi với anh ta, cô nhìn Nguyệt Hương:

– Mình về đây, Hương quyết định đi!

Nguyệt Hương lúng túng:

– Quyết định cái gì?

– Nếu thích làm ở đây thì cứ làm, mình không ép.

Minh Nguyên xen vào:

– Cô muốn nghỉ thì cứ tự nghỉ một mình, đừng kéo theo cả bạn bè, như vậy là ích kỷ đó.

Thanh Phương quay ngoắt lại nhìn Nguyên:

– Nếu tôi không vạch trần bản chất của anh với bạn tôi, thì đó mới là ích kỷ.

Anh im miệng đi!

Cô kéo tay Nguyệt Hương:

– Đừng vì tiền lương mà tiếp xúc với anh ta, mai mốt Hương sẽ hối hận đó.

Nghỉ đi!

Nãy giờ Nguyệt Hương hết sức bối rối và ngạc nhiên. Từ đó giờ cô chẳng biết gì về quan hệ của Thanh Phương với giám đốc. Thế rồi bỗng nhiên vỡ ra chuyện xích mích giữa hai người. Mà điều làm cô lúng túng là cô không muốn nghỉ làm một chút nào. Cũng không thấy Minh Nguyên xấu xa như Phương nói. Nhưng phản đối Thanh Phương thì cô không muốn.

Thanh Phương nhìn vẻ khó xử của Nguyệt Hương mà tức muốn vỡ ngực. Cô quay lại nhìn Minh Nguyên, chiếu tia mắt căm ghét vào mặt anh ta, định nói nhưng anh ta đã lên tiếng:

– Nếu Hương thấy khó xử với bạn thì cứ nghỉ, anh không cản. Nhưng anh không muốn Hương thiệt thòi vì nghe lời vợ vãn của cô ta. Hương cứ tìm

hiểu cho kỹ, rồi sau đó trở lại làm cũng được.

Nguyệt Hương như được mở trời, cô thở phào nhẹ nhõm và nhìn Minh

Nguyên một cách biết ơn:

– Vậy em xin nghỉ sáng nay nghe anh Nguyên. Nếu nghỉ luôn thì em cũng sẽ nói với anh.

Minh Nguyên gật đầu:

– Cô bạn cứ tự nhiên, đừng ngại gì cả!

– Em về nha anh Nguyên.

– Tạm biệt.

Thanh Phương không thèm chào Minh Nguyên. Cô nhìn anh một cách nghiêm khắc rồi quay người ra, Nguyệt Hương lững thững đi theo sau.

Cả hai trở xuống phòng riêng. Nguyệt Hương dè dặt nhìn khuôn mặt lầm lì của Thanh Phương:

– Dù có ghét giám đốc thế nào thì Phương cũng đừng cư xử thẳng tay như vậy, kém văn hoá lắm. Mình thấy tối thiểu cũng nên làm cho hết tuần này, để anh tìm người thay mình.

Thanh Phương suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

– Thật ra con người đó không đáng để cư xử văn hoá đâu, nhưng mình sẽ làm như Hương nói. Mình làm vậy vì uy tín của mình chứ không phải vì lịch sự với anh ta đâu. Rồi mình sẽ kể với Hương tất cả những gì gia đình anh ta gây ra cho gia đình mình, lúc đó Hương sẽ hiểu.

Nói xong, cô đến ngồi vào bàn, mở máy làm việc. Nguyệt Hương cũng vậy.

Cả hai không ai nói chuyện với ai, nhưng mặt một người thì hết sức hình sự, còn người kia thì buồn buồn. Quả thật, cô không muốn nghe chuyện của Thanh Phương chút nào vì sợ rằng nó sẽ làm mất thần tượng của cô.

Thanh Phương dựng xe trong góc sân rồi bước vào căn phòng lớn. Cô mới nghỉ có mấy tháng mà ở đây thay đổi rất nhiều. Dây phòng bên cạnh hình như bị phá đi, trước kia chỉ có một dây bàn để đóng hàng, bây giờ thêm hai dây nữa làm cho căn phòng dù nói rộng vẫn trở lên chật chội. Thanh Phương nhận ra có rất nhiều người mới. Rõ ràng chỉ mới có mấy tháng mà công ty phát triển mạnh lên rõ rệt.

Thanh Phương băng qua dây bàn, định lên tầng trên tìm Thái Quyền. Nhưng ngay lúc đó cô thấy anh trong nhà kho đi ra. Thấy cô, anh có vẻ ngạc nhiên, sau đó là vui mừng không kèm chế được. Anh đi nhanh về phía Thanh Phương:

– Phương đi đâu vậy? Tối chơi hay là ...

Thái Quyền bỏ lửng câu nói như té nhị. Cử chỉ của anh làm Thanh Phương hơi xấu hổ. Cô nói nhỏ nhẹ:

– Ở đây còn nhận người không anh Quyền?

– Anh đã nói rồi, bất cứ lúc nào Phương cũng có thể trở lại cả.

Thanh Phương thở nhẹ:

– Vậy thì anh cho em trở lại nha.

– Chỉ một mình Phương thôi à? Còn Hương đâu?

– Hương còn làm bên đó anh à.

Thái Quyền nhìn cô chăm chú:

– Hai cô giận nhau, hay là Phương không thích bên đó nên nghỉ?

Thấy Thanh Phương im lặng, anh nói luôn:

– Anh chỉ hỏi vì tò mò thôi, không có ý gì đâu, Phương không nói cũng được.

Thanh Phương cười tư lự:

– Cũng không có gì trầm trọng đâu, Phương ghét giám đốc của công ty đó nên nghỉ.

– Hương không nghỉ theo à?

– Dù sao thì lương ở đó cao quá, nghỉ rất tiếc. Hương đâu thể vì bạn bè kiêu đó được.

Thái Quyền nhíu mày như suy nghĩ, rồi cười:

– Lạ thật! Một người hoà nhã như Phương mà có thể va chạm với người khác thì khó tin thật. Mà người đó lại là sếp của công ty nữa chứ.

– Phương không hiền như mọi người tưởng đâu. Anh Quyền nói vậy Phương thấy xấu hổ quá.

– Một người như Phương mà nói dữ thì ai tin được nhỉ?

Thanh Phương bật cười:

– Cũng không biết nữa, gặp chuyện mới biết. À! Phương làm ngay bây giờ được không anh?

– Được chứ, Phương lại đây!

Thái Quyền dẫn cô đến dãy bàn gần cửa kho. Anh bảo các cô ngồi gần đó gom lại nhường chỗ cho Thanh Phương, rồi vào kho khuân thùng hàng ra cho cô. Thanh Phương định cảm ơn thì anh khoát tay:

– Cứ ngồi đó, để anh lấy cho!

Thanh Phương ngồi yên nhìn theo. Cách chăm sóc đó làm cô thấy thật dễ chịu, cảm giác như trở về nhà sau chuyến đi xa và được gặp lại người mà mình quyến luyến. Dù sao thì cô cũng không hề tiếc khi nghỉ làm chỗ Minh Nguyên, dù tiền bạc luôn là điều thúc bách cô.

Vì đến trễ nên Thanh Phương làm hơi muộn. Khi cô xong thùng hàng thì công ty chỉ còn vài người. Cô chờ kiểm xong rồi vội vã về cho kịp đi học buổi chiều. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy xe mình, cô đứng loay hoay giữa những xe lác đác trong sân, bàng hoàng với ý nghĩ mình vừa bị mất phương tiện duy nhất để đi làm.

Thanh Phương còn đang ngơ ngẩn thì Thái Quyền đi ra. Anh nhìn vẻ mặt cô,

có vẻ lo lắng:

– Sao buồn hiu vậy Phương, chuyện gì vậy?

– Xe em mất rồi.

Thanh Phương chỉ thốt lên được như vậy rồi đứng yên, tâm trạng thảng thốt làm cô không biết nói gì nữa.

Mọi người bên trong đổ xô ra hỏi, bàn tán xôn xao. Chuyện mất mát của Thanh Phương làm ai cũng bị chấn động, nhưng cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Cuối cùng, mọi người giải tán. Chỉ có Thái Quyền còn ở lại với Thanh Phương. Cô khóc như mưa, càng nghĩ càng thấy giận dữ và khổ sở. Ngày đầu tiên trở lại làm cũng là ngày bi đát nhất của cô. Nghĩ tới chuyện không có phương tiện đi học, cô càng thấy bàng hoàng.

Thái Quyền nói như an ủi:

– Mất rồi thì mình tìm cách giải quyết, không đến nỗi to tát lắm đâu, Phương đừng lo.

Thanh Phương lắc đầu:

– Em không đủ tiền mua xe mới, cũng không biết mượn ai, mà em với Nguyệt Hương lại làm khác chỗ nữa. Nếu có thể mua xe khác thì em không lo nhiều vậy đâu.

– Không có Nguyệt Hương thì còn anh, anh sẵn sàng làm tài xế cho Phương. Chuyện mua xe thì tìm cách giải quyết sau, yên tâm chưa?

Anh nheo mắt với Thanh Phương, kèm theo một nụ cười động viên. Nhưng Thanh Phương đang buồn nên cười không nổi.

Thái Quyền nhìn đồng hồ rồi hỏi thúc:

– Lên đi, anh đưa về, coi chừng không kịp giờ học đó!

Thanh Phương thở dài, bước tới ngồi lên phía sau. Buổi trưa nắng gắt cái đói và mệt kèm theo cái sốc quá lớn khiến cô chỉ muốn nằm yên một chỗ, không còn tinh thần để làm gì cả. Thái Quyền dừng lại trước một quán ăn, rồi quay lại:

– Ăn chút gì rồi về nghe Phương.

Thanh Phương lắc đầu:

– Em mệt lắm, ăn không nổi đâu.

– Ráng ăn chứ, nếu không thì càng thấy mệt hơn nữa. Đừng làm anh buồn nghe, anh lo cho Phương thật đó.

Thanh Phương nhìn lên. Cô đọc thấy trên mặt Quyền sự lo lắng chân thật đến phát tội. Và cảm nhận rằng, nếu mình từ chối thì chẳng khác nào mình quá vô tâm. Nghĩ vậy cô cố gượng cười, bước xuống xe.

Cử chỉ của cô làm Thái Quyền cười hải lòng. Anh dắt xe đi phía sau cô.

Đúng lúc định vào quán thì anh vô tình nhìn ra đường và thấy Minh Nguyên. Anh định cười chào nhưng Minh Nguyên hình như không để ý anh. Anh

nhìn vào quán rồi cũng rẽ vào.

Thái Quyền đi đến bàn ngồi đối diện với Thanh Phương. Anh không thấy Minh Nguyên đang đi vào phía sau và chọn một bàn gần đó. Anh nhìn Thanh Phương, hỏi với vẻ săn sóc:

– Phương muốn ăn gì?

– Gì cũng được anh à.

– Gọi canh chua cho dễ ăn nhé, nhìn Phương có vẻ mệt quá.

Lúc đó người chạy bàn đi tới. Thái Quyền gọi liên tục mấy món, đến nỗi Thanh Phương cản lại:

– Đừng gọi nữa! Chi mà nhiều vậy anh Quyền, ăn sao hết.

– Gọi nhiều món cho Phương dễ ăn, cái này không được thì chọn cái khác.

Thanh Phương nói thành thật:

– Anh đừng có xài phí cho em như vậy. Em biết anh còn bao nhiêu thứ phải lo. Lần trước nhận quà của anh em ngại lắm rồi, bây giờ đến mấy chuyện này làm sao em trả nổi cho anh.

– Đừng nói chuyện này nữa nghe, nó không là gì cả. Anh còn muốn lo cho Phương nhiều cái lớn hơn, em chỉ việc nhận thôi.

Thanh Phương chống cằm, cảm thấy xúc động không ít. Cô cô mỉm cười cho Quyền vui, nhưng nụ cười cũng chẳng tròn trịa nổi. Và cô lại thở dài ừ ừ.

Chợt cô có cảm giác như có cái gì đó không rõ, như một ánh mắt mơ hồ nào đang nhìn mình. Cô ngẩng lên nhìn phía bàn xa xa phía góc phòng. Đứng như cô cảm nhận, Minh Nguyên đang ngồi một mình. Cặp mắt nhìn cô như quan sát tìm hiểu. Bất giác cô quay ngoắt đầu nhìn chỗ khác, gương mặt trở lên lăm lăm hẩn đi.

Tại sao cô cứ gặp anh ta hoài vậy? Lạ thật! Một người như anh ta mà cũng chịu vào mấy chỗ này. Sao số cô xui thế chứ? Ngay ngày đầu tiên nghỉ làm đã gặp lại anh ta, giống như oan gia vậy.

Thanh Phương cố ăn thật nhanh rồi đòi về. Thái Quyền không hiểu tâm trạng cô, anh chỉ nghĩ cô mệt nên cũng không hỏi nhiều.

Khi đi ngang bàn Minh Nguyên, anh gật đầu chào rất nhiệt tình, anh ta cũng đáp lại một cách lịch sự vừa phải. Còn Thanh Phương thì làm như không thấy, cô ngó thẳng ra cửa như không thèm biết cái nhìn của anh ta đuổi theo mình.

Quyền không để ý thái độ của Thanh Phương. Khi ra ngoài đường, anh nói như nhắc:

– Phương có nhớ giám đốc của công ty Vinaindo không? Người mà Phương va vào làm anh ấy suýt té lần đó, nhớ không?

– Phương quên rồi, nhưng sao hỏi anh Quyền?

– Lúc nãy mình gặp anh ấy trong quán. Anh ấy nhìn Phương mà Phương

không thấy, anh chỉ nhắc cho vui vậy thôi, không có gì cả.

Thanh Phương im lặng. Vậy là Quyền không hề biết cô và Nguyệt Hương đã làm ở đâu. Vậy cũng tốt. Cô không thích những người bạn của cô biết anh ta, chỉ làm cho cô thấy vướng mắc thêm thôi.

Thái Quyền vô tình nói thêm:

– Đợi ra trường rồi, anh sẽ xin vào công ty của anh ấy, ở đó trả lương cao lắm.

Thanh Phương buột miệng:

– Không còn chỗ nào khác có mức lương cao sao anh Quyền? Việc gì phải xin vào đó chứ?

– Anh không biết mấy chỗ khác. Nghe thằng bạn nói ở đó ngon nên có ý định xin chứ chưa chắc người ta nhận.

Anh im lặng một lát rồi hỏi với vẻ tò mò:

– Vì sao Phương không thích chỗ làm mới, có thể nói cho anh biết không?

– Đến lúc nào đó em sẽ nói, bây giờ thì không muốn nhắc tới công ty đó nữa.

– Phương có biết lúc hai cô đi rồi, anh buồn thế nào không? Anh rất muốn liên lạc với Phương nhưng lại thôi.

– Sao vậy anh Quyền?

Thái Quyền nói bóng gió:

– Bây giờ anh chẳng có gì cả. Khi nào ra trường, có việc làm, lúc đó anh có thể tự tin để quen với Phương.

Thanh Phương cảm nhận được ngay ý nghĩ của Quyền. Cô cảm thấy vừa cảm động, vừa xao xuyến pha lẫn cảm giác tội nghiệp. Và cô nói thật lòng:

– Anh Quyền, anh không là em cũng từng mong gặp lại anh sao?

Thái Quyền quay nhanh lại nhìn cô:

– Có chuyện đó nữa sao Phương?

– Nhiều lúc em muốn rủ Nguyệt Hương đến tìm anh nhưng em nghĩ không có lý do gì để tìm cả, vậy nên thôi.

Thái Quyền ngạc nhiên đến thừ người, rồi anh lắc mạnh đầu:

– Vậy mà anh không nghĩ ra. Nếu biết vậy anh đã liên lạc với Hương rồi, mà thậm chí hai cô làm ở đâu anh cũng không biết, lúc đó anh hơi tự ái nên không hỏi.

– Tự ái vì hai đứa em bỏ đi phải không?

– Anh không giải thích được. Trên lý thuyết thì anh không có quyền trách, chỗ nào lương cao hơn thì người ta phải chọn chứ. Vậy nhưng khi nghĩ Phương không hề quan tâm tới những gì anh dành cho Phương, thì anh lại tự ái và mặc cảm.

– Mặc cảm với Phương à?

– Dù sao Phương cũng từng là một tiểu thư, còn anh thì chẳng có gì cả.

Thanh Phương kêu lên:

- Không ngờ anh Quyền có ý nghĩ đó. Trời ơi! Thật là ...
- Lúc đó anh rất buồn, nhưng đành chịu.
- Sao anh lại mặc cảm như vậy, trong khi Phương không hề nghĩ gì cả.
- Người vô tư là người sung sướng nhất đó Phương.

Thanh Phương lặng thinh. Tự nhiên cô nhớ lại điều Nguyệt Hương nói lúc sắp chuyển chỗ mới, khi đó cô nhận quà của Thái Quyền. Nguyệt Hương bảo anh có tình cảm với cô, nhưng lúc đó cô không tin. Lúc đó nếu không đổi chỗ làm, thì có lẽ giữa hai người đã không có một khoảng thời gian bất tin như vậy.

Tự nhiên Thanh Phương nghiêng người tới trước, giọng mềm mại hơn:

- Anh Quyền có tin lúc đó Phương không muốn đi không?
- Tại sao?
- Vì Phương thích làm chỗ này, thích mỗi ngày đi làm là gặp anh Quyền.

Nhưng lúc đó Hương đi thì Phương phải đi theo và Phương cũng cần ...

Thái Quyền gật đầu liên tục:

- Anh hiểu rồi, nhưng dù sao thì bây giờ Phương cũng đã trở lại rồi, coi như lúc đó không có chuyện gì xảy ra nghe Phương.

Thanh Phương không trả lời. Cô lặng lẽ cười một mình. Hôm nay là ngày nặng nề nhưng cũng là ngày hạnh phúc nhất. Cô mất đi một thứ nhưng lại có được thứ khác lớn lao hơn. Cái mất đó cũng đâu còn ý nghĩa gì.

Thái Quyền đưa cô về nhà. Anh nhìn đồng hồ, rồi nói tỉnh bơ:

- Phương vô nghĩ một chút. Khoảng một giờ, anh trở lại đưa tới trường. Bây giờ anh đi công việc một chút.

Thanh Phương lắc đầu:

- Như vậy rồi làm sao anh qua trường anh kịp, để em quá giang bạn em đỡ.
- Ở nhà Phương đâu có bạn nào chung trường, làm sao quá giang được.

Thanh Phương lúng túng:

- Em sẽ tìm cách xoay sở, chứ đưa đón thế này hoài không được đâu.
- Anh thấy không có gì trở ngại hết, anh xoay sở được, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi, mọi thứ để anh lo, được không?

Thanh Phương không biết nói sao để từ chối. Cô cười mím miệng:

- Vậy lát nữa anh trở lại nha.
- Chúc ngủ ngon.

Thanh Phương bật cười:

- Chúc kiểu này, em ngủ luôn đến sáng thì sao?
- Thì anh sẽ để yên cho Phương ngủ, càng tốt chứ sao.

Thanh Phương khẽ giờ tay:

- Vậy chút nữa gặp lại há.
- Bye!

Thái Quyền phóng xe đi rồi mà cô vẫn đứng nhìn theo, nụ cười sung sướng thấp thoáng trên môi. Cô đi vào nhà với tâm trạng buồn vui lẫn lộn. Tự nhiên thành gánh nặng cho Thái Quyền, cú thế này thì không được đâu. Anh làm sao kham nổi khi phải vừa đi đón cô, vừa làm rồi vừa học. Cô không muốn thấy mình là gánh nặng của anh.

Đừng như mây lang thang

Chương - 4 -

Một nhóm tám người bước vài vũ trường "Đêm Vàng ". Bốn cô gái ăn mặc kiểu “con nhà nghèo” vừa đi vừa lắc hông uốn éo, miệng nhai chewing- gum chóp chép, nhìn đáng điệu hết sức ngổ ngáo nhưng đẹp một cách quyền rũ phi thường.

Trong đó đẹp nhất là cô nàng mặc áo đỏ tên Hoàng Ngọc. Cô bé có mái tóc vàng buông rơi xuống bộ ngực hở hang. Chiếc váy ngắn ngắn đến mức không thể ngắn hơn được nữa, khuôn người tròn trĩnh, trắng như sữa. Đôi mắt đẹp mê hồn, chỉ cần nhìn cô thôi cũng đủ thấy mê mẩn.

Thế mà tối nay Hoàng Ngọc chỉ đi có một mình. Nói một mình cũng không đúng, đi với cả nhóm ấy chứ. Nhưng có điều là không có cặp như ba cô nàng kia. Cô bé tham gia nhóm của Minh Nguyên qua sự giới thiệu của Khánh Trinh. Và tò mò vô cùng về ông giám đốc trẻ quản lý một công ty đồ sộ của gia đình anh ta. Khánh Trinh bảo rằng anh ta rất nhiều bồ, nhưng chỉ quen một thời gian rồi xù. Chẳng biết ai xù ai. Và Khánh Trinh muốn Hoàng Ngọc thử sức xem có làm đổ gục được anh ta không.

Hoàng Ngọc không quan trọng chuyện Minh Nguyên có bồ hay không. Cô luôn tự tin vào ngoại hình của mình. Những gì Khánh Trinh nói khiến cô bị khiêu khích, cảm giác của người đẹp háo thắng khiến cô nhất quyết chinh phục cho được Minh Nguyên

Khánh Trinh cố ý chọn một bàn trống ở góc phòng, chỗ đèn thật yếu ớt. Cô đẩy Hoàng Ngọc ngồi gần chỗ Minh Nguyên, rồi nói hết sức lớn:

- Tối nay bạn em không có bạn, em giao nó cho anh đó nhe

Nhạc ồn quá nên Minh Nguyên không nghe được gì. Nhưng nhìn cung cách của Khánh Trinh, anh cũng hiểu được. Anh quay lại cười với Hoàng Ngọc một cái, rồi chìa tay ra bắt chứ không nói gì

Hoàng Ngọc đặt tay vào tay anh, chủ động bóp mạnh một cái. Bàn tay thật mềm nhưng cử chỉ thì rất mạnh mẽ, cô gây cho Minh Nguyên ấn tượng khá đặc biệt. Và anh cúi xuống hôn tay cô, y như động tác của một quý tộc lịch sự. Cử chỉ đó làm cả bọn vỗ tay cười rân lên. Tấn Trung huýt sáo một tiếng:

- Cử chỉ đẹp đó Nguyên, làm tới luôn đi mày

Minh Nguyên cười cười, không nói gì. Anh nghiêng đầu quan sát khuôn mặt Hoàng Ngọc rồi kê sát vào tai cô:

- Em đẹp không thua nữ hoàng Ai Cập, thế này thì anh chết mất

Hoàng Ngọc nháy mắt một cái:

- Có đẹp bằng mấy cô bồ của anh không?

Minh Nguyên búng tay cái tách:

- Em là trên cả tuyệt vời rồi, không ai có thể so sánh với em được, người đẹp ạ!

- Vì câu nói quá đẹp này, bắt tay anh một cái nữa

Vừa nói, cô vừa chìa tay cho Minh Nguyên bắt. Lần này anh không hôn mà cố ý giữ lại thật lâu, đến nỗi Tấn Trung đập lên vai anh một cái:

- Có kết người đẹp thì cũng từ từ thôi mày. Làm quá, cô bé sợ mày đó nghe! Hoàng Ngọc nhún vai, cử chỉ rất kịch:

- Em không phải là con nai tơ đâu nhé, đừng có tưởng em hiền là làm đó

Câu nói đó làm Minh Nguyên phải quay lại nhìn cô lần nữa, rồi cười gật gù:

- Vậy thì nhất em rồi

Hoàng Ngọc không hiểu anh nói nhất cái gì. Nhưng nhìn cử chỉ của anh, cô biết chắc chắn mình đã gây một ấn tượng nào đó. Phải vậy chứ, có ai đứng trước cô mà không rung động đâu, trừ phi đó là một nhà tu!

Mấy cặp kia đứng dậy kéo ra sàn nhảy. Còn lại hai người, Hoàng Ngọc liếc qua nhìn Minh Nguyên, chờ anh mời ra sàn. Nhưng anh vẫn ngồi yên uống bia, anh hơi ngửa người ra sau, tay hờ hững cầm lon bia. Có vẻ như anh không có ý định tham gia cuộc vui. Điều đó làm Hoàng Ngọc thấy hơi lạ, không thích nhảy thì anh rủ đến đây làm gì?

Nhưng cử chỉ bất cần đó lại có cái hay riêng, nó làm Hoàng Ngọc tò mò. Cô ngộ nguỵ người, liếc anh một cái:

- Anh Nguyên không muốn nhảy hả?

Minh Nguyên không trả lời, anh đặt lon bia xuống bàn rồi đứng kéo tay cô đi ra sàn nhảy. Cả hai hòa nhập vào đám đông đang cuồng nhiệt trong vùng âm thanh chảy mạnh như thác. Hoàng Ngọc gần như không nhận ra con người mới hờ hững trước đây, Minh Nguyên chơi hết mình, nhảy với tất cả nhiệt tình khiến cô như bị truyền sang ngọn lửa cháy rực và cô cũng quật tung lên với những động tác táo bạo.

Cả hai nhảy liên tục đến hết phần một. Nhạc bỗng thay đổi, điệu Slow trữ tình làm không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn. Những ngọc đèn xoay tít lúc này giờ phủ xuống một màu hồng quyến rũ. Minh Nguyên choàng tay ngang hông Hoàng Ngọc, mạnh bạo kéo cô vào sát người. Cô bé cũng không phản đối, thậm chí cô ý chạm vào người anh, cố ý khơi lên những ý tưởng không lành mạnh. Dù chỉ gặp lần đầu nhưng cô đã bị chinh phục và quyết định sẽ làm Minh Nguyên phải nhớ mình

Cô hoàn toàn không biết rằng Minh Nguyên đọc ý nghĩ cô như người ta đọc sách. Anh đâu còn lạ gì những mảnh khoé rất con gái của các cô nàng. Thậm chí thừa hiểu Khánh Trinh đã giới thiệu về mình ra sao và cô bé đẹp bốc lửa này đang có cảm nghĩ gì về mình. Cô ta chỉ là một cô bé con, một cô bé mới

lớn làm ra vẻ sành sỏi. Còn anh thì quá từng trải để có thể đứng gần mà quan sát một cách tinh táo

Hết điệu Slow, Minh Nguyên quyết định trở về bàn. Nhưng khi anh định đưa Hoàng Ngọc đi thì cô đứng lại, đôi môi màu trầm khế cong lên nũng nịu:

- Em muốn nhảy nữa

Minh Nguyên lắc đầu, kèm theo một cái nháy mắt trữ tình:

- Anh mệt rồi. Anh thích ngồi chơi với em

Hoàng Ngọc mỉm cười ngay. Cô nép vào người Minh Nguyên, trở về bàn. Và cứ như thế, cô ngồi xuống bên anh. Trong bóng tối cả hai hôn nhau một cách tình tứ rất lâu. Về khoản này thì cả hai đều rất sành sỏi, vì vậy mà đam mê càng cháy lên trong mỗi người

Rồi Minh Nguyên buông cô ra. Anh nghiêng người tới cầm lon bia trên bàn, uống một hơi dài, rồi anh ngồi nhích ra, tìm gói thuốc trong túi áo, chậm rãi thưởng thức mùi thuốc lá sau cảm giác đầy đủ

Trong bóng tối lờ mờ, anh nghiêng đầu nhìn xuống khuôn mặt Hoàng Ngọc đang áp trên vai anh. Nãy giờ anh không nhìn kỹ, nhưng đoán cô bé không quá hai mươi lăm. Cách ăn mặc bốc lửa thế này không phải con nhà nề nếp. Mà nếu cô sinh ra trong gia đình nề nếp thì hẳn cô ta được tự do ghê gớm. Anh hút cho hết điếu thuốc rồi đỡ Hoàng Ngọc ngồi lên:

- Em thích thì cứ ra ngoài kia nhảy, đừng chờ anh nhé cô bé. Anh hơi mệt, chờ tụi nó vô là về đó

Hoàng Ngọc nhăn mặt:

- Về gì sớm vậy anh? Em thích ở lại nữa, chơi tới khuya cơ

Minh Nguyên không trả lời, anh lặng lẽ cười một mình, một cảm giác trống rỗng chán ngán chợt xâm chiếm. Anh không mất lịch sự đến nỗi lạnh nhạt, nhưng không có hứng thú nói chuyện với cô nàng ngổ ngáo này. Và rồi hình ảnh Thanh Phương lại hiện về trong tâm trí, nhấn chìm anh vào những ý nghĩ miên man. Mấy ngày nay anh cứ bị ám ảnh bởi khuôn mặt giận dữ của cô. Anh biết Thanh Phương rất tức cách nói chuyện xỏ lá của mình. Ngay chính anh cũng thấy mình hơi lấu cá. Nhưng lúc đó anh buộc phải nói như vậy để chuyển ý nghĩ của cô sang hướng khác. Anh không chịu nổi khi cô quyết định nghỉ việc. Và hơn ai hết, anh hiểu Thanh Phương thù ghét mình thế nào. Chuyện đó chắc chỉ có ba cô mới có thể giải thích, nhưng ông ấy làm gì có thể giúp anh

Nãy giờ Hoàng Ngọc không ngớt nhìn khuôn mặt đắm chiêu của Minh Nguyên. Cô ngọ nguậy một cách khó chịu, rồi kéo tay anh thật mạnh:

- Anh Nguyên!

Minh Nguyên hơi cau mặt, nhưng giọng nói ngọt lịm:

- Gì vậy cô bé?

- Sao mặt anh buồn quá vậy? Ngồi với em sao cứ nghĩ gì gì ấy, bộ nhớ cô

nào hả?

Minh Nguyên cười âu yếm:

- Ngồi bên cạnh người đẹp như em, anh còn tâm trí nào nghĩ đến người khác chứ

- Vậy sao này giờ anh không nói gì hết vậy?

- Anh chờ em nói đây chứ. Em đẹp thế này thì nói chuyện phải hay rồi.

Nghe em nói dù sao vẫn thích hơn là nghe nhạc

- Hứ! Anh giỏi tán tỉnh lắm

- Anh nói thật mà

Rồi Minh Nguyên lại ngồi im. Khuôn mặt nũng nịu của người đẹp ngồi bên cạnh làm anh nhớ về thằng thọt của Thanh Phương khi gặp cô trong quán vào buổi trưa ấy. Cô có vẻ thất thần chán nản. Nhưng rồi sau đó lại cười dịu dàng với Thái Quyền. Thật không sao chịu được điều đó!

Sáng nay Nguyệt Hương nói anh mới biết Thanh Phương bị mất xe. Anh biết cô bị sốc ghê gớm. Không hiểu vì sao cô cứ liên tục gặp những chuyện khổ sở như vậy

Đã vậy lại bướng bỉnh, lại không chịu nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của anh.

Cứ tưởng vậy là khôn ngoan lắm sao?

Minh Nguyên cười gằn một mình. Cứ mỗi lần nhớ đến Thanh Phương thì anh lại có cảm giác vừa yêu cuồng điên, vừa tức giận gai góc. Mà anh cũng không hiểu mình nợ gì cô ta để cứ phải bị khổ sở như vậy. Quên phứt đi là xong, nhưng anh làm điều đó không nổi.

Hoàng Ngọc chột tịt đầu vào vai anh, những sợi tóc chạm vào mặt anh làm anh thấy nhột nhạt. Anh hơi né đầu một bên, nhưng bàn tay lại choàng vai cô, giọng tình t:

- Về nghe cô bé. Xin lỗi em, hôm nay anh mệt quá, anh muốn về sớm

Hoàng Ngọc có vẻ phật ý:

- Thế không chờ mấy người kia sao?

- Mình đi riêng càng thích chứ sao

Hoàng Ngọc cười tươi ngay:

- Vậy mà em không nghĩ ra

Cô đứng dậy, chủ động đi ra cửa trước. Minh Nguyên lừng khừng theo sau.

Anh ngán tận cổ cung cách táo bạo của cô nàng. Cô ta quá tự tin vào nhan sắc, đến nỗi không còn biết giữ ý hay then thùng

Anh thấy chán chán và im lặng lái xe. Nhưng Hoàng Ngọc cũng đâu có chịu để cho mình bị bỏ quên. Thấy Minh Nguyên cứ dăm dăm ngó phía trước, cô nhăn nhó bực mình, rồi nhéo vai anh một cái:

- Nữa nữa, lại nghĩ đi đâu nữa, chán anh muốn chết được luôn!

- Anh đưa em về nhé, chỉ nhà cho anh đi!

Hoàng Ngọc giận dỗi ngúng nguẩy:

– Anh làm như em là búp bê vậy, không thích nữa thì cất qua một bên, sao anh yêu tinh táo thế?

Minh Nguyên cười cười:

– Anh đang say em như thuốc phiện đây, em không thấy anh đã bị em cướp mất hồn sao?

Hoàng Ngọc cười khúc khích:

– Xạo thấy ghê luôn.

– Bây giờ em chỉ nhà để mai một anh biết nhà mà tới rủ em đi chơi chứ.

– Đi chút nữa đi anh, còn sớm mà.

Minh Nguyên nhìn đồng hồ:

– Mười một giờ rồi đó cưng.

– Thì nhằm gì, bình thường em đi tới nửa đêm luôn.

– Ba mẹ em để cho em tự do vậy à?

Hoàng Ngọc thản nhiên:

– Ông bà có ở nhà đâu mà cấm với cản, đi nước ngoài suốt. Ở nhà một mình em không đi chơi thì biết làm gì bây giờ?

Minh Nguyên không nói gì nữa. Giờ thì anh đã đánh giá được cô bé này thuộc tuýp người nào: Một tiểu thư sa đoạ. Nhưng thật ra cô ta cũng đáng tội nghiệp.

Dù Hoàng Ngọc phản đối, anh vẫn đưa cô về nhà. Tất nhiên là phải có cách hứa hẹn ngọt ngào cô bé mới chịu. Tưởng như cô ta sành sỏi nhưng thật ra nhẹ dạ vô cùng. Và anh dễ dàng cô ta dễ như dễ một đứa con nít.

Về nhà, Minh Nguyên đi lên phòng thay đồ. Một mối cả tinh thần lẫn thể xác. Nhưng anh không muốn ngủ mà cứ ngồi dựa thành giường suy nghĩ.

Bây giờ anh lại nhớ khuôn mặt hờ hởi của Thanh Phương, vừa đau lòng vừa bất lực, sau đó là tức giận. Vì cái đầu bướng bỉnh của cô ta mà anh phải đau khổ.

Còn cô ta cũng tự làm khổ mình mà không biết.

Hôm sau vào công ty, Minh Nguyên gọi cô thư ký vào phòng:

– Cô biết công ty quảng cáo Thiên Hà chứ?

– Dạ biết.

– Tôi rất thích cách làm việc của nhân viên quản lý bên đó. Anh ta còn là sinh viên, vừa học vừa làm, nhưng có vẻ có năng lực lắm. Cô hãy làm cách nào đó kéo anh ta về đây, mà phải khéo léo một chút.

– Dạ hiểu. Nhưng sẽ nhận vào khâu nào à?

Minh Nguyên suy nghĩ một chút. Thật tình các phòng đều đã đủ người. Giờ muốn mở một phòng giống như chỗ Nguyệt Hương và Thanh Phương đã làm thì không được.

Thấy anh có vẻ khó nghĩ, cô thư ký nói như gợi ý:

– Chị làm dưới phòng vì tính sắp nghĩ hộ sản, hay là để người đó thế chị ấy,

được không anh.

Minh Nguyên uể oải khoát tay:

– Cứ làm vậy đi. Nhưng tôi không muốn anh ta biết chuyện này có tôi trong đó và cô trực tiếp phỏng vấn anh ta chứ không phải tôi. Cô hiểu chứ?

– Dạ hiểu.

– Được rồi, cô ra đi!

Cô thư ký đi ra ngoài. Minh Nguyên nhìn theo. Lúc này vẻ mặt cô ta rất bình thường, nhưng anh đọc thấy trong mắt cô ta vẻ ngạc nhiên khó giấu. Anh thừa biết cô ta nghĩ gì. Nhưng vốn kín đáo và bản lĩnh nên cô ta chỉ làm chứ chưa bao giờ hỏi.

Anh thích phong cách làm việc đó. Và từ trước giờ chưa bao giờ thay người vào vị trí của cô ta. Hình như cô ta cũng chưa từng phản nản gì về chỗ làm này.

Nhưng dù cô ta có tệ nhệch cách mấy, anh cũng thấy một chút quê quê. Vì Thanh Phương mà anh phải mất công làm những việc vớ vẩn thế này.

Nhưng cái cách cô ta đáp lại anh thì thật đáng nổi giận.

Một tuần sau, Thái Quyền đến công ty gặp cô thư ký. Minh Nguyên ngồi phía sau bức bình phong, im lặng theo dõi cuộc phỏng vấn. Anh rất hài lòng vì cách hỏi của cô thư ký. Cô ta làm như chính Thái Quyền mới là người tự ý xin việc. Và khi kết thúc buổi nói chuyện, cô ta chẳng hứa hẹn điều gì cụ thể, như còn phải xét lại hồ sơ của anh.

Minh Nguyên nhìn qua khe hở của bức màn. Anh biết Thái Quyền có tâm lý vừa hy vọng vừa hoang mang. Anh ta hoàn toàn không nghĩ ra nổi đây là sự sắp xếp. Minh Nguyên không muốn lừa anh ta. Nhưng nếu nói ra để Thanh Phương biết thì chắc chắn chuyện sẽ tệ hại giống như đã xảy ra lần trước. Nếu vậy thì anh tốn công sức để làm gì?

Tuần sau nữa thì Thái Quyền chính thức được nhận. Buổi sáng đầu tiên anh vào công ty, cô thư ký đưa anh lên phòng giám đốc trình diện. Và anh phải ngồi chờ gần nửa tiếng mới thấy giám đốc xuất hiện.

Khi Minh Nguyên bước vào, anh thấy ngay vẻ dè dặt của Thái Quyền. Anh cũng làm ra vẻ ngạc nhiên, nhưng cử chỉ thì thật giản dị chân tình:

– Chờ tôi có lâu không? Xin lỗi nghe. Tôi không biết là anh đến sớm như vậy, thường thì đến tám giờ tôi mới vào công ty. Vậy ra anh là người mới vào, hay lắm.

Thái Quyền khẽ gật đầu:

– Hôm đó chị Hà có đến công ty tìm giám đốc của em. Ngồi nói chuyện một lát chị ấy bảo công ty anh sắp có người nghỉ, em hỏi liệu xin vào nhưng cũng không chắc là được nhận.

– À! Đúng là công ty đang có người nghỉ, cũng cần người đủ năng lực thay thế. Tạm thời thì tháng đầu anh chỉ học việc, tháng sau sẽ làm chính thức.

Thái Quyền cười khấp khểnh:

– Vâng.

– Cũng nói trước với anh là trước người mất thì nhận như vậy, còn có dài lâu hay không thì tùy thuộc vào công việc và cũng tùy vào năng lực của anh, nếu không kham nổi thì tôi buộc phải. . .

Minh Nguyên bỏ lửng câu nói. Thái Quyền gật đầu liên tục:

– Dạ, em hiểu. Công ty nào cũng phải vậy thôi, không có năng lực thì làm sao đòi hỏi được làm việc, em biết như vậy mà anh.

Minh Nguyên mỉm cười:

– Hiểu nhau như vậy làm việc chung sẽ thoải mái hơn. Tôi thích trong công ty mọi người lúc nào cũng thoải mái, như vậy dễ làm việc.

– Dạ.

Minh Nguyên quay qua chuyện khác, vẻ như vô tư:

– Lần đó gặp anh với cô Phương ở quán cơm, hình như hai người có chuyện không vui phải không? Tôi định sang ngồi chung, nhưng thấy cả hai căng thẳng quá nên lại thôi.

– Dạ, tại lúc đó cổ mất xe nên buồn đó anh.

– Vậy à! Vậy rồi cô ta mua xe khác chưa?

– Dạ, không có tiền mua, em cũng không có tiền để giúp cô ấy.

– Vậy rồi làm sao cô ta đi học, rồi phải đi làm nữa, cô ta nhờ bạn bè à?

– Dạ không, em làm tài xế cho cổ. Em định là kiếm thêm để giúp cổ mua xe mới.

Minh Nguyên điềm nhiên:

– Nếu có khó khăn gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp trong khả năng của tôi.

– Dạ, cảm ơn anh.

– Tôi sẽ ứng trước cho anh một năm lương và mỗi tháng sẽ trừ vào phần nửa. Như vậy anh có thể mua xe cho cô ta và rảnh rang làm việc. Chứ phải đưa đón kiểu đó, anh không kham nổi công việc đâu.

Thái Quyền tưởng như mình nghe lầm, anh dè dặt nhắc lại:

– Anh hứa là. . .

Minh Nguyên khoát tay:

– Trưa nay cô Hà sẽ ứng lương cho anh, còn chuyện trừ vào mỗi tháng thì phòng tài vụ phụ trách. Nói vậy, nhưng tháng nào kẹt, anh có thể lãnh nguyên tháng lương, chuyện đó tôi không sát sao đâu.

– Cảm ơn anh nhiều lắm.

Minh Nguyên nói thản nhiên:

– Những chuyện tế nhị thế này đừng để nhiều người biết, cách hay nhất là anh giữ im lặng, vì nếu tất cả nhân viên ở đây đều nhìn vào anh thì rất khó xử cho tôi.

Thái Quyền gật đầu liên tục:

– Dạ, em hiểu, em sẽ giữ im lặng. Cảm ơn anh nhiều lắm.

Minh Nguyên khoát tay:

– Tôi làm vậy để anh yên tâm làm việc, như vậy công ty cũng có lợi, anh không phải ngại gì cả.

– Dạ, nhưng dù sao em cũng phải mang ơn. Nếu được anh giữ lại làm luôn thì em sẽ hết sức làm để trả ơn.

Minh Nguyên hơi cười:

– Sao tự nhiên nói chuyện khách sáo vậy? Tôi nói rồi, chuyện này cũng có lợi cho công ty, cho nên đừng thấy ơn nghĩa với tôi.

Anh chợt nói như vô tư:

– Tôi rất tiếc vì cô Phương nghỉ ngang ở đây. Chúng tôi biết nhau khá lâu và cô ta luôn nghi kỵ tôi vì sự hiểu lầm bắt nguồn từ phía gia đình cô ta, cô ta có nói với anh chuyện đó không?

– Dạ, em không nghe gì hết. Cổ chỉ nói sơ qua thôi.

– Mà anh cũng đừng nên tìm hiểu làm gì, như vậy hay hơn.

Thái Quyền đang quá mừng vì cái may trước mắt, nên không còn tâm trạng nghĩ đến chuyện khác. Anh gật đầu một cách vô tâm. Nghĩ đến chuyện tự mình có thể giúp đỡ Thanh Phương, anh thấy vui lâng lâng. Viễn ảnh có điều kiện mang đến cho cô cuộc sống thoải mái khiến anh thấy mình mang ơn Minh Nguyên hơn nữa.

Đừng như mây lang thang

Chương - 5 -

Thanh Phương tiễn Nguyệt Hương về rồi quay lên phòng. Tâm trạng ngổn ngang làm khuôn mặt cô ủ dột kỳ lạ. Những gì Nguyệt Hương lộ ra làm cô choáng váng. Lúc này cô đã trách cô nàng dẫu gièm. Nhưng khi bình tĩnh lại, cô hiểu Nguyệt Hương không thể làm khác được. Cũng như Thái Quyền, anh không nói cũng chỉ vì muốn cho cô yên ổn mà thôi.

Cô không thể trách cả hai người mà cô thân nhất. Nhưng chính vì cảm giác đó mà cô thấy ghét Minh Nguyên thêm. Anh ta dùng tiền để thao túng cả Thái Quyền thì cô không chịu nổi. Tại sao anh ta cứ mãi là nỗi ám ảnh của cô vậy?

Thanh Phương cố nén lòng chờ tới ngày thứ hai. Cô bỏ một buổi làm để tìm Minh Nguyên. Khi lên cầu thang thì cô gặp thư ký giữa đường. Cô ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô đến, và chào bằng nụ cười mềm mỏng, cách chào của một người đón khách quý của sếp. Thanh Phương hiểu cô ta nghĩ như vậy.

Cô cười gượng để giữ cho mình không quá bất lịch sự và hỏi nhỏ nhẹ:

– Em có thể gặp anh ta một chút không hả chị?

Cách nói về Minh Nguyên của cô làm cô thư ký hơi dị ứng, nhưng cũng cười nhẹ nhàng:

– Giám đốc đang ở trong phòng, em cứ lên đi!

– Cám ơn chị.

Thanh Phương mím môi lên hết cầu thang. Cô gõ cửa rồi đứng chờ. Bên trong tiếng Minh Nguyên vọng ra:

– Cứ vào đi!

Thanh Phương đẩy mạnh cửa, bước thẳng vào phòng. Minh Nguyên đang ngồi phía sau bàn, đôi mắt anh ta nhướng lên khi thấy cô. Anh ta quay lại tắt máy, rồi bước qua phía salon ngồi:

– Mời qua đây!

Thanh Phương bước đến ngồi xuống đối diện với anh ta. Cô hỏi thẳng ngay:

– Anh giúp anh Quyền với ý đồ gì nữa vậy?

Cách nói của cô làm Minh Nguyên cười một tiếng. Anh ngồi im nhìn cô khá lâu, rồi hỏi tỉnh bơ:

– Lần này thì là chuyện gì nữa đây?

– Anh trả lời đi, anh có ý đồ gì với anh Quyền nữa vậy?

– Theo cô thì tôi có ý đồ gì?

– Có phải anh dàn xếp để anh ấy trở thành nhân viên của anh không?

Minh Nguyên lại buông một tiếng cười:

– Hỏi vậy nghĩa là gián tiếp báo rằng tôi muốn thông qua anh ta để tìm cách gần cô chứ gì? Vẫn chưa bỏ được ý nghĩ đó hả?

– Ý nghĩ gì?

– Ý nghĩ tôi phải lòng cô đến nỗi phải đeo bám lấy cô, lần trước Nguyệt Hương cũng đã như vậy rồi.

Thanh Phương không dễ để bị dẫn dắt nữa, cô khoát mạnh tay:

– Đừng đem chuyện đó ra không chế tôi. Lần trước tôi thấy quê thật đó, nhưng bây giờ không bị mắc lừa nữa đâu. Anh mà biết sợ ai, vậy thì có dám nói thật ý đồ của anh không?

Minh Nguyên nhún vai:

– Tuyển một nhân viên có năng lực làm việc cho mình thì ý đồ đã rõ như ban ngày rồi, tôi phải giải thích gì nữa, thưa cô?

Giọng chế giễu của anh làm Thanh Phương tức điên lên. Cô mím môi, chiếu cái nhìn căm ghét vào mặt anh ta:

– Đừng có nói kiêu đó! Tôi biết anh xảo quyệt, nhưng trơ trẽn như vậy thì thật không có giới hạn. Anh muốn gì ở tôi? Tại sao không buông tha tôi chứ?

Minh Nguyên nhún vai:

– Tôi chẳng muốn gì ở cô cả. Nếu cần người đẹp để làm bồ thì tôi có khối người đẹp hơn cô. Còn cần nhân viên có năng lực thì ... thưa cô, cô chỉ đáng làm nhân viên tạp vụ cho công ty tôi thôi.

Mặt Thanh Phương đỏ bừng lên cô nói như hét:

– Cấm không được xúc phạm tôi! Anh là cái gì mà hạ thấp người khác chứ?

Minh Nguyên yên lặng ngắm nghía vẻ tức giận của cô. Anh ta có vẻ vui thích. Giọng anh ta lừng khừng một cách cố ý:

– Vì cô cứ tự đưa mình lên cao, nên tôi phải trả cô về đúng vị trí của cô thôi. Thanh Phương ngồi im, cô nén cảm giác tức giận cuộn cuộn trong đầu. Bao giờ nói chuyện với anh ta, cô cũng bị anh ta dẫn dắt theo hướng khác, và bao giờ cũng bị chọc tức đến mất bình tĩnh, đến nỗi không nhớ mình muốn nói gì.

Giờ thì cô đã có kinh nghiệm. Cô cố không để mình bị dẫn dắt lần nữa, cách hay nhất là đừng thèm nghe anh ta nói.

Nghĩ vậy cô ngẩng lên, cố giữ bình tĩnh, giọng cô không thù hận nhưng cứng rắn:

– Anh biết tôi khinh anh, khinh cả gia đình anh, điều đó làm anh bị tổn thương. Một người thành công như anh mà bị một con bé thất bại như tôi coi thường thì mất thể diện quá phải không? Vì vậy mà anh ghét tôi đến hết mức có thể ghét một người.

Đôi mắt Minh Nguyên loé lên một tia nhìn rất lạ. Nhưng anh chỉ cười:

– Nói tiếp đi!

Nụ cười lạnh lùng của Minh Nguyên làm Thanh Phương hơi bị khóp. Nhưng vì ghét anh ta nên cô quyết nói tới cùng:

– Anh coi tôi như kẻ thù nên luôn tìm cách hại tôi, làm nhục tôi. Nhưng vì không không chế được tôi nên anh dùng những người thân của tôi để gián tiếp làm nhục tôi.

– Có cần dùng lời dao to búa lớn vậy không?

– Anh muốn bạn bè tôi làm công cho anh, như vậy tôi cũng gián tiếp chịu sự chi phối của anh, bắt tôi phải biết sợ. Như vậy anh mới thoả mãn tự ái phải không?

Minh Nguyên cười lạnh:

– Không ngờ cô có trí tưởng tượng phong phú như vậy. Cô xem phim hình sự nhiều quá nên bị nhiễm phải không? Thật tiếc, gương mặt xinh đẹp thế mà đầu óc toàn những ý nghĩ xấu xa.

Bị mắng Thanh Phương lại tức đỏ mặt:

– Cấm anh xúc phạm tôi! Anh mới là xấu xa nhất trên đời. Vừa cướp đoạt lợi dụng, vừa muốn được người ta kính trọng, Anh mới thật là đồ tồi.

Minh Nguyên im lặng một lát, rồi hỏi thản nhiên:

– Vậy bây giờ cô muốn gì?

– Tôi sẽ trả tiền mà anh Quyền đã mượn anh, anh không không chế anh ấy được đâu.

– Theo cô thì tôi giúp anh ta để làm gì?

– Để có thể sai khiến anh ấy làm theo ý anh, vì như vậy là ảnh hưởng trực tiếp đến tôi. Anh dùng anh ta để có thể sai khiến cả tôi.

Minh Nguyên vặn lại:

– Nói nghe giống vợ chồng quá, chỉ có vợ chồng mới liên quan đến nhau chặt chẽ như vậy, cô có chồng lúc nào vậy?

Thanh Phương quê quá quát nhỏ:

– Không được mĩa mai tôi!

Minh Nguyên không để ý cách nói của cô. Anh hơi nghiêng người tới, nhìn cô chăm chăm:

– Cô và anh ta yêu nhau à?

– Chuyện đó không liên quan gì tới anh.

– Trả lời đi, có không?

Thanh Phương ngẩng cao mặt:

– Tại sao tôi phải nói chuyện riêng tư của tôi với anh? Anh là gì mà có quyền tò mò chứ. Tiền của anh không không chế được chúng tôi đâu.

Minh Nguyên nghiêng răng, môi mím chặt:

– Chúng tôi rồi à? Hai người đã trở thành một rồi à? Nhanh vậy sao?

– Chuyện đó thì liên quan gì đến anh.

– Tất nhiên là không liên quan tới tôi. Nhưng tôi không thích cách cô đánh giá về tôi như vậy.

– Có ai thích bị người khác vạch trần nghĩ đen tối của mình đâu.

Minh Nguyên cười khan:

– Đừng làm tôi nhức đầu về cô nữa, hôm nay cô tới đây làm gì vậy?

– Tôi muốn nói để anh biết, tôi biết tất cả thủ đoạn của anh. Thật đúng là tiện hết chỗ nói, vì ghét tôi mà dùng người khác để sỉ nhục tôi, chưa thấy ai nhỏ nhen đến vậy, dĩ người ta vào đường cùng vẫn chưa vừa lòng sao?

– Nếu biết tôi dùng thủ đoạn thì cô sẽ làm gì để đối phó, cô định sẽ làm gì nữa?

– Tôi sẽ không để anh Quyền làm việc dưới quyền anh đâu. Nguyệt Hương thì tôi không thể có ý kiến, nhưng với người yêu thì ...

Minh Nguyên cắt ngang:

– Vì ghét tôi mà cô bắt người yêu phải thiệt thòi, yêu cách đó chẳng khác nào huỷ diệt người ta. Cô liệu có đền bù nổi không?

– Không đền bù nổi, nhưng ít ra anh ấy sẽ không phải chịu nhục.

– Tôi làm gì để anh ta thấy nhục? Cô đừng có tưởng tượng rồi nhìn vắn đề lệch lạc đừng có vì chuyện của cô mà kéo lây cả anh ta chịu thiệt thòi. Có thể cô không cần tiền, nhưng anh ta thì cần đó.

Thanh Phương mĩa mai:

– Cái gì làm anh trở nên tốt bụng dữ vậy? Người như anh mà cũng biết thương hại người khác nữa sao?

Minh Nguyên thần nhiên:

– Không thương hại, nhưng ít ra không ích kỷ như cô. Nếu cô bắt anh ta nghỉ việc thì cô ích kỷ không chấp nhận được. Phải biết hy sinh chứ!

– Thế anh có biết điều đó không? Người như anh mà nói chuyện đó, nghe thật buồn cười.

– Một người nông cạn như cô làm sao hiểu được thế nào là tình yêu, là cách hy sinh, vậy mà cũng làm phiền người khác. Cô là tai họa của anh ta, tôi thương hại khi anh ta gặp phải người yêu như cô.

Thanh Phương ngồi im, lặng lẽ nuôi cơn tức vào lòng. Rốt cuộc rồi cũng như mấy lần trước. Trước mặt anh ta cô không nói được gì, chỉ bị anh ta dẫn dắt câu chuyện theo hướng anh ta muốn. Còn cô thì nói không qua nổi anh ta, chẳng khác nào mình tự dẫn mình đến để chuộc thêm cái tức.

Thấy cô ngồi im, Minh Nguyên quan sát cô một cách ngạo mạn:

– Sao, có tìm được cách nào mắng tôi nữa không? Nếu không thì về đi!

Thanh Phương đứng phắt dậy:

– Đừng chủ quan quá! Anh không thể điều khiển được anh Quyền theo ý anh đâu. Tôi sẽ bảo anh ấy nghỉ làm. Anh ấy nghe tôi chứ không ham tiền của anh đâu.

Nói xong, cô bỏ đi ra cửa. Minh Nguyên thản nhiên ngồi im, rồi lên tiếng:

– Khoan!

Nhưng Thanh Phương không thèm nghe, cô mở cửa đi ra hành lang. Khi cô đến xuống cầu thang, Minh Nguyên chạy theo, điều bộ thản nhiên lúc này biến mất, anh có vẻ bị kích động. Anh đi nhanh xuống phía trước, đứng chặn cô lại:

– Trở vào phòng tôi đi, tôi cần nói chuyện với cô!

– Nhưng tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Tôi khinh anh lắm, lẽ ra tôi không nên tới đây.

Minh Nguyên không quan tâm tới cách nói nặng của cô, anh hạ giọng:

– Đừng có huỷ diệt anh ta kiêu đó. Cô không thấy làm ở đây anh ta sống thoải mái hơn sao? Tôi làm vậy là vì cô đó, nếu tôi không giúp thì anh ta lấy đâu ra tiền giúp cô mua xe, sao cô không nghĩ xa một chút chứ.

Thanh Phương mím môi:

– Mua xe từ tiền của anh thì tôi càng muốn bỏ nó đi, nếu biết sớm thì tôi đã không nhận đâu. Tôi sẽ bảo anh Quyền bỏ chỗ này vì tôi ghét anh.

Nói xong, cô tiếp tục đi xuống. Minh Nguyên kéo tay cô lại:

– Đừng có điên!

Vừa nói, anh vừa tìm cách nắm tay cô như muốn giữ lại. Cử chỉ mạnh bạo đó làm Thanh Phương hơi hoảng cô lập tức đẩy anh ra và bỏ chạy. Nhưng động tác hấp tấp đó làm cô bị hụt chân và rơi nhào qua những bậc thang, cuối cùng là văng vào góc tường, hoàn toàn không làm chủ được mình.

Minh Nguyên hoảng hốt chạy nhanh xuống đỡ Thanh Phương lên:

– Cô có sao không?

Thanh Phương không trả lời nổi. Gương mặt cô tái mét, đau đớn và sợ hãi. Mãi thật lâu cô mới hiểu mình bị tai nạn gì và oà lên khóc một cách hoảng loạn.

Minh Nguyên sờ khắp tay chân cô tìm chỗ đau, khuôn mặt lo lắng thật sự:

– Có có sao không? Đau ở đâu, nói cho tôi biết đi!

Thanh Phương đẩy anh ta ra. Cái đau biến thành cơn tức cùng cực, cô nói như hét:

– Tất cả là tại anh, buông tôi ra mau!

Vừa nói cô vừa chống tay đứng lên, nhưng động tác đó làm cánh tay đau như xé. Cô hét lên một tiếng, ngất đi trong tay Minh Nguyên, khuôn mặt xanh mét không còn máu.

Minh Nguyên cầm cánh tay cô lên xem xét. Anh cũng giật mình vì nhận ra vết chồi của xương. Anh bâng hoàng ngược lên lầu, gọi lớn:

– Cô Hà, xuống giúp tôi nhanh lên!

Cô thư ký chạy nhanh xuống, vẻ hoảng hốt:

– Chuyện gì vậy anh Nguyên? Ủa! Cô ấy làm sao vậy?

– Cô ra chuẩn bị xe giúp tôi, phải đưa cô ta đến bệnh viện ngay.

Cô thư ký chạy nhanh ra sân gọi tài xế. Chỉ một lát sau Thanh Phương đã được đưa ra xe. Cô bắt đầu tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trong lòng Minh Nguyên. Cô vùng ngồi lên. Cử chỉ đó khiến cánh tay buốt đến tận óc, làm cô nhớ đến tình trạng của mình. Cô kêu lên một tiếng đau đớn.

Minh Nguyên nói nhẹ nhàng:

– Cô bị gãy tay rồi, đừng cử động mạnh, giữ yên đi, càng cử động cô sẽ càng bị đau đó.

Thanh Phương mím miệng nhìn anh một cách căm ghét lẫn bất lực. Cô cố gắng ngồi ra xa Anh ta, im lìm nhìn ra ngoài.

Có nằm mơ Thanh Phương cũng không ngờ mình bị tai nạn kinh khủng thế này. Cô nhìn cánh tay bị bó bột mà thấy đau khổ. Với tình trạng này thì làm sao có thể tự mình lo cho mình mọi thứ, rồi phải tự làm và không thể tự mình đến trường.

Trên đường về, ngồi trong xe nhìn ra đường, cô càng nghĩ càng thấy mình bất lực và gặp đủ thứ chuyện không may. Tất cả đều là do Minh Nguyên mà ra.

Cô quay lại nhìn con người đáng ghét bên cạnh. Anh ta đang trầm ngâm nhìn cô như suy nghĩ chuyện gì đó. Thấy cái nhìn của anh ta, cô lập tức quay ngoắt đi, mặt lăm lăm như đe dọa. Minh Nguyên chột lên tiếng:

– Cô nên tới ở nhà mà lúc trước tôi đưa cô tới. Tôi sẽ cho người tới săn sóc cô, đồng ý không?

Thanh Phương lập tức lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng:

– Cám ơn, tôi không cần.

– Đừng quyết định vội! Cô như thế này, về chỗ của cô thì ai săn sóc? Một mình cô không thể lo mọi thứ đâu.

– Tôi còn bạn bè và người khác, không cần đến anh lo.

– Tôi biết xung quanh cô có rất nhiều người. Nhưng ai có thể theo lo hoài trong suốt hai tháng? Cô không sợ như vậy là phiền bạn bè sao?

– Mặc kệ tôi!

– Tôi gián tiếp gây tai nạn cho cô thì không thể mặc kệ được. Tôi biết cô có Thái Quyền săn sóc, nhưng anh ta làm sao lo nổi quá nhiều thứ trong một lúc, cô có nghĩ tới chuyện làm khổ anh ta không?

Thanh Phương không nói nữa. Cô nhìn ra ngoài đường, thờ dãi một mình.

Tất cả những gì Minh Nguyên nói cô cũng đã nghĩ ra, có điều vì ghét anh ta nên gạt phăng tất cả. Nếu vì cô mà Thái Quyền cực khổ thì còn đau lòng gấp mấy lần cái đau khổ khi phải thấy mặt Minh Nguyên.

Thấy cô cứ im lặng, Minh Nguyên lên tiếng:

– Suy nghĩ cho kỹ đi, đừng làm phiền người khác nhiều quá, tội nghiệp người ta lắm!

Anh liếc nhìn hàng mi chớp chớp của cô, nói thêm:

– Tôi sẽ cho người giúp việc của tôi tới chăm sóc cô. Yên tâm đi, tôi sẽ không để cô thấy mặt tôi đâu. Cô sẽ có thể giới riêng hết sức yên tĩnh, muốn bao nhiêu bạn bè tới cũng được.

Thanh Phương quay lại, nói lạnh lùng:

– Hiểu rồi, đừng nói nữa!

Minh Nguyên khẽ nhún vai, không trả lời. Anh im lặng cho đến lúc về đến nhà. Thanh Phương lẳng lặng đi theo phía sau anh.

Minh Nguyên đưa cô lên phòng riêng, khoát tay một vòng:

– Trước kia tôi đã cho trang trí phòng này, bây giờ vẫn giữ nguyên như vậy, cô có cần trang trí lại không?

Thanh Phương không buồn nhìn xung quanh. Cô nói ngắn gọn:

– Cảm ơn, nhưng không cần gì cả. Làm ơn cho tôi mượn điện thoại báo với anh ấy.

Minh Nguyên lấy máy ra bấm số rồi đưa Thanh Phương. Cô cầm lên áp vào tai, rồi đưa trả lại anh:

– Máy bị khoá rồi.

– Tôi sẽ gọi cho anh ta sau. Đừng lo, chắc chắn anh ta sẽ tới đó. Trưa nay Nguyệt Hương sẽ tới đây với cô.

– Cảm ơn.

Minh Nguyên chợt nhớ ra, znh lắc đầu:

– Thái Quyền đang làm luận án. Theo tôi thì cô đừng nên cho anh ta hay, đừng quấy rầy anh ta, ít nhất là trong thời gian này.

Thanh Phương khẽ thở dài. Minh Nguyên nói, cô mới nhớ ra điều này. Tâm lý cô đang bất ổn nên cứ cần có anh theo bản năng. Bây giờ nhớ ra, cô thấy hụt hẫng kỳ lạ. Lý trí bắt cô không được làm Thái Quyền lo lắng. Nhưng tình cảm lại muốn có anh bên mình lúc này.

Minh Nguyên bước đến trước mặt Thanh Phương:

– Cô còn cần gì nữa không?

– Không!

– Nằm nghỉ đi, lát nữa sẽ có người tới chăm sóc cô, cô cần gì cứ bảo bà ấy, không phải ngại gì cả.

– Cảm ơn.

Minh Nguyên đi ra cửa. Nhưng được vài bước, anh ngừng lại:

– Tôi sẽ để xe tôi ở đây, nếu cô muốn đi chơi thì cứ bảo tài xế đưa, ở nhà hoài sợ là cô sẽ buồn đó.

Thanh Phương nói thờ ơ:

– Không cần đâu cảm ơn.

Minh Nguyên điềm nhiên:

– Dù vậy tôi vẫn để xe ở đây, còn sử dụng hay không tùy cô.

Lần này thì anh ta đi ra thật. Không có mặt anh ta, Thanh Phương thấy căn phòng như nhẹ hẳn đi. Bây giờ cô mới đưa mắt quan sát xung quanh, rồi sững sờ nhìn thật lâu.

Căn phòng được trang trí hoàn toàn giống phòng cô trước đây. Có nghĩa là Minh Nguyên đã từng vào phòng cô. Làm sao mà anh ta làm được điều đó chứ?

Thanh Phương bước qua giường, ngồi nhìn những thứ dụng cụ trong phòng. Từ bức tranh treo trên tường, đến những lọ nước hoa và bình hoa trên bàn trang điểm đều là những thứ cô đã dùng trước kia. Cô có cảm tưởng mình đang sống trong căn nhà của chính mình. Cảm giác đó thật yên ổn dễ chịu. Lâu lắm rồi cô mới được hưởng sự thanh bình thế này.

Nghĩ lung tung một lát, Thanh Phương lại cảm thấy băn khoăn. Lần đầu tiên cô tự hỏi, tại sao Minh Nguyên tốt với cô như vậy? Anh chuẩn bị thật chu đáo, nó không có vẻ gì là ác ý. Vậy thì anh ta muốn gì ở cô đây?

Chợt Thanh Phương nghe tiếng gọi ở ngoài phòng khách. Cô đứng dậy bước ra. Một người phụ nữ khá lớn tuổi đang đứng ở giữa phòng chờ cô. Thấy cô, bà ta lên tiếng trước:

– Tôi là người giúp việc ở nhà cậu Nguyên, cậu ấy bảo tôi đến đây ở với cô. Cô là cô Phương phải không?

– Dạ.

– Cậu Nguyên bảo tôi mang súp tới cho cô này. Đáng lẽ tôi tới sớm hơn, nhưng tại lo nấu súp nên tới trễ, xin lỗi cô nha.

– Dạ, không có chi.

– Tôi xuống bếp nghe cô Phương.

– Dạ.

Người phụ nữ đặt tạm chiếc giỏ xuống ghế rồi đi vào nhà sau. Một lát sau, bà bê chiếc khay có tô súp còn nóng, đặt xuống trước mặt Thanh Phương:

– Cô ăn đi, cô đói lắm rồi phải không?

– Dạ, cũng hơi hơi thôi.

– Bên nhà bà chủ có cơm rồi, nhưng cậu Nguyên bảo nấu cái này cho cô dễ ăn, nên phải chờ lâu. Cô ăn đỡ đi, rồi chiều nay tôi nấu thêm món khác cho cô.

– Dạ, cảm ơn dì.

– Để tôi ra nhà sau dọn dẹp, cô ăn đi nghe cô Phương.

– Dạ.

Người phụ nữ đứng lên đi vào nhà. Nhìn bà có vẻ nhanh nhẹn và đảm đang. Có lẽ bà làm cho gia đình Minh Nguyên lâu lắm.

Thanh Phương múc từng muỗng súp đưa miệng. Súp thật ngon. Lâu lắm rồi cô mới ăn một thứ ngon như vậy. Người phụ nữ này chắc giỏi lắm. Nhưng Minh Nguyên đưa bà ta đến đây với cô, thì ai phục vụ gia đình anh ta? Sao

anh chu đáo quá mức như vậy? Anh ta có thể không cần làm vậy kia mà. Thanh Phương lơ mơ cảm thấy những gì anh ta làm không hề ác ý. Nhưng rồi cô lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó ngay. Con người đó không thể tin được, dù chỉ một chút. Anh ta có quá nhiều thứ, từ địa vị đến kinh tế. Trên đời này đâu có gì đáng để anh ta lo, nên sẽ có dư thời giờ nghĩ cách trừng phạt người khác. Nhất là đối với người đã từng sỉ nhục anh ta. Sự trả thù của những người thâm độc thì biết đâu mà chống đỡ.

Ý nghĩ đó làm Thanh Phương thấy mệt mỏi kỳ lạ. Cánh tay không ngừng đau nhức, cộng với cảm giác bất an làm cô thấy tinh thần xuống thấp hơn bao giờ. Cô đứng dậy, lê từng bước vào phòng rồi nằm xuống giường. Chỉ một lát sau cô chìm vào trạng thái mê mõi, đầu óc lộn xộn trong những ý nghĩ bất ổn.

Thanh Phương không biết mình mê đi bao lâu. Cho đến khi ý thức trở lại, cô cảm thấy có bàn tay sờ, trên trán mình, rồi giọng người giúp việc nói vừa xa vừa gần:

– Sao nóng quá!

Bà ta lay lay cô:

– Cô Phương à, cô Phương!

Thanh Phương cố mở mắt nhưng cô không nhìn lên nổi. Người phụ nữ càng gọi lớn hơn:

– Cô nghe tôi gọi không cô Phương, cô thấy trong người thế nào?

– Mệt quá!

– Cô bị sốt cao quá, để tôi cho cậu Nguyễn hay.

Rồi bà đi đâu đó. Thanh Phương nằm một mình trong phòng. Cô cố ngóc đầu nhìn qua cửa, chỉ thấy một màu đen yếu ớt. Cô biết mình đang bệnh, nhưng chỉ ý thức được đến đó, rồi cô lại thiếp đi.

Trong giấc ngủ chập chờn, cô nghe tiếng Minh Nguyên và một người lạ nói chuyện với nhau. Người ấy khám bệnh cho cô. Hình như đó là bác sĩ. Cô muốn mở mắt ra nhìn cho kỹ nhưng mở không nổi. Sau đó thì lại trôi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Thanh Phương thức dậy vào buổi sáng. Cô cảm thấy mình khoẻ hơn hôm qua rất nhiều. Cô mở mắt nhìn quanh và phát hiện Minh Nguyên đang ở trong phòng mình. Anh ta ngồi bên cạnh giường, gương mặt có vẻ mệt mỏi, không giống phong thái đường hoàng của anh ta lúc bình thường.

Thanh Phương cau mặt bất mãn:

– Sao anh lại ở đây? Anh đã hứa là không đến đây mà. Anh vào đây bao lâu rồi? Tôi không thích cách thân mật thế này đâu.

Minh Nguyên quay mặt như che lấp cảm giác hụt hẫng, Anh nói thân nhiên:

– Đêm qua cô lên cơn sốt đến hai lần. Bây giờ thấy trong người thế nào rồi?

– Sao anh biết tôi sốt?

Minh Nguyên nhún vai không trả lời. Cử chỉ đó làm Thanh Phương cau mặt:

– Có phải anh ở đây suốt đêm qua không?

– Dì Mười lớn tuổi rồi, không thể thức đêm nổi với cô, nếu tôi không làm chuyện này thì ai làm nổi.

Anh ngừng lại rồi cười khẩy:

– Làm y tá bắt đầu dĩ thật chán, nhất là săn sóc một người vô ơn như cô.

Thanh Phương nằm im suy nghĩ. Cô thấy mình hơi quá đáng khi nói năng như vậy. Cô nói nhẹ nhàng hơn:

– Dù sao cũng cảm ơn anh.

– Khởi, cách nói chuyện lịch sự không hợp với cô chút nào. Cứ ngang như cua mà tôi quen, cô lịch sự kiêu đó coi chừng tôi không nhận ra cô đó.

Nói xong, anh ta đi ra ngoài. Thanh Phương hơi ngạc nhiên vì thái độ cau có hơi bất ngờ đó. Cô có cảm tưởng anh ta tức ghê lắm. Lại thật, bình thường cô luôn nói nặng mà anh ta không hề tức. Sao bây giờ lại dễ quạu quọ như thế?

Thanh Phương cố ngồi lên, đi vào toa lét. Khi cô trở ra thì thấy dì Mười đang dọn giường. Trên bàn là khay thức ăn và ly sữa. Nhìn cảnh này, tự nhiên cô thấy mình giống bệnh nhân quá.

Rồi cô lại thở dài một mình. Thế này thì đúng là bệnh nhân chứ còn gì nữa.

Mà thậm chí còn tệ hơn cả người bệnh bình thường, vì ngay cả chuyện săn sóc mình cô làm cũng không được. Mà phải kéo dài cả hai tháng, càng nghĩ càng thấy khổ sở.

Thấy Thanh Phương, dì Mười hỏi một cách chăm sóc:

– Đỡ không cô?

– Dạ đỡ nhiều rồi dì ạ.

– Tôi nấu mì cho cô kia, cô cầm muỗng múc cũng được, vì tôi cắt nhỏ ra rồi. Cậu Nguyên bảo cô thích ăn mì, chứ tôi thì định nấu cháo, đang bệnh mà, ăn cháo là dễ nhất.

– Dạ, con không thích món đó dì ạ.

– Vậy hả! Cậu Nguyên coi vậy mà biết ý cô quá hé.

“Làm sao mà Anh ta biết mình thích ăn gì nhỉ?” – Thanh Phương ngồi thừ người ngẫm nghĩ. Dáng điệu của cô làm dì Mười tưởng cô chê. Bà hỏi bản khoăn:

– Cô không thích món này hả? Để tôi nấu cái khác cho cô bé?

Thanh Phương vội xua tay:

– Dạ khởi, con ăn thế này được rồi dì ạ.

Dì Mười leo lên giường trải drap cho phẳng, vừa làm bà vừa liếc Thanh Phương:

– Đêm qua tôi vô thăm cô mấy lần, lần nào cũng thấy cậu Nguyên ngồi bên giường, cậu ấy thức suốt đêm canh chừng cô, tôi bảo để tôi thức thì cậu ấy không cho.

Bà hỏi như thăm dò:

– Cô là bạn thế nào với cậu Nguyên vậy, cô Phương?

Thanh Phương không trả lời được, đúng hơn là không biết nói thế nào.

Chẳng lẽ bảo rằng cô là nạn nhân của anh ta, còn anh ta là kẻ thù của gia đình cô. Đâu có nhất thiết phải thật tình như vậy.

Thấy cô có vẻ không muốn nói, dì Mười cười khoả lấp:

– Tại thấy cậu ấy lo cho cô quá nên tôi thắc mắc. Từ đó giờ, đây là lần đầu cậu ta lo cho người khác, trừ bà chủ.

Thanh Phương tư lự:

– Anh ta thương mẹ anh ta lắm hả dì?

– Có hiểu lắm. Bà chủ mà bệnh là cậu ấy bỏ việc ở công ty để lo, chứ không yên tâm giao cho tôi đâu.

Thanh Phương hỏi ngập ngừng:

– Dì thấy anh ta có tốt với dì không?

– Tốt chứ. Tôi ở đó mười mấy năm rồi, chưa khi nào muốn xin chỗ khác cả, có người trả lương cao hơn nhưng tôi cũng không muốn đi. Bà chủ với cậu Nguyên tốt bụng lắm, đi chỗ khác chưa chắc họ đối xử được như vậy.

Thanh Phương cố ý hỏi lại lần nữa:

– Bà chủ tốt lắm hả dì?

Dì Mười gật đầu liên tục:

– Bà ấy hiền lắm cô, nhân đức lắm, nhưng cô Kiều thì hơi ...

Bà bỏ lửng như không tiện nói ra. Thanh Phương cũng ngồi im. Nhắc đến tên người đàn bà đó, cô thấy máu trong người như đông lại, như ngạt thở vì nỗi thù hận cháy bùng dữ dội.

Bất giác, cô quay lại nhìn dì Mười, không biết bà có biết gì về gia đình cô không. Chắc là không. Vì những gì người đàn bà ấy quây ngoài xã hội, làm sao dì Mười biết được.

Thanh Phương định hỏi sâu thêm về gia đình Minh Nguyên, nhưng lúc đó có chuông reo, dì Mười chạy ra nghe, nên cô đành bỏ qua. Một lát sau, dì Mười quay vào:

– Cậu Nguyên dặn tôi hỏi cô thích ăn gì để tôi đi chợ mua. Cô thích món gì để tôi nấu hả cô Phương?

Thanh Phương không còn tâm trí đâu để nghĩ tới ăn uống. Cô nói lơ đãng:

– Gì cũng được dì ạ. Con không kén ăn đâu.

– Cô ráng ăn đi cô Phương. Tôi sẵn sóc cô mà cô cứ ồm ồm, tôi khó nói chuyện với cậu Nguyên quá.

– Nếu vậy thì dì cứ nấu cái gì thích. Con nghĩ dì nấu ăn con ngon thì món gì dì làm con cũng thích cả.

Dì Mười như rất hỏi lòng. Bà cũng cười tươi:

– Vậy để tôi chọn món nấu cho cô hé. Cô mà chịu ăn thì mau lên ký lăm đó

cô Phương.

Thanh Phương đâu có khoái lên ký, thậm chí rất sợ tròn. Nhưng cô lười nói mấy chuyện đó nên chỉ cười cho qua.

Thái Quyền chạy chậm chậm tìm nhà. Anh chẳng khó khăn gì khi tìm được số nhà Nguyệt Hương chỉ. Anh dựng xe trước cổng, bước đến bấm chuông, rồi trở lại xe ngồi đợi. Một lát sau dì Mười đi ra. Thấy anh, bà hỏi dè dặt:

- Cậu tìm ai?

- Dạ, có cô Phương ở nhà không ạ?

- Cậu là bạn cô Phương hả? Cô Phương đang ở nhà đó.

Bà đẩy rộng cửa cho Thái Quyền dắt xe vào sân, rồi đi vào báo với Thanh Phương.

Thái Quyền lững thững đi vào phòng khách. Anh đưa mắt nhìn quanh như quan sát, vẻ mặt trở nên trầm ngâm chứ không còn sự sốt ruột như khi đi trên đường.

Dì Mười mang ly nước ra đặt trước mặt Thái Quyền:

- Mời cậu.

- Dạ, cảm ơn.

Bà mỉm cười thân thiện rồi đi vào nhà. Một lát sau, Thanh Phương đi ra. Cô có vẻ vô cùng ngạc nhiên lẫn mừng rỡ. Cô đi nhanh tới, ngồi xuống bên cạnh anh:

- Ai cho anh hay em ở đây vậy?

- Sao em bị thế này mà không báo với anh? Nếu Nguyệt Hương không nói thì chắc tuần sau anh mới biết đó.

- Lúc bị té, em muốn gọi cho anh ngay, nhưng rồi em nghĩ như vậy anh sẽ cực, nên em lại thôi. Anh gặp Nguyệt Hương hồi nào vậy?

- Mới gặp, nói chuyện xong là anh tới đây ngay.

- Mấy hôm nay anh có đi làm không?

- Có, nhưng giám đốc không nói gì cả.

- Anh ta không nói vì anh ta sợ anh bị phân tâm đấy. Người ta có ai muốn nhân viên làm việc thiếu tập trung đâu, như vậy thì thiệt thòi cho anh ta.

Thái Quyền nhìn cô chăm chú, rồi hỏi thử:

- Giám đốc có vẻ tốt với em, sao em không ưa anh ấy vậy? Anh nghĩ anh ấy không tính toán hẹp hòi như vậy đâu.

- Anh chưa biết về con người đó nên còn ảo tưởng lắm.

- Anh không ảo tưởng. Chuyện anh ta gây ra cho gia đình em, anh biết, nhưng thực tế là anh ta rất tốt với em.

- Em không biết anh ta cư xử thế này có ý đồ gì, nhưng em không dễ mắc lừa đâu.

Thái Quyền dăm chiêu:

- Tại sao em chịu đến đây? Em ghét anh ấy thì sao chịu để người ta lo cho mình vậy?

Thanh Phương thở dài:

- Tình trạng của em bây giờ còn làm gì khác được. Lúc ở bệnh viện em cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng em nhận ra mình bế tắc hơn mình tưởng. Nếu mọi thứ em đều dựa vào anh và Nguyệt Hương, thì hai người lấy đâu ra thời gian, em không muốn ai cực vì em cả.

- Nhưng anh chịu được mà.

- Khi chưa chạm thực tế thì tưởng dễ, nhưng có trải qua thì mới biết khổ. Chỉ còn một cánh tay thì không làm được gì hết, bắt Nguyệt Hương săn sóc em giống như dì giúp việc chắc nó kham không nổi đâu.

Thái Quyền nín lặng. Dù rất muốn tự mình lo cho Thanh Phương, nhưng trong thâm tâm anh vẫn hiểu, không thể nào cùng một lúc anh gắng quá nhiều việc. Và khi đến đây rồi, nhìn cảnh sống của Thanh Phương, anh càng thấy nên để cho cô ở đây. Dù cô dựa vào Minh Nguyên thì chẳng khác nào anh bị sỉ nhục.

Thanh Phương không hiểu tâm trạng của Thái Quyền. Cô nói vô tình:

- Anh có thể nghỉ làm chỗ này được không anh Quyền?

- Tại sao?

- Em ghét tên giám đốc. Trong khi đó anh lại là nhân viên của anh ta, dưới quyền sai khiến của anh ta, em chịu không nổi.

Thái Quyền thở dài, nói tránh né:

- Nhưng công ty ấy trả lương rất cao.

- Không tìm được chỗ nào khác sao?

- Anh có thể tìm, nhưng chưa phải là bây giờ. Chờ anh ra trường và hoàn toàn ổn định, lúc đó mới có thể thay đổi được.

- Em hiểu, nhưng mà...

- Anh biết em không muốn anh là nhân viên anh ấy, nhưng hoàn cảnh thế này, anh không thể làm khác được.

Thanh Phương cười gượng:

- Thôi để mai một tính nữa, chờ cho em đi làm được rồi, em sẽ giúp anh.

Thái Quyền nói qua chuyện khác:

- Ở đây em thấy thoải mái không?

- Chỗ ở thoáng mát thế này tất nhiên là phải thoáng hơn ở nhà trọ, nhưng em buồn lắm.

- Em ráng đi, dù sao em được người lo thế này vẫn tốt hơn là nhờ bạn bè.

- Em biết. Nhưng nếu được, mỗi ngày anh mỗi ghé chơi với em được không?

Thái Quyền chưa kịp trả lời thì tự cô lại đổi ý:

- Mà thôi, anh lo công việc của anh đi, đừng đến hoài, mất thời giờ lắm, em

không trông anh đâu.

- Đừng lo, anh sẽ ghé thường mà. Em thế này làm sao anh không tới được chứ.

Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Bây giờ anh về, chiều mai anh tới nữa. Nếu buồn thì em đi ra ngoài chơi, ở nhà hoài tù túng lắm.

- Dạ.

Thái Quyền nhìn vào nhà, rồi kéo Thanh Phương vào lòng, hôn cô thật lâu.

Đến lúc có tiếng rơi vỡ phía nhà bếp, hai người giật mình rời nhau ra.

Thái Quyền thoáng lúng túng nhìn vào nhà rồi nói nhỏ:

- Anh về nghe.

Thanh Phương gật đầu với một chút buồn buồn:

- Nếu được thì vài ngày anh đến đây chơi với em được không?

Thái Quyền đi nhanh ra sân lấy xe, anh cố ý như không nghe. Ra đến ngoài đường, anh quay lại nhìn vào sân. Anh nhìn Thanh Phương đứng tiền mình ở cổng mà thấy một khoảng cách gì đó thật khó gọi tên. Cảm giác cách biệt mơ hồ. Buồn buồn thì cụ thể.

Thanh Phương cứ nghĩ Minh Nguyên muốn dùng anh để gián tiếp miệt thị khinh rẻ cô. Nhưng bây giờ anh hiểu không phải, chắc chắn không phải như vậy. Nếu không phải là yêu, chắc chắn anh ta không xử xử chu đáo như vậy. Đó là tình yêu chứ không phải thương hại. Anh không biết có thật sự gia đình Minh Nguyên dùng thủ đoạn cướp đoạt tài sản gia đình Thanh Phương hay không. Điều đó chỉ nghe một mình cô thì không thể khẳng định. Nhưng anh có cảm giác một người như Minh Nguyên sẽ không làm chuyện đó. Tiếp xúc với anh ta, anh cảm nhận được anh ta không phải loại người xấu xa. Có thể Thanh Phương bị thành kiến nào đó...

Nhưng dù anh ta có xấu xa hay không thì việc anh ta giúp đỡ Thanh Phương hoàn toàn không phải là ý đồ đen tối. Một người vô hại như Thanh Phương thì anh ta cần gì phải tìm cách đối phó, nếu không phải vì anh ta có tình cảm sâu sắc.

Giờ đây anh mới đoán ra vì sao Minh Nguyên hào phóng đưa tiền cho anh mua xe. Thật ra, anh ta không ưu ái bản thân anh, mà chỉ thông qua anh để lo cho Thanh Phương.

Thật bàng hoàng và một cảm giác như là bị nhục. Bây giờ anh mới hiểu sâu sắc tại sao Thanh Phương không muốn anh tiếp tục làm nhân viên cho Minh Nguyên, vì cô cũng có cảm nhận như anh.

Đừng như mây lang thang

Chương - 6 -

Thanh Phương ngồi một mình dưới gốc cây trứng cá. Mặt sân ngập đầy lá lẫn với những trái trứng cá bị rụng. Mỗi buổi sáng, cả khoảng sân lại như đầy lên hơn vì những lá lớp lá rơi xuống. Di Mươi đã mấy lần đòi quét dọn nhưng Thanh Phương không cho. Cô thích nhìn lá rơi như vậy, nó có vẻ gì đó như một sự hoang tàn. Dù buồn nhưng vẫn có ấn tượng hơn là mặt sân vàng một màu gạch vô cảm.

Phía ngoài cổng, chiếc xe màu trắng dừng lại rồi Minh Nguyên mở cửa bước xuống. Thanh Phương nhìn ra nhưng vẫn ngồi yên một chỗ, không buồn chào đón anh ta, dù là nụ cười gương gạo.

Minh Nguyên hoàn toàn không có vẻ phật lòng với thái độ đó, anh quen phớt lờ vẻ ác cảm của cô rồi. Mà không chừng cô như vậy anh lại thấy quen hơn.

Anh đến ngồi xuống phía đầu ghế đá, giữ khoảng cách hơi xa Thanh Phương và nhìn cô một cách quan tâm:

- Chỗ đau thế nào rồi, hôm nay đã bớt chưa?

- Đỡ rồi, cảm ơn.

- Nhìn cô có vẻ hồng lên rất nhiều, vậy tốt hơn.

Thanh Phương khó chịu quay mặt chỗ khác. Anh ta đâu phải là bạn bè, thậm chí cũng không phải là người bình thường với cô. Nói chuyện kiểu quan tâm như vậy chỉ làm cô bức mình mà thôi.

Minh Nguyên liếc nhìn Thanh Phương một cái. Anh thừa biết cô nghĩa gì trong đầu, nhưng vẫn thản nhiên:

- Sao ngồi ngoài này một mình vậy? Nếu buồn thì cứ đi chơi, ở nhà hoài không thấy chán à?

- Không.

Minh Nguyên chột nhìn xuống sân rồi cau mặt:

- Sao di Mươi không quét lá, để dơ quá.

- Tôi thích như vậy đó.

Minh Nguyên nhướng mắt:

- Thích?

- Thì sao?

Minh Nguyên nhún vai:

- Chẳng sao cả, có điều ý thích hơi khác người.

Thanh Phương không buồn trả lời. Cô thấy hết sức khó chịu khi ngồi gần

anh ta, nói chuyện với anh ta. Cô định đứng dậy vào nhà thì nghe một tràng cười nổi lên ở nhà bên cạnh. Cả hai ngược nhìn lên lầu nhà kế bên một tốp thanh niên nam nữ đang đứng ở ban công cười cười nói nói và ăn quà. Họ có vẻ ồn ào và chẳng quan tâm tới xung quanh.

Minh Nguyên quay nhìn Thanh Phương:

- Cô có quen với ai bên đó không?

- Không.

- Ở đây khá lâu mà chưa làm quen với hàng xóm cô sống khép kín quá đó.

- Kệ tôi.

Minh Nguyên có vẻ hơi bực cách nói chuyện cụt ngủn đó, nhưng vẫn kiên nhẫn nói nhẹ nhàng:

- Ý tôi muốn nói là nếu có bạn, tối thiểu cũng là hàng xóm, thì cô sẽ thấy bớt cô đơn hơn.

Thanh Phương chợt quay phắt lại:

- Anh đã hứa là không xuất hiện trước mặt tôi, sao cứ tới hoài vậy, hai lần rồi.

Minh Nguyên hơi khựng lại một chút, nhưng anh lại nhún vai cho qua:

- Tôi gây ra tai nạn cho cô thì có nhiệm vụ phải tới thăm cô ... - giọng anh chợt đầy vẻ mỉa mai – chứ không phải vì muốn chiêm ngưỡng một khuôn mặt cau có như mụ phù thủy đầu.

Thanh Phương quay ngoắt lại chanh chua:

- Ước gì anh cũng biết tự trọng, một chút thôi cũng được.

Minh Nguyên không trả lời, khuôn mặt chợt lăm lăm đi nhưng ngồi im.

Ngay lúc đó phía trên lầu nhà bên cạnh một giọng nói trong veo gọi Minh Nguyên, đầy vẻ vui mừng:

- Anh Nguyên! Anh Nguyên!

Minh Nguyên ngược lên. Anh nhận ra Hoàng Ngọc đang đứng trên lầu, cô nhoài người qua lan can gọi anh. Nụ cười tươi rói, cô vẫy tay rồi rít:

- Anh Nguyên! Em nè.

Minh Nguyên khẽ giơ tay lên chào cô một cái, nhưng vẫn ngồi yên, có vẻ như không quan tâm. Anh quay qua Thanh Phương, hỏi với vẻ không vui:

- Hôm nọ Thái Quyền có đến thăm cô phải không?

Thanh Phương làm thinh. Tự nhiên mặt cô cau lại. Không biết dì Mươi có thấy cô và Thái Quyền hôn nhau không. Nếu có, chắc hẳn bà sẽ nói cho Minh Nguyên. Vì biết nên anh ta mới hỏi kiểu đó, chứ Thái Quyền đến thăm cô có gì lạ đâu.

Ý nghĩa đó làm Thanh Phương thấy bực lên, cô nói chanh chua:

- Nếu tới thì sao anh ấy có quyền đến thăm tôi bất cứ lúc nào đừng có hỏi tò mò như vậy.

Đôi Minh Nguyên chợt loé lên tia giận dữ nhưng anh vẫn cố làm thinh.

Thanh Phương không để ý cử chỉ đó, cô nói tiếp:

- Trước sau gì anh ấy cũng nghỉ làm. Đừng tưởng làm chủ người rồi có quyền xâm phạm vào đời tư người ta, tôi không để ai khống chế chúng tôi đâu.

Ngay lúc đó cánh cổng bị đẩy cái ào rồi Hoàng Ngọc chạy vào. Cô chẳng thèm nhìn Thanh Phương mà níu tay Minh Nguyên, giọng nũng nịu:

- Em gọi sao không qua với em? Tụi bạn em rủ anh qua chơi đây, đi anh!

Minh Nguyên đứng ngay dậy. Cũng như Hoàng Ngọc anh không thèm chào Thanh Phương. Anh choàng tay qua vai Hoàng Ngọc giọng ngọt lịm:

-Anh cũng vừa định qua em đây cưng.

Cả hai đi qua nhà kế bên. Chỉ một lát sau bên đó tiếng cười đùa càng âm ỉ hơn. Hình như có Minh Nguyên thì không khí thêm sôi động, rồi tiếng nhạc mở thật to, hoà lẫn tiếng trống xập xình. Hình như họ biến căn phòng thành sàn nhảy. Ôn vô cùng!

Tiếng ồn làm Thanh Phương khó chịu bỏ vào nhà. Phong cách chơi của Minh Nguyên làm cô càng thêm ghét và đánh giá thấp anh ta. Anh ta là loại người nào mà giao thiệp với con gái táo tợn như vậy. Cách ăn mặc thật quái dị vậy, đúng hơn là hở hang. Cô là con gái mà còn thấy chướng mắt huống gì là những người lớn, thế mà Minh Nguyên khoái cô ta. Anh ta thì chỉ có thể hiểu biết ngang tầm như vậy mà thôi.

Mong là lát nữa anh ta đừng trở qua, làm ơn để cho cô yên. Nếu không, cô sẽ nói thẳng ra điều đó. Mà quả thật Minh Nguyên không quay lại. Nhà bên cạnh ồn ào khá lâu, sau đó mọi người kéo nhau đi. Có nghĩa là anh ta cũng đi với họ.

Nếu không bị tai nạn, chắc chắn cô không để mình sống ở chỗ này. Ý nghĩa mình còn phải ở đây thêm một thời gian khiến cô chán ngán kỳ lạ.

Hôm sau, Thanh Phương định ra ngoài thì có một người khách tới thăm cô. Cô vừa ra tới sân thì bà đi vào. Vừa thoáng nhìn bà Thanh Phương lờ mờ đoán bà là mẹ Minh Nguyên. Nét mặt anh ta hao hao giống bà nhưng có nét cứng hơn.

Thanh Phương thoáng thấy bối rối. Cô chưa biết phải làm gì thì bà đã đi vào nhà. Bà nhìn cô với nụ cười hoà nhã:

- Cháu là Thanh Phương phải không?

Thanh Phương miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng.

- Giờ này cô Mười chắc là đi chợ rồi?

- Vâng, nhưng cũng sắp về rồi, thưa bà.

Cách nói vừa khô khan vừa mềm mỏng của cô khiến người phụ nữ mỉm cười. Bà đi vào nhà thật tự nhiên như thể nhà mình, Thanh Phương đành phải đi theo sau. Thật ra đây mới là nhà bà ta, bà ta tự nhiên cũng đứng thôi.

Người phụ nữ ngồi xuống salon và khoác tay về phía Thanh Phương:

- Cháu ngồi xuống đi.
- Cảm ơn.
- Tôi là mẹ thằng Nguyên.
- Vâng, tôi cũng đoán ra thừa bà.
- Cháu cứ gọi tôi là dì Hạnh.

Thanh Phương không trả lời. Cô ngồi im. Không dấu được tia mắt ác cảm hướng về phía người phụ nữ. Hình như bà ta cũng hiểu. Nhưng cũng giống như Minh Nguyên, bà ta không nhận thấy gì khác ở cô, vẫn giữ nụ cười mềm mỏng:

- Hôm nay cháu hết đau hẳn chưa?
- Đã đỡ nhiều lắm, bao giờ hết tôi sẽ rời khỏi đây ngay, thừa bà.

Người phụ nữ xua tay:

- Đừng hiểu sai ý tôi, tôi chỉ hỏi thăm cháu thôi. Lẽ ra tôi đến thăm lúc cháu mới về đây, nhưng lúc đó tôi ở nước ngoài nên không về kịp.

“Chuyện mình bị thế này, ảnh hưởng gì tới bà ta mà bà ta phải về, đâu có cần làm ra vẻ tốt bụng như vậy” – Thanh Phương nghĩ thầm một cách khó chịu, nhưng cô không nói ra. Với người lớn, cô không dám nói thẳng toạc ý nghĩa của mình như với Minh Nguyên.

Cô kín đáo quan sát bà lần nữa. Một người có vẻ ngoài hiền hậu thế này, thực ra lại là loại người lừa đảo, tham lam, cướp giật. Tại sao cô lại nói chuyện tử tế với bà ta chứ?

Bà Hạnh chợt lên tiếng:

- Tôi biết tất cả chuyện của cháu, biết cháu nghĩ gì về gia đình tôi. Không thể trách cháu được. Nhưng nghĩ như vậy là không đúng đâu. Con trai tôi rất khổ tâm về điều đó.

“Anh ta mà cũng biết khổ tâm nữa à?”

Thanh Phương nghĩ thầm một cách mỉa mai. Rồi không chịu được, cô buột miệng:

- Nếu biết khổ tâm thì cách hay nhất là đừng làm.

Bà Hạnh cười dịu dàng:

- Đúng, nó không hề làm. Mà gia đình tôi cũng không lấy cắp gì từ gia đình cháu dù chỉ là một chút. Chúng tôi quá đầy đủ, tại sao phải làm chuyện đó chứ.

Thanh Phương không còn giữ lịch sự nữa:

- Khi người ta tham thì biết bao nhiêu cho đủ.
- Có thể điều đó xảy ra rất thường với mọi người, nhưng ... căn cứ vào đâu để cháu khẳng định chúng tôi lợi dụng gia đình cháu?

Thanh Phương nói thẳng:

- Tôi đã nghe dì Kiều bảo ba tôi đưa tiền để lo cho gia đình bà.

Dì Hạnh điềm đạm:

- Cháu nói cụ thể đi.

- Tất nhiên, những chuyện như vậy bà ấy và ba tôi sẽ giấu tôi, nhưng có vài lần vô tình tôi nghe được, mỗi khi bà làm ăn thất bại hay con trai bà vỡ nợ, dì Kiều đều xin tiền ba tôi để giúp bà. Nói thẳng ra, tài sản mà bà có được là bòn rút từ gia đình tôi, tôi căm ghét các người.

Càng nói, Thanh Phương càng bị kích động. Những uất ức, những mối hận chôn trong lòng, bây giờ bộc phát mãnh liệt khiến cô nói mà không cần biết như vậy là có hại hay không. Giọng Thanh Phương càng lúc càng cao vút:

- Chính dì Kiều làm ba tôi trắng tay, rồi khi ba tôi buồn rầu mà bệnh thì bà ta lại bỏ mặc mà đi. Không bao giờ tôi quên được những ngày cuối đời của ba tôi, khổ sở thế nào bà biết không?

- Tôi hiểu nhiều hơn cháu nghĩ đấy.

- Không, bà chỉ nói trên đầu lưỡi, chứ làm sao bà hiểu được nỗi khổ của cha con tôi. Tôi có thể tha thứ nếu dì Kiều chăm sóc ba tôi những ngày cuối đời. Thế mà bỏ đi một cách vô tâm, có ai tàn nhẫn hơn thế không?

Bà Hạnh im lặng nhìn gương mặt bùng bùng đầy thù hận của Thanh Phương. Bà thông cảm hơn là nổi giận, điều đó đã giúp bà bình tĩnh nghe cô nói năng hàm hồ.

Chờ cô im lặng hoàn toàn, bà nói một cách nhẹ nhàng:

- Tôi hiểu cháu ghét chúng tôi, nhưng cháu đã hiểu sai lâu quá rồi. Nếu Minh Nguyên nó không nhẫn nhịn thì nó sẽ không để cháu yên khi cháu vu khống gia đình tôi đâu.

Thanh Phương kêu lên:

- Vu khống à? Bà bị oan ức lắm à? Nếu ba tôi còn sống, chắc ba tôi sẽ vỡ tim vì tức.

Bà Hạnh nghiêm mặt:

- Tất cả tiền mà dì Kiều xin của ba cháu, nó đều đem cho tình nhân. Tôi không đồng ý việc làm của nó, nhưng cháu phải hiểu, dù là chị em nhưng quyền hạn của một người chị thì có giới hạn mà thôi.

Thanh Phương định mở miệng thì bà khoát tay:

- Khoan, cháu để tôi nói hết! Cháu đã nói quá nhiều rồi, bây giờ không cho phép cháu xúc phạm chúng tôi nữa, ngồi yên mà nghe đi!

Thanh Phương cầm môi lặng thinh.

Bà Hạnh nói tiếp một cách nhẹ nhàng, nhưng âm sắc thật cứng rắn:

- Chính tôi đã nhiều lần khuyên ba cháu đừng mất tiền cho dì Kiều cháu, nhưng ông ấy yếu đuối quá, ông ấy không nghe lời tôi, mà tôi thì chỉ có thể khuyên chứ không thể nói thẳng rằng em tôi lừa dối ông ấy. Trong chuyện thất bại, ba cháu cũng có một phần trách nhiệm nữa đấy.

Thanh Phương giương mắt nhìn bà, vẻ thù hận vẫn còn nhưng có chút gì đó

như hoang mang. Bà Hạnh đọc điều đó rõ như đọc sách, bà nói một cách dứt khoát:

- Từ đây về sau, yêu cầu cháu đừng cư xử thô bạo với con trai tôi nữa, nó không có lỗi gì hết. Gia đình tôi rất giàu, tài sản của ba cháu không là gì đâu. Trước khi ba cháu thành đạt thì gia đình tôi đã có cơ nghiệp lâu rồi. Ba cháu không đủ sức nuôi chúng tôi đâu.

Bà nói như muốn kết thúc câu chuyện:

- Tôi chỉ giải thích điều cần bản nhất, cháu hãy suy nghĩ thêm đi. Nếu còn thắc mắc gì thì hãy hỏi tôi.

Thanh Phương chưa kịp làm gì thì bà đã đứng dậy:

- Nói chuyện thế là đủ rồi, tôi không muốn làm cháu nhức đầu nữa, cháu vô nằm nghỉ đi.

Và bà đi thẳng ra cửa. Hành động đột ngột của bà làm Thanh Phương không kịp phản ứng. Mãi thật lâu mà cô vẫn ngồi im, lòng thấy bàng hoàng, nhưng không định hình là mình đang như thế nào. Nhưng có điều cô biết chắc là mình vừa trải qua cú sốc không kém trầm trọng.

Thanh Phương xếp từng chiếc áo cho vào vali. Lẽ ra cô chưa đi bây giờ.

Nhưng tuần tới nhập học, phải về nhà trọ chuẩn bị mọi thứ trước. Hôm qua cô đã gọi điện báo cho Minh Nguyên. Anh chẳng nói gì, hình như anh ta thấy chuyện cô đi sớm là đỡ phiền cho anh ta. Với lại, dì Mười ở đây lâu quá rồi, nhà anh ta cũng cần người giúp việc chứ, bỏ đi lâu đâu có được.

Xếp xong quần áo, Thanh Phương quay qua dọn các dụng cụ linh kinh bên bàn. Lúc mới đến, cô có tâm lý gò ép miễn cưỡng, nhưng bây giờ đi thì lại vương vấn. Căn phòng này luôn cho cô cảm giác yên ổn làm sao, không có tâm trạng chông chênh.

Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, rồi giọng Minh Nguyên vang lên:

- Tôi có thể vào được không?

Thanh Phương bỏ quyển sách xuống bàn đi ra mở rộng cửa cho anh ta, rồi quay vào tiếp tục dọn dẹp.

Minh Nguyên nhìn mọi thứ trong phòng. Anh hỏi tò mò:

- Cô định đi ngay bây giờ à?

- Không, nhưng tôi chuẩn bị sẵn, sáng mai đi sớm.

Minh Nguyên không nói gì nữa. Anh đến ngồi cạnh cửa sổ, ở vị trí hơi xa Thanh Phương, như thấy khoảng cách gần là không tiện. Anh nhìn Thanh Phương buộc chông báo lên tiếng:

- Có cần tôi phụ gì không?

- Không, cảm ơn.

Thanh Phương trả lời ngắn gọn, nhưng âm sắc không khô khan như trước kia. Thậm chí, cô thấy việc anh ta vào phòng cũng không làm cô khó chịu. Suy cho cùng thì đây là nhà anh ta mà, muốn ở đâu là quyền của anh ta, cô

lấy quyền gì mà khó chịu chứ.

Minh Nguyên chột lên tiếng với vẻ tự lự:

- Không ở lại được sao?

Thanh Phương dừng hẳn công việc, quay lại nhìn anh ta:

- Anh nói gì?

- Tại sao nhất thiết phải bỏ đi, không ở lại được sao?

- Cảm ơn, nhưng tôi lấy tư cách gì mà làm phiền gia đình anh chứ.

Minh Nguyên xoay hẳn người lại, nhìn cô chăm chú:

- Lần đầu tiên tôi nghe cô dùng từ đó với tôi, cô sợ phiền hay là ghét chúng tôi?

- Sợ hay ghét thì đâu có quan trọng. Tôi thường lại rồi, không có lý do gì ở lại cả.

- Đừng nói lan man, tôi muốn biết cô sợ phiền hay ghét gia đình tôi mà đi. Thật ra, tôi giữ lời hứa rồi đó chứ, hầu như không để cô thấy tôi, tiếp tục ở đây đi, đừng thay đổi gì cả.

Thanh Phương buột miệng:

- Lạ thật, anh không thấy ghét tôi sao?

- Tại sao ghét?

- Vì tôi xúc phạm gia đình anh.

Minh Nguyên không nói gì, chỉ cười không biết đó là nụ cười chế giễu hay vị tha. Có trời mới biết anh ta nghĩ gì. Trước kia bị mắng vào đầu mà anh ta vẫn tỉnh bơ. Bây giờ cô nói chuyện lịch sự, không biết anh ta có thấy dễ chịu hơn không.

Thanh Phương ngẫm nghĩ một lúc, rồi quyết định nói cho ra đen trắng. Cô xoay người đứng đối diện với Minh Nguyên, nghiêm nghị:

- Những gì tôi đã nghĩ trước đây, coi như tại tôi hồ đồ. Lẽ ra tôi phải tìm hiểu kỹ hơn chứ không phải là đầy thành kiến, tôi thật tình xin lỗi.

- Tôi nhớ tôi đã giải đã giải thích với cô đến mấy trăm lần, nhưng chẳng bao giờ cô chịu nghe, sao bây giờ đổi ý vậy?

- Tôi có thể không tin anh, nhưng không thể hoài nghi mẹ anh. Tôi cảm thấy mẹ anh có nhân cách...

Minh Nguyên ngắt lời:

- Vậy thì tôi kém nhân cách à? Tôi không có điều đó à?

- Không hẳn vậy! nhưng cách giải thích của anh khó thuyết phục quá, thường là anh chỉ trách ngược lại tôi. Còn mẹ anh dù nói ít nhưng rất rạch ròi, mẹ anh làm tôi thấy xấu hổ.

- Xấu hổ vì đã nghi oan cho gia đình tôi, hay vì cách nói năng ngang ngược của cô?

- Vì cả hai.

Minh Nguyên cười một tiếng:

- Ôn trời, cuối cùng cô cũng đã hiểu được, tôi phải cảm ơn thế nào đây?
- Đừng châm biếm tôi.
- Tôi không châm biếm, nhưng dù sao cũng cảm ơn cái đầu sáng suốt của cô, chịu nghe người khác nói dù sao cũng còn khá, hơn là chỉ nghe theo cảm nhận của mình.

Thanh Phương cãi lại ngay:

- Đó không phải là cảm nhận, mà là nghe được. Tôi đã nhiều lần nghe đi Kiêu của anh nhờ ba tôi giúp đỡ gia đình anh.

Mình Nguyên không buồn đính chính. Anh nói vặn lại:

- Chỉ nghe thôi mà đã đánh giá người ta à? Vậy sao cô không chịu khó nghe tôi?

- Giữa cái vô tình nghe trung thực với cách giải thích không rõ ràng, tôi phải tin vào mình hơn chứ. Ai ở trường hợp đó mà không nói dối để chạy tội, tôi nghĩ anh cũng vậy thôi.

- Bộ tôi giống người gian xảo lắm à?

Bị hỏi dí, Thanh Phương nói bừa:

- Ừ

Mình Nguyên thân nhiên:

- Mai mốt nên rút kinh nghiệm, đừng hồ đồ quá sau đó lại thấy xấu hổ. Tôi nghĩ bài học này cũng đáng giá cho cô lắm đó. Nếu không phải là mẹ tôi và tôi, chắc cô đã bị ăn đòn rồi.

- Làm gì đến mức ấy chứ.

- Cô không biết cô xúc phạm người ta nặng nề ra sao, nên không cảm nhận được cái tức của người ta. Một ngày nào đó bị như tôi, cô sẽ hiểu.

Thanh Phương cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi nói khẽ:

- Tôi thật lòng xin lỗi, nhờ anh nói với mẹ anh giùm tôi.
- Mẹ tôi không chấp nhận cô đâu. Ngược lại, mẹ tôi thông cảm nhiều lắm đó, nếu không thông cảm thì cô đã không yên thân đâu.
- Tôi hiểu, vì vậy tôi cảm thấy xấu hổ. Mẹ anh cho dì Mười đến lo cho tôi, chứng tỏ đó là vị tha, vì vậy bà nói gì tôi cũng rất tin.

Mình Nguyên chuyển đề tài:

- Nếu không còn ấn tượng xấu với chúng tôi thì đừng đi đâu hết, cứ coi đây là nhà của cô đi.

Thanh Phương lắc đầu cương quyết:

- Khi biết gia đình anh không nợ nần gì ba tôi thì tôi càng không thể nhờ vả. Hơn tháng nay dựa vào nhà anh thế là đủ rồi.

Mình Nguyên nhún vai:

- Đúng là lập dị.
- Tôi lập dị?
- Gần như vậy! Trước kia, cô nghĩ gia đình tôi nợ cô thì cô ghét không thèm

nhận, bây giờ hiểu đúng chuyện thì ngại nên cũng không dám nhận. Sao không thử nghĩ thực dụng hơn?

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

- Cứ coi gia đình tôi trả nợ cô thay cho dì Kiều, cô phải biết khôn ngoan lên chứ.

Thanh Phương suy nghĩ một chút rồi cười khẽ:

- Anh tội nghiệp tôi lắm phải không?

- Nếu nói ra thì cô có tự ái không?

- Anh nói đi.

- Nói thật, vì chuyện nhà cô mà mẹ con tôi và dì Kiều gần như không muốn nhìn nhau. Chúng tôi đã khuyên dì ấy hết mức, kể cả lên án, vì vậy mà bà ấy không nhìn chúng tôi nữa, tất cả vì cô đó.

- Vì tôi?

- Tôi nghĩ, một cô bé con như cô mà phải chịu tai ương như vậy thì tội quá. Tất cả những gì người lớn làm, rốt cuộc chỉ có cô gánh hậu quả, bất cứ ai cũng thương hoàn cảnh cô, nói gì là gia đình tôi.

- Vì nghĩ vậy nên anh dám cho tôi cả ngôi nhà phải không? Anh quá hào phóng rồi.

- Tôi không nghĩ như vậy là hào phóng. Coi như tôi trả nợ thay dì Kiều vậy thôi, cô không nhận là cô ngốc vô cùng.

Thanh Phương mỉm cười:

- Có thể sau này tôi sẽ hối hận, nhưng bây giờ thì không.

- Tại sao?

Thanh Phương nhìn thẳng vào mặt Minh Nguyên, nghiêm nghị:

- Sau khi đã xúc phạm gia đình anh, tôi lại vô tư nhận sự giúp đỡ của anh thì tôi còn ra gì nữa, tôi không làm vậy nổi đâu.

- Đừng quan trọng hoá vấn đề như vậy. Thật ra, mẹ tôi không để bụng đâu, tôi cũng vậy.

- Nhưng tôi không thấy thoải mái. Cảm ơn vì anh tốt với tôi, nhưng có những lòng tốt khiến người ta bị xấu hổ, tôi đang như vậy đó.

- Nhưng nếu tôi bị thất vọng vì cô từ chối thì sao?

Thanh Phương không hiểu hết ý nghĩa câu nói đó, cô mỉm cười thân thiện:

- Tại sao anh tốt với tôi như vậy? Tốt quá mức rồi, mà anh càng như vậy thì tôi càng xấu hổ hơn. Mỗi lần nhớ lại những gì đã cư xử với anh, tôi lại không sao chịu nổi.

- Đừng có phóng đại như vậy! Thật ra, chuyện đó không là gì đâu. Tôi cũng không vì bị cô mắng mà buồn bao nhiêu đâu.

- Tôi không tin, trừ phi anh là đá.

- Biết đâu tôi là đá thật, hoặc rất lì, tính tôi lì lắm, chẳng biết quê là gì cả.

Thanh Phương cười dịu dàng:

- Cảm ơn anh đã nói như vậy, anh có cách an ủi tế nhị lắm.

Minh Nguyên không trả lời, vì bận ngắm nhìn nụ cười của Thanh Phương.

Bắt gặp cái nhìn của anh, Thanh Phương hơi ngượng:

- Sao anh nhìn tôi như vậy?

- Lần đầu tiên tôi thấy cô dịu dàng như vậy. Có một thời gian tôi quên mất là cô vốn rất dịu dàng. Hình như tôi thích cô vì tính đó.

Anh ngừng lại, rồi nhấn mạnh một cách cố ý:

- Tôi rất thích tính cách đó của cô.

- Cảm ơn.

Thanh Phương nói vậy, nhưng hoàn toàn không quan tâm đến cử chỉ của Minh Nguyên khi nói, cũng không để ý ẩn ý của anh. Cô nói một cách vô tư:

- Thật ra ghét một người cũng không vui chút nào. Nếu không vì chuyện đi Kiều, chắc chúng ta là bạn với nhau được.

Minh Nguyên nhướng mắt:

- Chúng ta có thể làm bạn với nhau?

Thanh Phương hơi ngượng:

- Sao anh có vẻ hoảng thế? Bộ tôi khó ưa lắm hả?

- Không phải cô khó ưa, mà tôi tự hỏi cô có xem tôi là người bình thường không đó chứ?

- Bình thường là sao?

Thấy Minh Nguyên chỉ cười, Thanh Phương lờ mờ hiểu. Mặt cô chợt ngượng ngập:

- Lúc trước khác, bây giờ khác chứ.

Minh Nguyên cười xoa:

- Thôi, không nhắc chuyện đó nữa. Trở lại vấn đề, tôi muốn cô khoan đi, cứ suy nghĩ kỹ thêm một thời gian nữa, lúc đó đi cũng chưa muộn.

Và không để Thanh Phương kịp phản ứng, anh đứng dậy:

- Bây giờ tôi phải đến công ty, hôm nào rảnh sẽ đến chơi với cô. Bye nghe!

Thanh Phương gật đầu. Và cô làm cái việc mà lần đầu tiên làm với Minh Nguyên đó là tiễn anh ra cổng. Cô thấy Minh Nguyên cứ cười cười mãi và thừa biết anh nghĩ gì, nhưng làm ra vẻ phớt lờ.

Thế nhưng khi Minh Nguyên về rồi, cô lại bật cười một mình. Khi không phải thù ghét người nào đó thì tinh thần thật thoải mái.

o O o

Thái Quyền tắt máy. Anh xếp lại những giấy tờ cho vào bìa sơ mi, dọn dẹp trên bàn. Vừa lúc đó cửa phòng chợt mở, Minh Nguyên bước vào. Thấy Minh Nguyên xuống, các nhân viên trong phòng quay lại chào. Minh Nguyên chỉ gật đầu đáp lại chung chung. Anh đi thẳng đến bàn Thái Quyền, cười thân mật:

- Anh về bây giờ chưa?

- Dạ đang chuẩn bị về.
- Trưa nay đi ăn với tôi nghe. Cứ dọn dẹp đi, tôi ra ngoài kia chờ.
Rồi anh đi ra trước. Thái Quyền vội quăng bữa những xấp hồ sơ vào tủ, khoá lại rồi đi ra sân.

Anh đoán Minh Nguyên muốn nói về chuyện Thanh Phương. Vì chỉ có chuyện đó giám đốc mới tỏ ra quan tâm đặc biệt đến anh, nếu không thì đã không có sự ưu ái như vậy. Anh hầu như chưa thấy Minh Nguyên tự xuống phòng làm việc của nhân viên rửa đi ăn bao giờ. Cách cư xử thân tình như bạn bè đó hầu như chỉ có đối với anh.

Mà cũng không phải là cho anh, cho Thanh Phương thì đúng hơn. Đó là nỗi nhọc, nhưng Thái Quyền không thể từ chối. Anh để cho mình lệ thuộc Minh Nguyên quá nhiều rồi, có muốn rút ra cũng không được. Ngay cả chuyện bộc lộ bất mãn của mình, anh cũng không dám. Càng nghĩ càng thấy bất lực. Khi cả hai người ngồi trong quán ăn. Thái Quyền vẫn giữ vẻ lặng lẽ chờ đợi. Anh đoán Minh Nguyên sẽ nói chuyện gì đó. Đúng như anh nghĩ, Minh Nguyên không cần quanh co:

- Thanh Phương có bàn với anh chuyện cô về nhà trọ không?

Thái Quyền làm ra vẻ vô tư:

- Dạ không! Nhưng sao anh Nguyên?
- Cô muốn dọn đi đó, ý anh thế nào?
- Cô thích thế nào thì làm thế ấy, tôi không thể có ý kiến.

Minh Nguyên mỉm cười:

- Sao lại khiêm tốn như vậy? Hai người yêu nhau thì người này phải có trách nhiệm với người kia chứ.

Thái Quyền hơi chua chát:

- Tôi chỉ có thể có trách nhiệm chứ không có quyền lực. Mà chuyện cô thích ở đâu, nếu tôi không đồng ý thì thuộc về quyền lực rồi.
- Ngay cả như vậy thì anh vẫn có quyền chứ sao không. Thanh Phương nghe lời anh lắm đấy.
- Không có đâu, tính cô rất độc lập, cái gì cô không thích thì tôi không nói được đâu.

Minh Nguyên nói thẳng:

- Nhưng trong chuyện này anh nên có ý kiến. Theo tôi thì Thanh Phương ở lại chỗ này hay hơn.
- Giám đốc nói chuyện với cô chưa?
- Có nói rồi nhưng cô không chịu, cho nên tôi đề nghị anh khuyên cô ở lại.
Thái Quyền ngồi im. Trong thâm tâm, anh muốn Thanh Phương lập tức ra khỏi ngôi nhà ấy. Nhưng để phản đối Minh Nguyên thì anh không dám, vì vậy anh chưa dám có ý kiến.

Minh Nguyên nói nhẹ nhàng, nhưng lại giống như mệnh lệnh:

- Anh biết rồi, trước kia cổ là một tiểu thư, cổ quen sống nhà cao cửa rộng rồi, bây giờ ở chỗ tù túng như nhà trọ thì khổ lắm. Hãy khuyên cổ đừng đi đâu cả, như vậy tốt hơn!

Không kìm được Thái Quyền nói thẳng:

- Sao giám đốc ưu ái Thanh Phương nhiều quá. Cả hai chúng tôi đều ngại. Nói xong, anh nhìn Minh Nguyên chăm chăm, chờ nghe câu trả lời thật.

Nhưng Minh Nguyên chỉ cười:

- Lý do tôi quan tâm thì Thanh Phương là người hiểu hơn ai hết, anh hỏi cổ đi.

“Đó chỉ là lý do để anh ta giấu ý nghĩ thật của mình”- Thái Quyền nghĩ thầm một cách thất vọng. Minh Nguyên tránh né tài tình quá. Mà nếu anh ta có nói thẳng, anh cũng biết mình không đủ sức phản ứng gay gắt.

Anh rất muốn quát to lên rằng anh cảm tuyệt đối Minh Nguyên quan tâm đến người yêu của mình. Nhưng để có thể nói thẳng thừng thì anh phải dùng lệ thuộc trước đã.

Không hiểu Minh Nguyên có đọc được tâm trạng Thái Quyền không, anh nói tiếp một cách tỉnh bơ:

- Tính Thanh Phương, tôi biết, tâm hồn rất mong manh, rất dễ tự ái, dễ xấu hổ và đa cảm. Nếu sống chật vật, cô ta sẽ thấy khổ hơn những người bình thường. Vì cô ta không quen như vậy.

Thái Quyền không ngăn được nụ cười chua chát:

- Thanh Phương mà có người yêu như tôi thì thiệt thòi quá phải không? Một thằng trắng tay như tôi làm sao sánh nổi với anh.

Minh Nguyên thoáng khựng lại, rồi anh nhìn Thái Quyền, trong mắt loé lên một tia rất lạ. Nhưng ánh lửa đó chỉ thoáng qua rất nhanh, rồi anh cười rất thản nhiên:

- Đừng nghĩ như vậy, tôi chưa bao giờ so sánh tôi với anh. Mà Thanh Phương cũng không có ý nghĩ đó đâu.

- Từ từ rồi cũng nghĩ thôi.

- Có nghĩ hay không là về phía anh chứ không phải tôi.

Thái Quyền không còn kiểm soát nổi mình, anh nói thẳng:

- Có phải anh cũng yêu Thanh Phương không?

Minh Nguyên như thoáng sững người, lần thứ hai anh có phản ứng như vậy. Nhưng anh lập tức giữ thái độ hết sức thản nhiên và nói lấp lửng:

- Có thì sao, mà không có thì sao? Giữa lòng tốt và tình cảm hình như không có ranh giới, và vì nó mơ hồ quá nên người ngoài cuộc cũng không biết chính xác là có hay không?

Nói xong không đợi Thái Quyền có ý kiến, anh đột ngột chuyển hướng câu chuyện:

- Nghe nói ông Khiêm vừa mở thêm chi nhánh phải không? Ý tưởng hay

đấy. Có lẽ tôi cũng sẽ làm như vậy. Lúc đó sẽ cần một giám đốc có năng lực, mình sẽ bàn chuyện này sau.

- Dạ

- Nếu phải về tỉnh làm việc, anh có chịu đi không?

Thái Quyền gật đầu:

- Vì công việc thì vẫn đi chứ anh, chỉ sợ anh không tin em thôi.

- Năng lực làm việc của anh Quyền thì không phải hoài nghi rồi, tôi ít nhìn lầm người lắm.

Hai người trở nên im lặng. Mỗi người lặng lẽ ăn, đầu óc theo đuổi ý nghĩ riêng. Thỉnh thoảng, Thái Quyền liếc qua nhìn Minh Nguyên. Gương mặt anh ta có vẻ trầm ngâm và nghiêm nghị. Thái Quyền chợt hiểu rằng, anh ngầm nể sợ anh ta không phải vì quyền năng kinh tế, mà còn vì uy lực toát ra từ con người của anh ta.

Bản năng làm anh muốn ngay lập tức thoát khỏi sự không chế mờ hồ này, nhưng đồng thời anh lại muốn đẩy cho mối quan hệ trở nên thân thiết hơn, vì anh ta có nhiều điều hứa hẹn quá. Mai một ra trường, anh có đốt đuốc đi tìm cũng không tìm được một chỗ làm lý tưởng như vậy.

Ăn xong, cả hai rời quán. Trên đường về, Minh Nguyên hoàn toàn không đề cập đến những gì đã nói trong quán, chỉ nói những chuyện xảy ra trong công ty. Thái Quyền cũng nói một cách hứng thú, tâm lý u ám tạm thời biến mất. Anh lại có ý nghĩ, nếu không có Thanh Phương thì Minh Nguyên sẽ là người bạn thú vị vô cùng.

Buổi tối, anh đến tìm Thanh Phương, cô đang ngồi ngoài sân như đợi. Vừa thấy anh, cô đứng dậy đi ra cổng nói ngay:

- Em chuẩn bị đồ hết rồi. Mai anh đến đón em nha.

Thái Quyền không trả lời, anh dắt xe vào sân, Thanh Phương lững thững đi theo. Khi cả hai ngồi cạnh nhau nơi băng đá, cô nôn nóng nhắc lại:

- Mai anh đến đón em nhé. Mai chủ nhật, dọn sớm để em còn lo dọn dẹp.

Mai, anh có bận gì không?

Thái Quyền trả lời lững khùng:

- Em nhất định đi rồi à?

- Thì lúc trước đã định như vậy rồi, sao hôm nay anh lại hỏi vậy?

- Không đi không được sao?

Thanh Phương lắc đầu quyết liệt:

- Ở nhờ người ta thế là đủ, kéo dài hoài em không chịu nổi đâu, ngại lắm.

- Ngại hay ghét?

Thanh Phương lắc đầu:

- Anh biết rồi còn hỏi. Biết chuyện rồi, em ghét sao được. Nhưng như vậy, em càng thấy tự ái hơn. Không thể dựa vào lòng tốt của một người mà mình đã từng xúc phạm người ta, như vậy em còn ra gì nữa.

Thái Quyền tư lự:

- Nhưng người ta tốt thật lòng, đừng từ chối làm người ta buồn.

Thanh Phương quay lại nhìn Thái Quyền, anh thấy đôi mắt cô mở to, vừa có vẻ lên án, vừa như ngạc nhiên. Giọng cô đầy bất mãn:

- Không ngờ anh bảo em như vậy. Dù người ta có tốt đến mấy, mình vẫn không dựa vào người ta một cách vô lý như vậy, nhất là người đó lại là anh. Thấy Thái Quyền không trả lời, cô nói thêm:

- Nguyệt Hương khuyên em như vậy em còn hiểu, chứ là anh thì ... đáng lẽ anh phải là người phản đối quyết liệt. Anh ta là người có thể là đối thủ của anh lắm chứ, anh không lo chuyện đó sao?

Gương mặt Thái Quyền sắt lại:

- Em nói vậy là sao? Nghĩa là em biết tình cảm của anh ta rồi chứ gì?

- Em không khẳng định gì hết, nhưng phải đặt tất cả vấn đề có thể có. Là thật, nói ra thì kỳ, nhưng anh không sợ anh ta thích em sao? Rủ chuyện đó xảy ra thì sao?

Tim Thái Quyền như nhói lên vì lo sợ. Thanh Phương đã nói như vậy, có lẽ cô đã đoán ra điều gì đó ở Minh Nguyên. Nhưng có chết, anh cũng không điên gì nói ra điều đó. Anh bèn gạt phăng:

- Đừng nghĩ xấu người ta như vậy. Anh ta giàu như vậy, thiếu gì người chờ, việc gì anh ta phải giành lấy người yêu của nhân viên mình.

- Tất nhiên anh ta không việc gì phải làm vậy. Nhưng anh không sợ mất em sao? Anh lạ thật, em ở trong nhà anh ta và anh ta có thể tới lui tìm em, anh không thấy lo sao? Lẽ ra anh phải bắt em đi lâu rồi, chứ không phải khuyên em ở lại như vậy, anh làm em tự ái quá.

- Tự ái cái gì?

- Em không nói được. Nhưng nếu anh tới nhà Nguyệt Hương ở thì em sẽ không đồng ý đâu, dù em biết hai người chỉ là bạn.

Thái Quyền trầm ngâm:

- Anh muốn em sung sướng. Ở đây, em rất thoải mái, giống nhà em trước kia; còn ở nhà trọ thì phải chịu nóng bức chật chội, khổ lắm.

- Chuyện đó không lớn, em chịu được. Lúc trước em từng sống như vậy đó thôi.

- Nhưng em đâu có thấy thoải mái.

- Em thích thoải mái về tinh thần, cực một chút em cũng chịu được.

Thái Quyền khoát tay:

- Em có thể chiều anh chuyện này không? Ở lại đây cho anh yên tâm đi. Mai một ra trường, anh thoải mái hơn, lúc đó đi chỗ khác cũng được, đừng trở lại nhà đó nữa.

Thanh Phương lặng thinh suy nghĩ. Một lát sau cô ngẩng lên, hỏi thẳng:

- Có phải anh Nguyên muốn như vậy không?

Thái Quyền lúng túng làm thinh. Anh đâu có nghĩ Thanh Phương nhảy bén và thông minh như vậy. Bây giờ chối hay thừa nhận đều dở như nhau, điều đó làm anh không mở miệng được. Thái độ đó càng làm Thanh Phương đoán mình nghĩ đúng. Nhưng cô muốn chính Thái Quyền khẳng định để không bị nhầm lẫn. Giọng cô thật dứt khoát:

- Có phải vậy không? Anh nói thật đi, nếu anh dối thì em nhận ra ngay đó.

- Em đã biết thì hỏi anh làm gì?

- Có nghĩa là em nghĩ đúng phải không? Anh làm theo ý anh Nguyên phải không?

- Anh chỉ muốn em sống thoải mái thôi.

- Nói dối! Anh chưa yêu em nhiều đến mức vậy đâu. Hay nếu có thì điều đó cũng có lợi cho anh. Nếu không phải anh Nguyên mà là ai khác yêu cầu thì anh sẽ không làm đúng không?

Thái Quyền bối rối thật sự. Anh không quen nói quanh, cũng không mồm mép để giải thích sao cho mình trở nên trung thực. Anh cố tìm cách nói hợp lý, nhưng chưa nghĩ ra thì Thanh Phương đã nói tiếp:

- Và nếu như anh Nguyên không phải là sếp của anh, anh ấy trả lương không cao thì anh sẽ không làm theo bất cứ yêu cầu nào của anh ta, đúng không?

- Anh...

- Anh làm em đau thật đó anh Quyền.

- Sao em cứ muốn làm cho sự việc phức tạp vậy? Em không đơn giản hơn được sao? Nếu sống mà mỗi cái mỗi phân tích mổ xẻ thì mệt lắm.

- Nhưng có những cái không thể đơn giản và không thể xem như không biết gì. Trong chuyện này thì em càng không thể phớt lờ hơn nữa.

- Bây giờ nói thẳng! Thật ra, anh cũng không muốn em sống ở đây và trên đời này, ai ở trường hợp anh cũng đều như vậy.

- Vậy tại sao anh không làm như anh muốn?

Thái Quyền phẩy tay:

- Có những chuyện người ta phải nhẫn nhịn. Bao giờ anh giàu như anh ta, bao giờ anh đủ sức quyết định cuộc sống của mình thì anh sẽ làm theo ý anh. Em tưởng anh thích anh ta lắm sao? Anh ta là kẻ thù của anh đó.

- Vậy mà anh để cho em sống trong nhà kẻ thù của anh, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Ở hoàn cảnh này anh làm sao làm khác được chứ.

Thanh Phương phủ nhận quyết liệt:

- Cái này không thể gọi là hoàn cảnh, mình chưa có gì gọi là bế tắc hết. Nếu chỉ một chuyện nhỏ như vậy mà anh không thể thoát khỏi sự khống chế của anh Nguyên, thì sau này anh còn làm được gì nữa chứ.

Thái Quyền nói một cách chua chát:

- Khi nào anh có tiền thì anh sẽ hiên ngang lên. Còn bây giờ anh không có

cái quyền đó đâu, anh làm sao mà bằng anh ta được chứ.

- Anh chẳng thua anh ấy chỗ nào cả. Tiền không phải là cái quyết định uy tín. Nếu anh không quá lệ thuộc vào anh ấy thì anh sẽ đứng vững, tự mình làm chủ lấy mình.

- Em có chắc là em không cần tiền không?

- Em rất cần. Nhất là em đã từng sống sung sướng thì càng sợ nghèo khổ hơn nữa, nhưng em không thể vì sợ mà để người khác quyết định cuộc sống của mình. Em còn nhiều thứ khác cần hơn, đó là tính tự trọng, mà em muốn anh cũng vậy.

Thái Quyền bậm môi:

- Anh thì khác, anh cần tiền. Khi có nó rồi, anh sẽ tính đến những chuyện khác. Trên đời này, nếu không biết nhẫn nhịn thì người ta khó thành công lắm.

Thanh Phương không nói gì. Cô quay lại nhìn Thái Quyền, quan sát gương mặt anh trong bóng tối, thật gần như đang gặp con người nào đó không phải Thái Quyền mà cô từng biết. Khi gặp anh ngày trước, cô nhìn thấy đó là một người mạnh mẽ, hay giúp đỡ người khác và cô đã từng vì cảm phục mà yêu. Còn bây giờ thì thấy thất vọng nét tính cách mới. Chẳng lẽ đây mới là bản chất của anh? Đó là sự mặc cảm, yếu đuối, hay cay đắng cho hoàn cảnh của mình. Nếu vậy thì đâu còn là thần tượng của cô nữa.

Thanh Phương không muốn nói gì nữa. Nhưng cô đã tự mình quyết định: Ngày mai cô sẽ tự dọn khỏi đây và sẽ gọi điện báo với anh sau. Cô không muốn nghe Thái Quyền thuyết phục mình ở lại, rồi lại thấy thất vọng thêm về anh. Như vậy, cô sẽ có tâm trạng hệt hăng.

Thái Quyền ngồi một lát rồi về, chấm dứt câu chuyện mỗi lúc mỗi rời rạc.

Thanh Phương cũng không giữ lại nhiệt tình như mọi lần. Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác nhẹ nhõm khi tiễn anh về. Có một cái gì đó gần như rạn vỡ trong cô, nó làm cô thấy bứt dứt khó chịu.

Đừng như mây lang thang

Chương - 7 -

Sáng hôm sau, khi Thanh Phương đang chuẩn bị dọn đồ trong phòng thì lại có khách đến tìm. Đó là Hoàng Ngọc. Nghe dì Mười nói, Thanh Phương bước đến cửa nhìn ra, cô nhận ra ngay cô nàng bên nhà hàng xóm. Cô không thích cô ta lắm, vì đã có lần gặp nhau ở đây, cô ta chỉ kéo Minh Nguyên đi mà chẳng nhìn qua cô hay chào một câu. Chẳng biết là tìm cô có chuyện gì? Chắc không phải là chuyện vui, vì cô ta đâu có quen biết gì với cô. Chắc hẳn là chuyện có liên quan đến Minh Nguyên. Có thể cô ta tò mò vì sao Minh Nguyên đến chơi với cô, thật phiền phức quá.

Thanh Phương xuống bếp lấy ly nước lên mời khách. Cô bước ra ngoài với nụ cười nhã nhặn:

- Chào bạn:

Hoàng Ngọc đang ngồi ở salon. Thấy Thanh Phương, cô nàng nhìn chăm chăm như quan sát, rồi cũng cười xã giao:

- Xin chào. Mình đến thế này có làm phiền Phương không vậy?

Thanh Phương tưởng cô nàng nói chuyện sốc lắm, không ngờ cả giọng và cả ngôn ngữ đều rất dễ nghe, nếu không muốn nói là dễ thương. Tự nhiên cô thấy có cảm tình với cô ta hơn.

Cô đặt ly nước trước mặt Hoàng Ngọc rồi ngồi xuống phía đối diện:

- Sao biết tên mình vậy?

- Mình hỏi dì Mười.

- Ra là vậy.

- Sáng nay Phương có bận gì không?

Thanh Phương lắc đầu:

- Mình thế này đâu có làm gì được, nên rảnh lắm.

Hoàng Ngọc nhìn cánh tay bó bột của Thanh Phương, hỏi tò mò:

- Bạn bị té hả? Hay là tai nạn xe?

- Mình bị ngã từ cầu thang xuống.

- Chắc đau ghê lắm phải không?

- Ừ, đau lắm, nhưng bây giờ hết rồi.

- Chùng nào mới tháo cái đó ra được?

- Thứ hai tuần tới.

- Vậy hả!

Hoàng Ngọc ngồi im, hơi lúng túng vì không còn gì để hỏi, còn chuyện cần nói thì khó mở miệng. Cô cứ ngồi loay hoay mà không biết mở đầu bằng cách nào.

Thanh Phương tế nhị:

- Hình như bạn là bạn của anh Nguyên? Bạn đi làm hay còn học?
- Đang học năm hai, sư phạm.

Thanh Phương hơi ngạc nhiên. Cô nàng có vẻ dân chơi thế này mà học sư phạm thì lạ thật. Chắc chết học trò hết quá! Nhưng cô vẫn nói như không thấy gì lạ:

- Mình cũng vừa học xong năm hai, hết hè là vô năm ba đó. Nhưng mình bên kinh tế.

Hoàng Ngọc có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy là mình bằng tuổi nhau rồi, mình cứ tưởng Phương đi làm rồi chứ. Tại thấy Phương có vẻ chừng chạc quá.

Thanh Phương cười cười:

- Không biết nói vậy là khen hay chê đây. Nhìn mình bà cụ lắm hả?
- Không cụ! Phương cũng như mình, có điều trông hiền và trầm tính hơn, mình nghĩ mấy người ra làm việc mới có phong cách đó.
- Thật ra mình cũng đi làm rồi, vừa học vừa làm đấy.

Hoàng Ngọc hỏi ngay:

- Làm ở đâu thế? Có phải làm việc chỗ anh Nguyên không? Anh ấy cũng nhận sinh viên vào làm nữa à?
- Có chứ. Nhưng mình làm ở đó lúc trước, bây giờ chuyển chỗ khác rồi.
- Sao vậy? Sao vậy?

Thanh Phương nói lửng lơ:

- Tại đi xa quá không tiện.
- Chỉ tại nhà xa thôi à? Còn gì nữa không? Anh ấy có khó tính với nhân viên không?
- Không có, tính dễ chịu lắm, tốt lắm.
- Nếu mình xin vào làm có được không nhỉ?
- Cũng không biết nữa, cậu hỏi thử xem.
- Nhưng trong đó là làm gì? Lần đó Phương làm việc gì?
- Nhập số liệu vào máy chứ không có gì nặng cả.

Hoàng Ngọc lẩm bẩm:

- Vậy thì mình sẽ đi học vì tính.
- Bạn nói gì?
- Ồ, không có gì hết, mình chỉ hỏi thăm vậy thôi.

Rồi cô đột ngột đứng dậy:

- Thôi, mình về nha

Thanh Phương ngó người nhìn Hoàng Ngọc:

- Sao về nhanh vậy, mà bạn tìm mình có chuyện gì không?

Đến lượt Hoàng Ngọc hơi ngó người. Thật ra cô chỉ muốn tìm hiểu xem Thanh Phương có phải bồ với Minh Nguyên không? Nhưng tự nhiên câu

chuyện đưa đẩy hướng khác, nhất là tự nhiên phát hiện cơ hội tiếp cận mới, nên cô quên mất ý định của mình.

Thấy cử chỉ lúng túng của Hoàng Ngọc, Thanh Phương nhạy bén hiểu ngay. Cô nói tế nhị:

- Thật ra, anh Nguyên chỉ quan tâm đến mình như nhân viên bình thường. Nếu làm việc cho anh ta thì chắc cũng sẽ được quan tâm thôi.

Hoàng Ngọc băng khoăn:

- Liệu anh ấy có nhận thêm người khác không nhỉ?
- Chắc có mà.

Về mặt Hoàng Ngọc lập tức thay đổi, như có gì đó rất khấp khởi:

- Thế thì mình sẽ hỏi. Cảm ơn bạn nhiều nghe.
- Có gì đâu mà cảm ơn.
- Về nhá!

Nói xong, cô đi ra cửa, Thanh Phương cũng lịch sự đi theo tiễn. Nhưng hai người vừa ra đến sân thì gặp Minh Nguyên đi vào. Anh hơi nhướng mắt khi thấy Hoàng Ngọc, và đưa mắt nhìn cô như hỏi.

Hoàng Ngọc hơi lúng túng, cô chưa biết giải thích thế nào thì Thanh Phương đã lên tiếng trước:

- Ngọc vừa nhờ tôi xin vào làm công ty anh đó.

Một tia ngạc nhiên loé lên trong mắt Minh Nguyên. Nhưng anh chỉ hỏi điềm nhiên:

- Vậy cô có ý định đó không?

Thanh Phương đưa mắt nhìn Hoàng Ngọc. Thấy cô nàng có vẻ khấn trương, cô biết cô nàng rất hồi hộp. Cô không nén được nụ cười tinh quái:

- Tôi thấy... nếu chỗ tôi chưa có ai khác thay thì anh nhận giùm, chắc chỗ bạn bè nên Ngọc khó nói thẳng với anh, phải không Ngọc?

Hoàng Ngọc hơi lúng túng. Mặt cô nàng chợt đỏ lên, làm Thanh Phương cũng thấy ngạc nhiên. Minh Nguyên còn ngạc nhiên gấp mấy lần cô. Anh ta đã quen thấy phong cách táo bạo của Hoàng Ngọc. Nên khi cô e ấp, anh như không còn nhận ra cô. Chuyện gì làm cô nàng thay đổi kỳ lạ vậy?

Cử chỉ của Hoàng Ngọc làm Thanh Phương thấy tức cười. Cô thừa hiểu rằng cô nàng phải lòng Minh Nguyên mười mươi. Xin đi làm chỉ là cái cớ để gần, chứ làm gì có chuyện làm vì cần tiền. Nhìn cách ăn mặc của cô nàng, cũng đoán được cô ta thuộc mẫu người chẳng thích làm việc gì nghiêm chỉnh.

Dân chơi như thế kia thì làm việc sao nổi.

Nhưng cô vẫn muốn giúp cô ta được như ý. Điều đó cũng chẳng có hại gì cho Minh Nguyên. Anh cũng đã từng tạo một công việc vớ vẩn cho cô làm đó thôi. Anh ta thuộc mẫu người có thể hào phóng tạo việc làm linh tinh cho những cô gái mà anh ta thích. Thêm người nữa cũng đâu có sao.

Thấy Minh Nguyên có vẻ không muốn trả lời, cô cố ý nói thêm:

- Nguyệt Hương nói với tôi chỗ tôi nghỉ hôm nọ chưa có ai vào, anh có thể nhận giùm Hoàng Ngọc được không ạ?

Minh Nguyên đưa mắt nhìn cô, mặt nghiêm lại. Thanh Phương thừa hiểu cái nhìn cảnh cáo đó, nhưng vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Được không hả anh?

Minh Nguyên buông một tiếng ngắn gọn:

- Được.

Hoàng Ngọc đáp ứng:

- Cảm ơn anh Nguyên nhiều lắm.

- Em nên cảm ơn Thanh Phương thì đúng hơn. Cô ta là người rất hào phóng, thích làm việc từ thiện. Tôi thấy mình cũng nên tạo điều kiện cho những người từ thiện làm việc, nếu không thì tôi có vẻ hẹp hòi quá.

Hoàng Ngọc không phải là ngốc. Cô hỏi thận trọng:

- Nhưng như vậy có khó khăn gì cho anh không ạ?

- Đã làm việc từ thiện thì không thể nói chuyện khó khăn trong đó.

Anh lấy card đưa Hoàng Ngọc, rồi nói như dặn:

- Thứ hai tuần sau, tám giờ đến công ty gặp anh, anh em mình nói chuyện lâu hơn. Bây giờ anh đang bận, xin lỗi em nghe cung.

Thanh Phương quay nhanh lại nhìn Minh Nguyên. Anh ta nói chuyện với con gái ngọt ngào đến táo bạo vậy sao? Vậy thì hai người thân nhau quá rồi, đâu cần Hoàng Ngọc phải nhờ cô nói giúp. Cô mới là người thừa, vậy mà còn bày đặt nói giùm, vô duyên không thể tưởng.

Chờ Hoàng Ngọc về rồi, Minh Nguyên hất mặt về phía băng đá:

- Ngồi xuống kia nói chuyện!

Thanh Phương không phản đối. Cô đến ngồi xuống băng ghế, nhưng cười cười nhận xét:

- Hình như anh quen dùng cách nói chuyện của xếp với nhân viên thì phải.

- Tại sao nói vậy?

- Cách anh ra lệnh cho tôi làm tôi nghĩ vậy, nhưng anh quên mất là tôi đã nghỉ làm lâu rồi.

Minh Nguyên không buồn đính chính. Anh im lặng một lát, rồi nghiêng đầu qua nhìn Thanh Phương:

- Cô với Hoàng Ngọc kết bạn nhau từ lúc nào vậy? Nhanh thật.

- Chẳng hề kết bạn, chúng tôi chỉ mới gặp nhau từ lúc nãy thôi.

- Cô ta tìm cô có chuyện gì không?

Thanh Phương lắc đầu:

- Tôi không biết. Ngọc không nói gì cả.

- Không có chuyện gì nói mà đến đây tìm cô, nếu muốn giấu thì thôi.

- Tôi không giấu, nhưng đúng là tôi cũng không biết cô ta tìm tôi làm gì.

- Vậy không phải đến nhờ cô giới thiệu việc làm à?

- Ban đầu thì không phải, nhưng nói chuyện một lát lại vô tình đưa đẩy tới.
- Cô có biết gia đình cô ta rất giàu không? Cô bé đó là dân chơi đấy.

Thanh Phương thần nhiên:

- Biết, nhìn cách ăn mặc cũng đoán.
- Biết mà vẫn giới thiệu việc làm, muốn đưa tôi thế kệt à?

Thanh Phương không ngăn được phì cười. Cô nhìn một cách tinh quái:

- Tôi biết anh tốt bụng, anh sẵn sàng tạo một công việc linh tinh để giúp đỡ người khác, anh đã từng giúp tôi đó thôi.

Minh Nguyên không ngăn được cái nhăn mặt:

- Cô thì khác, cô cần được giúp thật sự. Còn cô bé đó chỉ cần một chỗ đi chơi cho qua thời giờ, công ty tôi đâu phải là công viên mà cô giới thiệu người để vào chơi.

Thanh Phương nhăn nhăn mũi:

- Tôi nghĩ một người có tình cảm nồng nàn với anh như vậy, anh không tạo điều kiện để cô ấy gần anh thì ác quá, tôi mà không giới thiệu thì càng ác hơn nữa.

Giọng Minh Nguyên hơi châm chích:

- Cô đúng là nhà từ thiện vĩ đại.

Thanh Phương tỉnh bơ:

- Không từ thiện, nhưng tốt bụng.
- Vậy nếu ai thất nghiệp hoặc thích ở gần tôi thì cô đều tìm cách đưa vào công ty tôi hết à?
- Hừ, nói quá! Giới thiệu là việc của tôi, còn nhận là việc của anh, ai bảo anh nhận rồi quay lại trách tôi.

Cô chột nháy nháy mắt, rồi cười khúc khích:

- Vậy anh cũng không biết Hoàng Ngọc thích anh nữa à?

Minh Nguyên thần nhiên:

- Biết! Chúng tôi đã đi chơi nhiều lần với nhau, tôi không ngốc đến nỗi không biết cô ta nghĩ gì về mình.
- A! Vậy là tôi tạo điều kiện cho hai người gần nhau thêm. Nếu không có tôi thì anh đâu có nghĩ ra chuyện đó, thế mà còn châm chích tôi.
- Cám ơn lòng tốt không đúng chỗ của cô. Nếu tôi muốn thì tự tôi sẽ tìm cách gần người tôi thích, không cần phải cầu viện đến ai cả.

Anh ngừng lại một chút, rồi nhấn giọng:

- Mà cô cũng đừng có làm người tốt việc tốt như vậy nữa, cô có biết cô làm tôi khó xử không?
- Thêm một người nữa thì công ty anh cũng đâu có nặng gì đâu.
- Nhưng đó là chỗ kinh doanh chứ không phải cơ quan từ thiện.

Thanh Phương cố cãi:

- Lúc trước anh cũng nhận lời với Nguyệt Hương đó thôi.

Minh Nguyên nói thẳng:

- Tôi nhận Nguyệt Hương vì cô. Bây giờ tôi không cho cô ấy nghỉ việc vì không muốn quẹt mỏ như gà, hiểu chưa?

Thanh Phương nhìn Minh Nguyên đăm đăm:

- Vậy anh định tốt đến chừng nào?

- Bao giờ Nguyệt Hương ra trường, cô ấy sẽ làm đúng chuyện. Giờ thì xem như ...

Thanh Phương ngắt lời:

- Xem như làm từ thiện với nó, đúng không?

Minh Nguyên không trả lời. Anh nói qua chuyện khác:

- Nếu cô trở lại làm việc trong công ty thì tôi sẽ rất vui, cô nghĩ thế nào?

Thấy Thanh Phương không trả lời, anh nói tiếp:

- Đừng đem chuyện tự ái vào đây nữa, cô cứ như vậy thì không vươn lên được đâu.

Thanh Phương nghiêm nghị:

- Nói như vậy, nếu đổi lại anh là anh Quyền thì anh cũng sẽ cư xử giống anh ấy phải không?

Minh Nguyên nhún vai:

- Không muốn trả lời câu đó.

- Vậy thì anh muốn giúp anh Quyền, vì tôi phải không?

- Sao hôm nay lại đem chuyện đó ra nói? Chuyện cũ quá rồi, nói mãi không chán sao?

- Nhưng anh trả lời đi.

- Miễn trả lời.

Thanh Phương vẫn ngoan cố:

- Và anh sẽ còn làm gì nữa đây?

- Sẽ làm tất cả những gì có thể để đạt được ý muốn.

- Tôi không hiểu.

- Cô cố tình không hiểu, hay cô là đồ ngốc?

Thanh Phương quay phắt lại đỏ mặt:

- Anh nói gì, nhắc lại xem!

- Cô đúng là ngốc rồi, đừng có tự ái như vậy. Khi giận lên nhìn cô thật là đẹp.

- Tôi không đùa.

Minh Nguyên nói qua chuyện khác với dáng điệu uể oải:

- Cô với Thái Quyền thống nhất nhau chưa vậy? Hy vọng cô sẽ ở lại đây.

- Không, tôi đã chuẩn bị xong rồi. Lẽ ra là đi lúc này, nhưng vì có khách nên vẫn còn ở đây.

Minh Nguyên nhìn thẳng phía trước, đôi mắt loé lên tia thất vọng. Nhưng anh dập tắt nó ngay và anh cười thản nhiên:

- Đúng là tôi không còn gì để nói nữa.
 - Anh chợt cười với một chút châm biếm:
 - Chắc tôi phải nghiêng mình trước ý chí của cô thôi.
 - Đừng có châm chích tôi.
 - Cô là nguyên thủ quốc gia thì thiên hạ sẽ chết vì tính bảo thủ của cô.
 - Còn nếu tôi làm theo lời anh thì tôi thành con rối trong tay anh.
 - Nếu vậy thì sao tôi đâu có xấu xa tới mức phải đề phòng, làm gì cô sợ tôi quá vậy?
 - Thôi đi, đừng nói chuyện này nữa!
 - Đây, tôi có thể đến thăm cô ở chỗ mới không?
 - Thăm làm gì, không gặp nữa thì hay hơn.
 - Làm gì quyết liệt vậy? Không thể coi như bạn được sao? Bộ tôi tệ lắm hả?
- Thanh Phương thở dài:

- Có những lúc người ta sợ bị đối xử tốt. Tôi là vậy đó, cho nên anh đừng quan tâm tôi nữa thì hay hơn.
- Nhưng tôi lỡ quan tâm mất rồi, muốn khác cũng không được.

Thanh Phương nhìn thoáng Minh Nguyên một cái, rồi nhìn qua chỗ khác. Lần đầu tiên cô cảm nhận được một điều khác lạ ở anh ta. Nó làm cô nhớ tình cảm tốt đẹp khi lần đầu gặp. Nếu không phát hiện Minh Nguyên là cháu dì Kiều, có lẽ tình cảm đó đã không bị mất đi. Bây giờ cô không còn ghét Minh Nguyên nữa, nhưng ấn tượng ban đầu thì không sao tìm lại được.

Tiếng gõ cửa làm Minh Nguyên hơi bị mất tập trung. Anh quay ra nhìn, định lên tiếng. Nhưng rồi anh im lặng xoay hẳn người qua nhìn vì Hoàng Ngọc đã xuất hiện trước cánh cửa. Cô làm Minh Nguyên thêm lần nữa ngạc nhiên về cô, đó là phong cách rụt rè lẫn cách ăn mặc hết sức nhu mì. Thật không giống Hoàng Ngọc chút nào, cứ như là ai khác mà anh chưa quen. Tự nhiên Minh Nguyên thấy buồn cười. Anh đứng dậy bước lại gần Hoàng Ngọc:

- Chào cô bé. Hôm nay nhìn em giống một cô sinh viên quá, nhưng em vẫn rất đẹp. Sao hôm nay anh được hân hạnh tiếp em ở đây? Em đi đâu vậy?

Hoàng Ngọc hơi xụ mặt:

- Anh hẹn em hôm nay đến mà, anh quên rồi sao? Anh hứa cho em vào đây làm mà.

Minh Nguyên nhìn sững cô, rồi lại cười một mình. Anh quên mất chính mình đã đưa địa chỉ công ty cho Hoàng Ngọc. Nhưng anh giấu vẻ ngạc nhiên đó bằng một cử chỉ hết sức thân mật, là choàng tay qua ngang lưng cô, giọng ngọt lịm:

- Một cô gái mảnh mai thế này mà phải vừa học vừa làm việc thì anh đau lòng lắm. Em suy nghĩ lại chưa cung?

Hoàng Ngọc có vẻ bất mãn. Cô bậm môi:

- Anh đừng nói chuyện với em kiểu đó nữa, em không hời hợt như anh nghĩ đâu. Lúc trước công nhận em ham chơi, nhưng bây giờ khác rồi, em thay đổi rồi, anh không nhận thấy sao?

- Tất nhiên rồi, tất nhiên là anh nhận thấy và đâu có ai nghĩ là em hời hợt, em vốn rất thông minh. Nhưng em không quen làm việc, anh chỉ sợ em cực thôi.

- Em chịu được, miễn là ... em được gần anh nhiều thôi.

Câu sau cô hạ giọng nhỏ xíu nên Minh Nguyên không nghe được, nhưng anh cũng đoán ra. Và anh cố tình lơ đi:

- Em có làm việc bao giờ đâu mà biết, làm việc không giống đi chơi đâu.

Nếu buồn thì em đi nhảy cũng vui vậy.

- Em chán đi chơi lắm rồi. Với lại, đâu phải lúc nào cũng có hứng nhảy nhót, cái đó qua rồi. Em muốn sống nghiêm chỉnh để anh tôn trọng em.

- Trước giờ anh vẫn tôn trọng em đó thôi, một cô gái xinh đẹp thế này, ai có thể coi thường chứ.

- Khi anh nói như vậy là anh đã coi thường rồi. Có bao giờ anh nói chuyện với Thanh Phương như vậy không? Khi nói chuyện với Thanh Phương, anh có cử chỉ rất tôn trọng.

Minh Nguyên mỉm cười:

- Anh cũng đang có cử chỉ rất bình thường với em đó thôi. Em đẹp tuyệt trần thế này, được em chiếu cố là anh hân hạnh lắm rồi.

Hoàng Ngọc làm thinh. Cô ngồi im suy nghĩ rất lâu, rồi bật khóc:

- Em biết, trước giờ em đã tạo cho anh ấn tượng em không ra gì, em là dân chơi, là con nhà thiếu giáo dục. Nhưng thật ra em không phải như vậy đâu.

Minh Nguyên hơi sững sờ vì phản ứng của cô, anh hiểu Hoàng Ngọc đang bị xúc phạm. Anh ngồi im chăm chú nghe cô nói rồi nghiêm chỉnh lại:

- Anh hiểu hết đó, hiểu luôn em đã thay đổi, hiểu em là con nhà nề nếp thế nào. Có lẽ anh hơi vô ý khi đối xử với em như trước kia. Anh thật lòng xin lỗi.

Hoàng Ngọc thút thít vài tiếng nữa mới nín. Cách cư xử của Minh Nguyên làm cô thấy mình đỡ bị xúc phạm. Anh là người nhạy cảm, tế nhị và anh hiểu được ý nghĩ của cô. Minh Nguyên không giống mấy tên con trai từng theo đuổi cô. Anh có thể cọc nả sỗ sàng với với loại con gái choai choai, nhưng lại rất nghiêm túc và lịch sự trước một tính cách nghiêm chỉnh. Vì vậy mà cô muốn tự thay đổi để được cư xử tôn trọng.

Minh Nguyên ngồi im chờ Hoàng Ngọc nín khóc. Thấy cô đã bình thường lại, anh bắt đầu thuyết phục:

- Em chưa đi làm bao giờ nên cứ tưởng chỉ cần muốn là được, nhưng lúc chạm thực tế rồi sẽ thấy rất khó ...

Hoàng Ngọc ngắt lời:

- Em biết, nhưng em chắc chắn sẽ chịu được hết. Thanh Phương cũng vừa học vừa làm đó thôi, em cũng sẽ như vậy.

- Nhưng cô ấy biết sử dụng máy tính, còn em thì thế nào?

Thấy Hoàng Ngọc ngồi im, anh mỉm cười ân cần:

- Không biết phải không? Anh rất tiếc.

Hoàng Ngọc nói một cách chắc chắn:

- Em sẽ học. Em nghĩ rồi, em phải biết thêm nhiều thứ khác chứ không phải chỉ học trong trường, em không muốn làm người vô tích sự nữa.

- Nhưng thực tế em chưa đủ sức làm, cô bé ạ. Anh không chê em, nhưng công việc lại là chuyện khác, phải có chuyên môn mới làm được. Làm việc là phải nghiêm túc căng thẳng chứ không phải tùy hứng đâu.

- Em không dám đòi hỏi anh nhận em ngay bây giờ, em biết làm ăn không phải là chuyện chơi. Nhưng mai mốt em học xong vì tính, anh có thể nhận em không?

Minh Nguyên im lặng suy nghĩ. Định tìm cách cách từ chối, nhưng Hoàng Ngọc đã nói một cách năn nỉ:

- Anh hứa nghe, đi mà! Thanh Phương nói làm em hy vọng, bây giờ đến đây anh từ chối thì em thất vọng lắm đấy.

Minh Nguyên quay mặt chỗ khác, thở dài một mình. Đúng là Thanh Phương đưa anh vào thế kẹt hết chỗ nói. Không thể nào anh nhận một nhân vật thế này vào công ty. Cô chẳng hội chút điều kiện nào mà anh yêu cầu. Nhưng từ chối thì có vẻ lạnh lùng quá, nhất là đối với một cô bé chọc trời khuấy nước trở nên ngoan hiền vì mình. Anh suy nghĩ một chút, rồi nói nửa vờ:

- Bao giờ em có bằng hẵn hoi thì mình sẽ bàn chuyện này tiếp. Anh cần biết năng lực của em trong thực tế chứ không thể hứa suông. Vậy mình sẽ quyết định sau nhé!

Hoàng Ngọc ngồi im ngẩn ngừ. Cách hứa lưng chừng đó làm cô thấy không yên tâm. Nhưng sợ nói nhiều sẽ làm Minh Nguyên bức mình nên cô đành chịu. Dù vậy, nhưng cô vẫn ráng vớt vát:

- Vậy em có thể yên tâm đi học hả anh Nguyên

- Tất nhiên.

Minh Nguyên trả lời một cách lơ đãng. Anh không tin một cô nàng ham chơi như Hoàng Ngọc có thể kiên nhẫn học cho ra trò. Cô giống như một đứa bé muốn có bong bóng, nhưng chẳng đủ kiên nhẫn để đòi cho được chiếc bong bóng đó. Và nếu cô bé có làm được thì lúc đó sẽ lâu lắm, anh có thể viện lý do khác để mà từ chối dứt khoát.

Mấy cô gái này lạ thật. Hình như các nàng nghĩ công ty anh là một cơ quan từ thiện, mà bất cứ ai khó khăn hoặc thích, đều có thể xin vào làm một cách dễ dàng. Đúng là anh đã như vậy với Thanh Phương. Nhưng cô ta phải hiểu với cô ta thì khác chứ.

Dù rất vị tha với Thanh Phương, anh vẫn không thể không bắt nạt cô. Tất cả mọi cố gắng của anh đều như mưa rơi trên lá, chẳng tác động được gì đến cô. Anh đã từng rất kiên nhẫn, nhưng không biết mình sẽ kiên nhẫn đến bao lâu. Nếu Thanh Phương cứ tiếp tục coi thường mọi cố gắng, tiếp tục coi thường tình cảm của anh, có lẽ sẽ không thể chịu đựng mãi được. Bất cứ lòng kiên nhẫn nào cũng có giới hạn của nó.

Đừng như mây lang thang

Chương - 8 -

Thái Quyền nhìn Thanh Phương rất lâu, cố tìm hiểu cô nghĩ gì qua vẻ mặt im lìm. Nhưng trong bóng tối, anh không nhìn thấy sự biểu hiện nào trên nét mặt cô.

Hai người đã ngồi trong quán rất lâu, nhưng chỉ toàn nói chuyện lan man. Thái Quyền chưa mở miệng nói được cái cần nói. Mỗi lần nhắc đến chuyện liên quan đến Minh Nguyên, Thanh Phương luôn có thái độ khó khăn tránh né. Chính điều đó làm anh ngại khi đề cập với cô. Thái Quyền còn đang tìm lời mở đầu thì Thanh Phương chợt quay lại:

- Hôm nay anh có chuyện gì không?

Thái Quyền hỏi thận trọng:

- Sao em hỏi vậy?

- Hôm nay anh có vẻ ít nói, em thấy anh lạ lạ.

- Vậy hả?

- Nhưng có chuyện gì vậy?

- Cũng có chút chuyện.

- Vậy sao nãy giờ anh không nói?

- Anh ngại nói ra em sẽ phản đối. Chuyện này em nhạy cảm quá, anh khó mà nói bình thường được.

Thanh Phương hỏi ngay:

- Chuyện trong công ty phải không? Có phải anh với anh Nguyên có chuyện gì không?

Thái Quyền hỏi dè dặt:

- Nếu anh ấy phân anh về tỉnh làm việc, em có đồng ý không?

- Làm trong bao lâu?

- Anh chưa biết. Anh ấy mở chi nhánh ở tỉnh, chưa biết hoạt động ra sao, nhưng trước mắt là anh sẽ làm giám đốc của chi nhánh đó, lương rất cao.

Thanh Phương làm thinh. Quả thật, cô không sao cảm nhận được hết tầm quan trọng của vấn đề. Nhưng phản ứng đầu tiên của cô là không muốn Minh Nguyên quyết định cuộc sống của Thái Quyền. Cô không chịu nổi điều đó. Tự nhiên cô thở dài:

- Anh có muốn đi không?

- Em nghĩ sao?

- Hình như em nghĩ gì không quan trọng với anh, cho nên đừng hỏi ý em.

Vấn đề là anh có muốn đi không?

- Tất nhiên là anh muốn, dễ gì tìm một cơ hội như vậy.

Thanh Phương buột miệng:

- Anh tham tiền đến vậy sao?

Thái Quyền mím môi làm thinh, bị xúc phạm nặng nề đến nỗi không thể mở miệng ngay được.

Thanh Phương hiểu mình đã quá đáng. Nhưng cô đang bất mãn, nên không muốn xin lỗi.

Khá lâu, Thái Quyền mới lên tiếng, giọng khô khan:

- Chắc em thấy anh tầm thường lắm phải không?

- Anh không tầm thường, ai cũng vậy thôi. Nhưng anh có nghĩ tới em không?

- Vì nghĩ tới em nên anh mới phải làm nhiều tiền. Còn em thì lúc nào cũng cố tình ngăn anh tiến thân.

- Có nhiều cách để vươn lên lắm. Buồn cười thật, anh gần như chọn tiền hơn chọn em. Rõ là như vậy, em thấy mình không là gì trong mắt anh cả.

- Anh coi em rất quan trọng, chỉ có em là cố tình không hiểu thôi.

- Biết anh ta thích em mà anh vẫn dựa vào anh ta. Anh ta cố ý đưa anh đi xa để dễ tiếp cận với em mà anh vẫn tạo điều kiện, anh yêu kiều thụ động quá.

Thái Quyền cười chua chát:

- Đúng đó, anh hèn lắm, vì anh đâu có nhiều điều kiện như người ta. Người ta có thể thao túng tình cảm, còn anh thì đâu được quyền như vậy.

- Đã biết người ta thao túng mà anh còn nhắm mắt làm theo. Trời đất! Tính tự ái của anh đâu rồi?

Thái Quyền chưa kịp nói thì cô đã nói tiếp:

- Nếu như công việc phát triển thì anh sẽ ở đó luôn chắc? Thế còn em thì sao đây?

- Rất nhiều người yêu nhau mà mỗi người làm việc ở mỗi nơi. Chuyện đó lớn đó, nhưng đâu phải ở xa nhau là chia tay nhau luôn.

- Chuyện xa gần không quan trọng. Vấn đề là anh biết anh Nguyên thích em mà anh vẫn để anh ấy đưa anh đi xa, anh không cần giữ em sao?

- Anh tin tưởng em, tin tuyệt đối. Còn nếu em dễ sa ngã thì anh cũng không tiếc một tình cảm hời hợt.

- Đúng là như vậy. Lý thuyết thì đúng đó, nhưng em không chấp nhận ở chỗ anh biết người ta thích em mà vẫn làm như không biết, lại để cho người ta chi phối cuộc sống của mình, em thất vọng chịu không nổi.

- Sao em không sống đơn giản như Nguyệt Hương đi, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Thanh Phương cười lặng lẽ:

- Đừng so sánh em với Nguyệt Hương. Nó biết Minh Nguyên giúp nó vì em, nhưng nó vẫn chấp nhận. Em cũng chấp nhận được, vì nó với anh Nguyên

không phải là đối thủ của nhau.

- Anh đâu có đủ tư cách coi anh ta là đối thủ.
- Sao anh cứ hay mặc cảm như vậy chứ? Không có tiền như người ta không có nghĩa là tư cách thua người ta. Anh làm em chịu không nổi vì tính mặc cảm của anh, lúc mới biết nhau anh đâu có như vậy.
- Có lẽ em làm cho anh trở nên như vậy đó.
- Em làm gì đâu chứ?
- Em làm anh phải so sánh anh với anh ta. Nếu không có em thì anh rất tự tin.

Thanh Phương thở dài chán ngán:

- Đã so sánh mà anh lại chấp nhận lệ thuộc vào người ta, em phải nói thế nào nữa đây.

Thái Quyền im lặng một chút, rồi nói thẳng thừng:

- Sao em không nhìn vấn đề đơn giản một chút, khe khát quá làm người ta mệt mỏi lắm.
- Ai mệt mỏi thế, anh hả?
- Có lẽ đến lúc nào đó mình sẽ trở nên xa cách nhau vì không cùng nhìn về một hướng.

Thanh Phương ngồi lặng đi, không mở miệng được. Lần đầu tiên cô nghe anh dùng cách nói gai góc như vậy. Hình như Thái Quyền không còn dịu dàng bao dung như trước nữa. Lần thứ hai cảm giác thất vọng lại xâm chiếm tình cảm của cô. Cảm nhận sự rạn nứt mỗi lúc một lớn hơn, khiến cô chỉ muốn bỏ về. Cô cố dằn cảm giác thất vọng, nói sang chuyện khác:

- Chừng nào anh đi?
 - Cuối tháng.
 - Nhanh vậy hả? Nghĩa là anh quyết định rồi chứ không phải là bàn với em.
- Thấy anh lặng thinh, cô cười không vui:
- Mai mốt ra trường em sẽ xin làm việc ở đây. Em không muốn đi xa đâu.
 - Nghĩa là em không muốn theo anh?
 - Em sinh ra ở đây thì không lý do gì để đi chỗ khác sống cả, nhất là chỗ đó xa lạ với em. Anh có chịu trở lại đây không?
 - Vài năm nữa, khi anh đủ sức mở công ty, anh sẽ trở về. Nếu lúc đó em không thay đổi thì sẽ đám cưới.
 - Còn nếu em thay đổi?

Thái Quyền khẽ nhún vai:

- Em thừa biết là anh không thể tự đám cưới một mình.

Thanh Phương thở nhẹ:

- Em chỉ hỏi thử vậy thôi, chứ không có ý định bắt anh hứa điều gì hết.
- Nhưng anh nói là nghiêm chỉnh. Anh yêu em nhiều hơn em tưởng, Phương ạ.

- Rất tiếc là em không cảm nhận được hết. Trước kia mới quen nhau, em còn cảm nhận em quan trọng đối với anh. Nhưng bây giờ em hiểu không phải. Với anh, tiền quan trọng hơn tình cảm.

- Em đánh giá anh thấp vậy sao?

Thanh Phương những muốn gặt đầu thật mạnh, nhưng cô không làm như vậy, cô không muốn xúc phạm Thái Quyền. Làm như vậy, cô cũng thấy mình nặng nề chứ lòng đâu có nhẹ được bao nhiêu.

Còn hơn một tuần nữa là anh đi rồi. Chỉ là làm việc xa, nhưng cô lại có cảm tưởng như sắp mất nhau. Khoảng cách không gian thật ra không là gì so với khoảng cách trong lòng mỗi người. Không biết Thái Quyền có nghĩ giống cô. Bây giờ thì anh chỉ nghĩ tới chức danh giám đốc công ty. Sau này khi thoả mãn ước muốn rồi không biết anh có quay lại hỏi hân vì để mất tình yêu. Chứ cô thì chưa chia tay đã thấy mất rồi.

Mà sao kỳ như vậy? Chẳng nhẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chẳng lẽ vì một ý kiến bất đồng mà tình cảm lại lạt lẻo nhanh như vậy.

Thanh Phương thấy hoang mang vô cùng. Nhưng cô tự chủ rằng có thể đó là cảm giác thoáng qua. Mai một Thái Quyền về thăm cô mỗi tuần, sự xa cách sẽ làm tình cảm trở nên nồng nhiệt hơn.

o O o

Buổi chiều, bầu trời như chìm trong màu mây xám ngắt. Thanh Phương chạy xe thật chậm trên đường. Chiều nay cô thấy buồn nao nao. Cứ mỗi lần trời bắt đầu mưa là cô lại có tâm trạng cô đơn và cả nỗi lo sợ mơ hồ. Đó là cảm giác lạc loài, cảm giác một mình giữa một thế giới mênh mông buồn. Không hiểu từ lúc nào cô hay bị tâm trạng này, cho nên cô rất sợ những lúc trời vào mưa, nhất là từ khi bên cạnh cô không còn cả người mà mình thấy yêu.

Nếu chiều nay Nguyệt Hương không đi chơi với người yêu chắc cô sẽ thấy đỡ buồn hơn. Cô sẽ rủ Nguyệt Hương vào một quán cà phê, ở đó đến tận tối mới về. Chưa lúc nào cô cảm thấy mình cần có một người bạn như thế này. Tất nhiên đó phải là người mình thích, chứ bạn thường thì ai mà rủ chẳng được.

Thanh Phương đi lang thang qua vài con đường, cuối cùng quyết định về nhà. Cô rất bất ngờ khi chiều nay mình có một người chờ: Minh Nguyên! Anh đang ngồi chờ trên xe, sát bờ tường dẫn vào nhà, nụ cười rất đặc biệt khi thấy Thanh Phương, làm cô bất giác cũng cười theo:

- Anh chờ tôi hả?

- Tất nhiên, đi chơi về hả? Chắc là lang thang một mình phải không?

- Sao anh biết?

- Đoán.

- Anh mà là thầy bói thì rất đắt khách. Nhưng... tìm tôi có việc gì vậy?

- Bộ phải có việc mới tìm được sao? Đã giao hẹn rồi, tôi có thể đến thăm cô

bất cứ lúc nào mà.

Thanh Phương cười nhẹ:

- Chờ tôi chút nha! Tiếp anh trong nhà không tiện, mời anh ra quán cà phê vậy.

- Tùy cô!

Thanh Phương dẫn xe vào nhà. Cô lên phòng dẹp sách vở rồi lại trở xuống, vẻ mặt vui vui. Lúc rời khỏi nhà Minh Nguyên, cô không hề nghĩ sẽ gặp Minh Nguyên nữa. Nhưng bây giờ anh ta đến tìm thì cô không hề thấy bức mình.

Chiều nay có anh ta để cùng ngồi quán vẫn vui hơn là giam mình trong phòng. Hai người vào cà phê Hoàng Hôn. Không biết Minh Nguyên vô tình hay cố ý mà chọn một nơi có cảnh trí buồn như trời chiều nay. Cả tiếng đàn tranh xa vắng, cả không gian mờ tối và cả những ngọn đèn heo hắt đều làm tâm trạng người ta trùng xuống, có cảm giác yếu đuối uỷ mị hẳn đi.

Hai người chọn một bàn sát tường, ngay khung cửa sổ nhìn ra sân. Minh Nguyên quan sát quanh phòng, rồi nhìn Thanh Phương:

- Có muốn chọn chỗ khác không?

Thanh Phương khẽ lắc đầu:

- Chỗ này hay như vậy, chọn bàn khác làm gì? Tôi thích nhìn ra vườn hơn là nhìn người ta qua lại.

Minh Nguyên gật đầu như hiểu. Anh đẩy menu về phía cô:

- Ăn chút gì đi nhé! Chiều nay là sinh nhật cô. Đúng ra không khí nhà hàng thích hợp với sinh nhật hơn, nhưng tôi biết cô thích mấy chỗ như thế này. Đúng không?

Thanh Phương giương mắt nhìn Nguyên rồi cười một mình. Nếu anh không nói chắc ngày sinh nhật qua đi mà cô cũng chẳng nhớ. Cô chống cằm nhìn Minh Nguyên, cười với anh như cảm ơn:

- Nếu chiều nay không có anh chắc ngày sinh nhật của tôi đi qua một cách vô vị lắm. Đúng là tôi thích không khí ở đây lắm, thích vô cùng.

Không hiểu Minh Nguyên nghĩ gì mà cười khẽ một mình. Nụ cười làm Thanh Phương thấy nhột nhột. Cô hơi nhăn mặt:

- Anh cười gì?

- Lần đầu tiên tôi làm một chuyện mà cô Phương đồng tình, tôi thấy là lạ. Hình như tôi quen bị cô phản đối rồi.

Thanh Phương không nhăn nữa, nét mặt cô dịu lại, có vẻ như hơi hối hận:

- Tính tôi khó chịu lắm phải không?

- Cô cũng biết vậy nữa hả?

- Biết chứ sao không.

Minh Nguyên nheo mắt:

- Biết mà không chịu sửa. Bé này coi bộ không ngoan, khó dạy quá. Cuối

năm không thể chọn là bé ngoan được rồi.

Thanh Phương nói từng từng:

- Thế còn bé Nguyên thì sao? Biết người ta không thích mà vẫn làm, gọi là ngoan cố đó nhé, cũng không thể làm bé ngoan được đâu.

- Mà tôi đâu có thích danh hiệu đó, đặt danh hiệu dũng sĩ thích hơn. Phải dũng cảm lắm mới dám làm bạn với cô đó chứ.

- Dũng cảm kiểu đó, sau này sẽ được tặng danh hiệu liệt sĩ.

- Ai tặng thế?

- Tôi.

Minh Nguyên bật cười, rồi nhún vai:

- Tôi chẳng ham được nhận danh hiệu từ cô, khổ lắm.

Thanh Phương “hứ” một tiếng, kèm theo một cái dứ dứ đe dọa. Chợt nhớ ra, cô nường mắt nhìn Minh Nguyên:

- Thế quà của tôi đâu?

- Trơ trên chưa kia?

Thanh Phương héch mặt lên:

- Ai bảo đến mừng sinh nhật tôi làm gì, tôi có mượn đâu. Sinh nhật, thì phải có quà cho người ta chứ.

- Có quà nhưng quên mang theo rồi.

Thanh Phương thản nhiên chỉ ra cửa:

- Về lấy đi!

Minh Nguyên lắc đầu nhìn cô như bảo hết thuốc chữa:

- Đây là người trắng trợn nhất mà tôi mới thấy lần đầu. Bây giờ muốn nhắm mắt hay quay mặt chỗ khác?

- Nhận quà thì phải mở to mắt xem, chứ quay mặt đi chỗ khác làm sao thấy.

- Nhưng tôi muốn cô thấy vào phút thứ tám mươi chín.

- Hứ! Tôi chưa thấy ai khó ư như anh. Nhưng chỉ quay chỗ khác hai phút thôi nhé.

- Như vậy là tạm đủ, bắt đầu đi chứ!

Thanh Phương bèn quay mặt ngó ra cửa. Sau đó, cô cảm thấy có vật gì choàng vào tay mình. Cô tò mò quay lại xem và kêu lên một tiếng vì bất ngờ.

Món quà là một chiếc vòng kết từ những viên pha lê đủ màu lóng lánh. Đẹp đến mê người.

Thanh Phương thích mê đi được. Cô nhìn không chán mắt rồi thốt lên:

- Anh tìm đâu được hay vậy?

- Lùng sục mãi mới phát hiện ra nó, tôi biết chắc cô rất thích. Và đừng lo, cô sẽ không gặp ai có chiếc vòng như vậy đâu.

- Nghĩa là tôi độc quyền ấy hả?

Minh Nguyên không trả lời, chỉ gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt

Thanh Phương. Cô hỏi một cách hoài nghi:

- Làm sao mà như vậy được, anh mua được thì người khác cũng mua được thôi.

- Nhưng chiếc vòng này tìm được trong một cửa hiệu ở Trung Quốc, cửa hiệu này chuyên bán những sản phẩm hiếm có, bằng chứng là tôi tìm ở nhiều cửa hàng khác vẫn không thấy. Thanh Phương mở to mắt nhìn, giọng hồi hộp:

- Vậy hả?

Minh Nguyên cười cười:

- Cô thích cái người khác không có, chứ không thích giống người ta, phải không?

Thanh Phương buột miệng:

- Sao cái gì về tôi anh cũng biết hết vậy?

Minh Nguyên nhìn cô thật lâu:

- Biết thì sao?

- Tự nhiên có người biết về những cái mà chính mình cũng không hiểu mình, như vậy cũng sợ lắm.

- Sợ gì? Sợ bị hại hả?

- Chứ gì nữa.

Minh Nguyên bật cười:

- Đúng là người đa nghi, có nghĩa là hay muốn hại người khác lắm nên mới nghĩ người ta giống mình, phải không?

Thanh Phương cũng không vờ:

- Không hiểu sao chỉ với mình anh, tôi mới sợ bị hại thôi, giải thích giùm đi.

- Tại cô không hiểu hết về lòng tốt của tôi. Tôi vốn là người dễ thương cực kỳ, chỉ có cô là không thấy thôi.

- Tôi đã ráng hết sức đó chứ nhưng sao không thấy, tại có đâu mà thấy.

Minh Nguyên ngược mắt nhìn lên trần, nói như than thở:

- Số tôi xui thật, tự nhiên rủ thiên hạ vào quán để nghe người ta khích bác mình, thật hối hận không để đâu cho hết.

- Hối hận cũng muộn rồi, vì bây giờ tôi không có ý định về đâu. Nhưng tôi cũng làm một việc hết sức lịch sự là cảm ơn về món quà, kèm theo lời nhắn ân cần.

- Nhắn gì?

- Năm sau nhớ làm như vậy nữa?

Minh Nguyên cười rung cả người:

- Tôi nói đâu có sai. Cô là người kinh dị nhất mà tôi gặp lần đầu. Rất may là cả đời tôi chỉ gặp cô, nếu có người thứ hai chắc không biết trốn đi đâu.

- Không trốn được đâu, vì tôi sẽ đi tìm anh, sẽ bám theo anh mãi mỗi khi tới ngày sinh nhật.

Minh Nguyên định nói thì cô chặn lại:

- Bây giờ không đùa nữa, anh hãy trả lời thật đi nhé. Làm sao anh biết ngày sinh nhật của tôi? Ai nói thế?

- Chẳng ai nói cả.

- Vậy thì làm sao anh biết chứ, tôi rất muốn biết điều đó, nói thật đi!

- Muốn thì biết cần gì phải hỏi ai.

- Như tôi này, nếu tôi muốn biết sinh nhật anh thì cũng chẳng cách nào biết được cả. Anh là người bạn tốt nhất của tôi đó, không nịnh đâu.

- Cám ơn nghe.

- Không có gì.

Rồi cô đột ngột nhìn vào mặt Minh Nguyên, hỏi nhún giọng:

- Anh hãy nói thật đi, bao giờ anh sẽ cho anh Quyền trở về thành phố? Bao giờ vậy?

Minh Nguyên khẽ nhún vai:

- Cái đó tùy thuộc anh ấy. Công việc là vậy, tôi thì có thể tìm người khác, nhưng quyết định về hay không là tùy anh ấy. Nếu anh ta muốn thì mười tôi cũng không cản được. Mà cô thì cũng đã cản rồi phải không?

Không thấy Thanh Phương trả lời, anh cười một tiếng:

- Và đã thất bại rồi phải không?

Thanh Phương nhìn Minh Nguyên một cách trách móc:

- Anh ác lắm.

- Tôi không thấy như vậy là ác. Vì tôi chỉ đưa ra ý kiến, còn quyết định không thuộc quyền của tôi.

- Nhưng như vậy là ác với tôi.

Minh Nguyên cười nửa miệng:

- Cô thấy vậy là hại cô phải không? Tôi nghĩ ngược lại, tôi đã tạo điều kiện để cô hiểu rõ một người, trước khi quyết định chọn người đó làm chồng.

Thanh Phương phản đối:

- Anh nói gì mà ghê quá! Gì mà dùng từ “chồng”, tôi không quen từ đó đâu.

Minh Nguyên điềm nhiên hỏi lại:

- Trước sau gì cũng phải nghĩ tới chuyện đó, chẳng lẽ cô chỉ quen cho vui?

- Tôi không quen cho vui, nhưng nghĩ tới chuyện đó thì chưa, nó dễ sợ quá, tôi còn đi học mà.

- Vậy nếu đi làm rồi thì sao, cô có nghĩ đến chuyện lấy anh ta không?

Thanh Phương nói thật lòng:

- Thú thật là chưa.

- Chưa hay không?

- Tôi không biết.

- Vậy cô có muốn suốt đời gắn bó với anh ta không?

Thanh Phương ngồi im ngẫm nghĩ. Chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Trước mắt là rất yêu, còn những chuyện lớn như Minh Nguyên nói thì thật xa vời.

Nhưng phải nghe chính Minh Nguyên hỏi chuyện này, cô thấy khó chịu kỳ lạ. Và cô không thể giấu được cái nhăn mặt:

- Sao anh cứ nhảy bổ vào chuyện của tôi thế? Như vậy anh vui lắm sao? Chỉ một chuyện anh chỉ phôi anh Quyền cũng đủ làm tôi bất mãn rồi, vậy mà còn phân tích tình cảm của chúng tôi nữa?

Minh Nguyên hoàn toàn không bị quên hay chùng lại, anh nói thản nhiên:

- Tôi không dư thời giờ đến nỗi chẳng biết dùng chúng vào chuyện gì. Tôi nhảy vào chuyện của cô là vì tôi thích cô, nói thẳng ra là tôi rất yêu cô, hiểu chưa?

Thanh Phương ngồi im. Dù thừa biết Minh Nguyên thích mình, cô vẫn không tưởng tượng nổi anh ta nói thẳng kiểu này. Chúa ơi! Đó là một lời tỏ tình.

Mà thổ lộ tình cảm kiểu này thì chắc chỉ có anh ta. Không lãng mạn, chỉ làm cho người ta bị tác động vào lý trí.

Thế nhưng không hiểu sao cô không hề nổi giận, không hề thấy tức. Chính vì vậy mà cô có thể ngồi im.

Minh Nguyên nói tiếp giọng nghiêm chỉnh, nhưng nghe giống như bàn chuyện kinh doanh:

- Mỗi người có quan niệm khác nhau, tôi thích thì tìm cách giành cho bằng được. Còn anh ta thì quan trọng sự nghiệp hơn. Chọn ai là quyền của cô, tôi không thuyết phục. Cô có thể từ chối tôi, nhưng tôi thích thì cứ chinh phục cô, tôi là như vậy đó.

- Tôi chọn rồi đó chứ, anh không biết chuyện đó sao?

- Biết, nhưng trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối cả, trừ phi cô thuộc hẳn về anh ta, còn chưa thì tôi vẫn có quyền giành giật.

Thanh Phương bất mãn:

- Có lúc anh rất tinh tế, nhưng khi nói về tình cảm thì anh thẳng thắn như chuyện mua bán vậy.

- Tại vì tôi ở vị trí không thể nói chuyện lãng mạn. Người giành giật thì làm gì nói lan man được, phải phân tích vấn đề theo lý trí chứ.

- Đừng nói chuyện này có được không? Nếu chỉ đùa với nhau như bạn thôi thì dễ chịu hơn nhiều.

- Nhưng tôi đang cần nói chuyện nghiêm chỉnh, nếu đem chuyện này ra đùa thì không gì vô duyên bằng. Trở lại chuyện lúc nãy, thật ra cô không hợp với Thái Quyền đâu, hai người không có gì tương đồng cả.

- Sao anh biết?

- Nhìn thì biết.

- Nhìn?

Minh Nguyên thở nhên:

- Cô chỉ hợp với tôi thôi, có điều cô không nhận ra. Thậm chí nếu lúc trước không bị ác cảm với tôi, có lẽ cô đã yêu tôi rồi.

- Anh thật là ...

- Trơ trên phải không? Tôi cũng biết như vậy là quá mất mặt, nhưng chính phục người mình thích thì không có gì là mất mặt cả. Không chịu làm gì để giữ người yêu mới là mất mặt.

- Cấm anh coi thường anh Quyền của tôi.

Minh Nguyên nheo mắt, cười tỉnh bơ:

- Cô dùng từ nghe kêu thật, anh ta là của cô rồi sao? Nhưng cái cách anh ta cư xử thì tôi thấy anh ta chẳng phải của cô chút nào. Nếu là của cô thì anh ta phải nghe ý kiến của cô.

Thanh Phương giận đỏ bừng mặt. Không phải cô tức vì Minh Nguyên dám xúc phạm Thái Quyền, mà vì anh ta nói đúng quá.

Cô còn đang ngồi lặng thì Minh Nguyên điềm nhiên nói tiếp:

- Khi tôi đề nghị Thái Quyền xuống chi nhánh, tôi thấy anh ta đồng ý ngay. Anh ta chẳng chút phân vân xem cô có chịu không, rõ ràng anh ta bị loá mắt vì công việc hơn là lo giữ lấy cô, dù anh ta thừa biết tôi thích cô.

Thanh Phương kêu lên:

- Sao anh lại có thể nói thẳng ý đồ đen tối của anh? anh không thấy xấu hổ chút nào sao?

- Tại sao tôi phải xấu hổ? Tôi không thấy việc làm của mình tồi chút nào, vì tất cả điều tôi làm ai cũng thấy, chứ tôi đâu có lén lút. Làm việc quang minh chính đại thì không có gì xấu hổ cả.

- Tôi không biết nên nói thế nào với anh, anh là người đầu tiên mà tôi thấy dám thừa nhận thủ đoạn của mình.

Minh Nguyên ngả người ra sau, cười thư thả:

- Nhưng cô và Thái Quyền có thấy thủ đoạn đó không?

- Thấy, thấy rất rõ.

- Nếu thấy sao anh ta còn thực hiện đúng thủ đoạn của tôi?

Thanh Phương ngậm miệng. Đúng là không thể nào trả lời được, không thể nào bẻ lại nổi lý luận của anh ta, dù cô thấy nó vô cùng kỳ quái.

Minh Nguyên nghiêng đầu nhìn Thanh Phương:

- Sao không trả lời đi, thấy cô không đồng tình mà.

- Tôi...

- Cô không phủ nhận được, vì trong thâm tâm cô cũng đồng tình với tôi, và chẳng thấy việc tôi làm là xấu xa.

- Không phải đâu.

Minh Nguyên nhìn như muốn soi thấu ý nghĩ của Thanh Phương rồi buông một tiếng cười:

- Có những chuyện người ta thấy là xấu, nhưng người ta lại không thể không đồng tình.

- Tôi không có đồng tình với anh.

- Vậy cô đồng tình với Thái Quyền hả?

Thanh Phương lại ngồi im.

Cử chỉ của cô làm Minh Nguyên lại cười:

- Rõ ràng cô không đồng ý anh ta. Cô bắt mắt đến mức sắp coi thường đến nơi, nhưng vì cô tưởng là yêu anh ta nên cố phủ nhận nó. Thật tội nghiệp cho cái đầu rối rắm của cô.

- Tôi không có gì phải rối rắm cả.

- Có đó, có điều là không dám thừa nhận. Cô có dám chắc là cô không thể kính trọng Thái Quyền không? Người có cá tính mạnh mẽ như cô chắc chắn không thể chịu được tính cách của anh ta.

- Tôi cấm anh nói xấu anh ấy.

- Tôi đâu có nói xấu, mà là phân tích sự việc. Chỉ có cô sợ bị soi thấu tim gan nên lẩn tránh thôi.

- Không việc gì tôi phải lẩn tránh anh.

- Không phải chỉ lẩn tránh tôi, mà chưa hẳn là cô dám nhìn thẳng vào suy nghĩ của cô, là cô bắt đầu thấy thất vọng Thái Quyền, nói trắng ra là chán anh ta.

- Như vậy anh hài lòng lắm phải không? Anh muốn như vậy mà.

- Sao tự nhiên nói chuyện như trẻ con vậy.

Thanh Phương làm thinh. Cô chợt nhận ra mình giống Thái Quyền quá. Cay đắng trước hoàn cảnh làm gì, cô rất dị ứng với cách yêu đó. Tự nhiên cô đâm ra khó chịu với Minh Nguyên, vì anh ta nói đúng ý nghĩ của cô quá. Minh Nguyên làm như không thấy vẻ mặt cáu kỉnh của Thanh Phương, anh thản nhiên nói tiếp:

- Cô làm tôi ngạc nhiên hết sức, lúc trước mắng tôi như tát nước, sao bây giờ phản ứng thụ động vậy? Tôi nói như vậy mà không ghét tôi sao? Mà cô cũng không phải là hiền.

Thanh Phương mím môi:

- Nếu biết thế này, chiều nay tôi đã không vào đây với anh.

- Cô không tránh được đâu, không nói lúc này thì tôi cũng nói lúc khác thôi.

- Có nhất thiết phải nói cho người ta khổ sở anh mới chịu không?

Minh Nguyên gật gật đầu hài lòng:

- Cuối cùng thì cô cũng chịu thú nhận là tôi nói đúng.

- Vì anh mà tôi thất vọng về người mình yêu. Tôi ghét anh cũng như ghét một người xúc phạm thần tượng của mình vậy.

- So sánh như vậy không đúng đâu.

- Rõ ràng là như vậy.

Minh Nguyên hơi nhún vai:

- Tôi giúp cô nhìn rõ chân dung người mà cô thích. Nếu không có tôi, cô sẽ ảo tưởng về anh ta, đợi lúc sống chung với nhau mới phát hiện thì còn khổ hơn nữa.

Thanh Phương cố chống chế:

- Anh Quyền không xấu xa như cách nói của anh đâu.

Minh Nguyên buông một tiếng cười:

- Tôi đâu có nói anh ta xấu xa. Tôi chỉ vạch cho cô tính cách của hai người quá khác nhau thôi. Ngay cả tôi cũng không ghét Thái Quyền, chỉ thấy tội nghiệp, anh ta chọn công việc nên không giữ được người yêu, nếu là tôi thì tôi đau khổ vô cùng.

Thanh Phương không nói gì được nữa. Trong thâm tâm, cô thừa hiểu Minh Nguyên nói như vậy là quá lịch sự. Chứ nếu bộc lộ thẳng ý nghĩ của mình, chắc anh ta sẽ không nể trọng Thái Quyền đâu.

Nhưng đâu nhất thiết anh ta phải nói thẳng tuột vấn đề như vậy. Anh ta thật là thô bạo, tại sao lại thích bỏ nhào vào phân tích ý nghĩ người khác như vậy?

Cô thấy bất mãn Minh Nguyên, nhưng trong thâm tâm cũng không thể phủ nhận rằng tất cả những gì anh ta nói đều đúng.

Minh Nguyên im lặng quan sát vẻ mặt cô, rồi lên tiếng:

- Suy nghĩ gì mà căng thẳng vậy? Nhìn nét mặt cô hình sự quá.

Thanh Phương ngẩng lên, nhìn thẳng vào mặt Minh Nguyên, cô nói một cách lạnh lùng:

- Tôi ghét nhất là ai dùng quyền lực để đoạt lấy thứ đã thuộc về người khác. Anh là người như vậy đó. Lẽ ra tôi im lặng, nhưng vì anh đã nói thì tôi không nhịn được nữa.

- “Dùng quyền lực”? Nói chuyện như vậy đâu phải là cô.

Thanh Phương hơi cao giọng:

- Cho dù không phải như vậy thì tôi cũng không khi nào thích anh đâu. Nếu tôi có chia tay với anh Quyền thì tôi cũng vẫn không thể tiếp nhận anh được.

- Tại sao?

- Vì tôi ghét nhất những người dùng thủ đoạn với người khác.

Minh Nguyên im lặng thật lâu. Có lẽ anh không đủ sức để坦然 nhiên trước cách nói thẳng thừng đầy bất công đó. Anh lặng thinh suy nghĩ, cuối cùng ngẩng lên, nụ cười hơi lạnh lùng:

- Cô khẳng khẳng nghĩ về tôi như vậy à?

- Và sẽ không bao giờ thay đổi đâu.

Minh Nguyên gật đầu:

- Thôi được, tôi đã phân tích đến từng ngõ ngách và tôi nghĩ cô thừa hiểu những gì tôi nói. Nhưng nếu cô khẳng khẳng giữ lấy ác cảm thì tôi không

còn gì để thuyết phục nữa.

- Nếu là người tự trọng thì anh đừng bao giờ tìm tôi nữa. Cũng đừng đem quyền lợi ra dụ dỗ anh Quyền, làm như vậy tôi càng ghét anh thêm thôi.

Minh Nguyên gật đầu lần nữa:

- Yên tâm, tôi sẽ không làm cô phải mất thời giờ với tôi nữa. Thế này là đủ, tôi dừng lại cũng không hối hận, vì tất cả những gì cần làm tôi đã làm rồi.

Thanh Phương hơi ngạc nhiên trước thay đổi đột ngột đó, nhưng cô không có khái niệm gì sâu sắc hơn. Cô nói với giọng khô khan:

- Nếu anh không cố ý nhảy bổ vào chuyện của tôi thì có lẽ mình còn có thể làm bạn. Bây giờ thì không thể nữa rồi, anh là nguyên nhân gây ra đổ vỡ của chúng tôi, không bao giờ tôi thích được người đã phá hoại tôi.

Khuôn mặt Minh Nguyên tối sầm:

- Tôi hiểu. Bây giờ tôi hiểu được suy nghĩ của cô rồi và tôi cần phải dừng lại thôi. Dừng lại đúng lúc vẫn hay hơn, sau này tôi sẽ không hối hận.

Anh chợt mỉm cười, chuyển sang chuyện khác bằng giọng nhẹ nhàng bông đùa:

- Sinh nhật năm nay chắc cô thấy vô duyên lắm phải không? Nói toàn chuyện không vui thôi. Xin lỗi nhé.

Thanh Phương làm thinh. Lúc này mà Minh Nguyên có thể cười thì hay thật. Cô tưởng đã hiểu được anh ta nhưng thật ra không sao hiểu nổi. Bị nói vào mặt như vậy mà anh ta có thể cười, hình như anh ta không bị xúc phạm, trước kia cũng từng như vậy?

Minh Nguyên chợt đề nghị:

- Tối rồi cô muốn về chưa?

- Về.

Nói xong, Thanh Phương đứng dậy đi ra cửa, Minh Nguyên chờ thanh toán tiền xong rồi đi nhanh theo. Anh liếc nhìn khuôn mặt lầm lì của cô, cười nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì đâu mà căng thẳng vậy, chỉ là nói để hiểu nhau thêm thôi mà. Nhờ hiểu nhau mà có thể giải quyết xong vấn đề, cô nên vui vẻ mới phải.

Thanh Phương không trả lời. Cô bỏ đi nhanh ra đường, nhưng vẫn đứng lại chờ Minh Nguyên lấy xe đưa về. Sau đó thì không ai nói chuyện với ai nữa. Cô nghe anh ta huýt sáo một bản nhạc. Thái độ càng làm cô thấy dị ứng với anh ta.

Minh Nguyên đưa cô về đến đầu hẻm. Anh cười cười:

- Chúc vui vẻ nhé, tôi không thể nói hẹn gặp lại với cô. Dù sao cũng xin lỗi vì làm cô có một buổi tối không vui.

Thanh Phương chưa kịp trả lời thì anh đã phóng xe thật nhanh. Cô không buồn nhìn theo, chỉ quay người đi vào nhà, tâm trạng nặng nề như vừa đi đưa đám về.

Đừng như mây lang thang

Chương - 9 -

Nguyệt Hương đứng trước gương, khoác lên người chiếc áo cưới trắng muốt, cô quay qua Thanh Phương:

- Được không?

Thanh Phương ngắm một lúc rồi lắc đầu:

- Nhìn nặng quá, nhưng cứ mặc thử xem.

Nguyệt Hương bước vào phòng thử. Thanh Phương với lấy chiếc áo màu hồng treo gần đó rồi đi theo vào. Cô giúp Nguyệt Hương thay áo. Cả hai đứng ngắm trong gương. Đúng là chiếc áo hơi rườm rà, mặc vào làm cho cô dâu càng thấy bê bối.

Nguyệt Hương liếc nhìn ra cửa, rồi nói nhỏ:

- Có thấy bụng không?

- Hơi hơi.

- Rầu thật, làm sao che nó bây giờ? Hay là chọn kiểu nào ôm vào người cho đỡ thấy rườm.

- Không được, ôm sát người còn làm nổi bụng hơn nữa.

Cô suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Thôi, cứ chọn kiểu này đi, đỡ thấy hơn.

- Vậy quyết định luôn hả?

- Ừ.

Nguyệt Hương đứng thử người nhìn vào gương, rồi thở dài:

- Thật xấu hổ hết sức, đám cưới kiểu này, có ai điên mới không đoán ra.

Chẳng lẽ không tổ chức chứ mình quê chết được.

Thanh Phương bật cười:

- Thiếu gì người như vậy. Chuyện đó bây giờ là thường, miễn có cưới đàng hoàng thôi.

- Nhưng làm sao không quê được. Nói nghe dễ nhưng nghĩ mới thấy xấu hổ. Còn đi học mà mang bầu, chẳng giống ai cả.

- Dù sao cũng là năm tư rồi, cũng sắp ra trường rồi, chùng nào năm một năm hai mới là xấu hổ.

- Thôi đừng an ủi, Phương nói vậy chứ nếu là Phương thì cũng quê cho coi.

Thanh Phương không trả lời. Cô an ủi Nguyệt Hương chứ thật ra cũng thấy tức cười. Ai đời để cho có thai lúc chưa đám cưới, nó kỳ kỳ sao ấy.

Cô nhìn Nguyệt Hương cứ ngó trong gương, rồi khều tay cô nàng, cần nhân:

- Thôi, thay ra đi, nhìn hoài rồi bụng có bớt nhỏ không?

Thay đồ xong, cả hai cầm áo đi ra. Cô chủ tiệm bận tiếp khách nên hai nàng phải đứng chờ. Nguyệt Hương chợt nhớ ra, cô cười cười:

- Mình mời sếp nữa, không biết sếp đi không.
- Về quê Hương xa như vậy, chắc anh ta không đi đâu.
- Mình thấy nhân viên trong công ty, ai mời sếp cũng đi, không biết có nhiệt tình với mình không. Nếu có sếp, Phương đừng khó chịu nhé.
- Không nói chuyện thì thôi chứ có gì đâu mà khó chịu. Vội lại, khách khứa nhiều quá, không chắc gặp nhau đâu.
- Quên nói với Phương chuyện này, sếp nhận nhỏ Ngọc vào làm rồi đó, nó có tới cảm ơn Phương chưa?

Thanh Phương hơi bị bất ngờ cô buột miệng:

- Cô nàng đó không biết cả vi tính nữa. Nhận vào làm gì?
- Người ta học lấy bằng rồi, làm việc thấy chăm chỉ lắm, ai nói đó là dân chơi thứ thiệt đâu.
- Được việc lắm hả?
- Lúc trước mình nghe nói anh ta không nhận, còn trách mình làm từ thiện tào lao vậy mà cuối cùng cũng nhận hả?
- Nghe chị Hoa nói nó năn nỉ sếp dữ lắm. Mà sếp thì vốn dễ mềm mỏng, cũng giống như mình lúc trước vậy thôi.
- Mình khác, cô ta khác. Mình cần tiền chứ đâu có giống cô nàng đó.

Nguyệt Hương quay lại nhìn Thanh Phương khá lâu, rồi buông một tiếng thở dài như tiếc rẻ:

- Tại Phương cố chấp quá, chứ không thì bây giờ thoải mái rồi. Lương mình gấp ba lần Phương, mà làm lại khoẻ hơn, mình thấy tức Phương quá.
- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa, bỏ qua đi!
- Nói thật nha, Phương tự ái vậy là ngốc lắm. Bây giờ nhỏ Ngọc vô thể chỗ, nó đeo dính lấy sếp, cả công ty đều biết con nhỏ chẳng ham làm việc.
- Hương mới vừa nói nó rất chăm chỉ mà.
- Ừ, thì chăm chỉ, nhưng không phải vì lương, mà vì muốn được sếp chú ý. Trong khi Phương cần lương mà lại bỏ, tức chịu không nổi.

Cô cười vui vẻ:

- Dù sao mình vẫn phải cảm ơn Phương hoài. Nhờ Phương mà mình có chỗ làm lý tưởng.
- Không phải chỉ nhờ mình. Nếu lúc đó Hương tự ái bỏ cuộc thì bây giờ chắc cũng như mình.

Nguyệt Hương nói không cần đắn đo:

- Nếu mình yêu sếp thì bỏ cuộc rồi, nhưng vì mình vô can nên có thể phớt lờ. Cũng tự ái chút ít, nhưng mình cần lương nên có thể bỏ qua.

Thanh Phương im lặng. Câu nói của Nguyệt Hương làm cô nghĩ ngay tới Thái Quyền. Lập tức cô gạt ngay ý nghĩ đó. Vừa chạnh lòng vì chuyện

Hoàng Ngọc, bây giờ bị nhắc tới vết thương lòng, cô thấy tâm trạng nặng nề kỳ lạ.

Lúc đó cô chủ tiệm quay qua tiếp Nguyệt Hương. Thanh Phương đứng một bên, nhìn lơ đãng nhưng chiếc áo trong tủ kính. Mới lúc này cô còn có tâm lý háo hức xem áo cưới, nhưng bây giờ chỉ muốn về cho xong.

Nguyệt Hương lấy biên lai xong, quay lại kéo tay Thanh Phương:

- Về chứ, ngắm nghía hoài vậy, thích lắm hả?
- Thấy đẹp thì nhìn, chứ thích thì chưa?
- Trước sau gì Phương cũng phải tới đây chọn cho Phương thôi, có điều đi với ai thì chưa biết, có thể với anh Quyền, có thể với sếp, hoặc ai đó khác nữa cũng chẳng biết.
- Tào lao!

Nguyệt Hương cười khúc khích. Cô nàng cứ cười mãi đến lúc cả hai đã đi ra đường, cử chỉ vui vẻ đó làm Thanh Phương thấy chạnh lòng. Với Nguyệt Hương, cái gì cũng đơn giản và vui vẻ, còn với cô thì chuyện gì đến cũng rắc rối dang dở cả.

Có lẽ Minh Nguyên nói đúng. Cô tự ái không đúng chỗ nên làm anh ta đau khổ, mà cô cũng không sung sướng chút nào.

Nhưng sao Minh Nguyên lại nhượng bộ Hoàng Ngọc vậy? anh ta từng bảo công ty anh ta không phải là cơ quan từ thiện và anh ta thừa biết Hoàng Ngọc thích mình, thế mà vẫn tạo điều kiện cho cô nàng gàn gỏi. Sao anh ta không giữ lập trường gì hết vậy?

Từ sau buổi tối sinh nhật, Minh Nguyên chẳng khi nào đến tìm cô. Nửa năm trôi qua, thời gian càng lâu thì cô càng nghĩ đến anh ta ngày càng nhiều hơn. Bây giờ cô cũng không biết mình muốn gì, trông chờ gì ở anh ta. Nhưng biết anh ta có mối quan hệ mới thì cô lại thấy mình khó chịu. Rất khó chịu. Phải quên đi thôi, coi như chưa từng quen biết, như vậy mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Thanh Phương đắm chìm trong suy nghĩ đến mức đã về đến nhà mà cô cũng không hay. Đến lúc Nguyệt Hương suýt ngã khi rẽ vào hẻm, cô mới trở lại thức tỉnh. Nguyệt Hương cần nhắc:

- Mai mốt Phương dọn chỗ khác đi, hẻm nguy hiểm quá, té như chơi.
- Ngừng ngoài này đi, để mình tự vào nhà.
- Chứ chạy gì được nữa mà chạy. Vô đi!
- Mai gặp lại.

Thanh Phương đứng chờ đến lúc Nguyệt Hương đi mất mới quay vào. Trời bắt đầu tối. Bây giờ cô mới thấy đói và mệt, chỉ muốn ngủ một giấc để quên hết cảm giác buồn buồn.

Nhưng Thanh Phương vào nhà thì thấy Thái Quyền đang ngồi chờ cô trong sân. Thật kỳ lạ, cô không hề thấy mừng hay xúc động. Chỉ có cảm giác gặp lại một người bạn mà mình từng khá thân. Nó không làm cô nôn nao quay

quất. Và cô cười rất bình thản:

- Anh về hồi nào vậy?
- Anh mới về và ghé đây luôn. Em đi đâu về vậy?
- Em đi thuê đồ cưới với Nguyệt Hương, tuần sau đám cưới nó đó.

Thái Quyền sững sốt:

- Sao gấp quá vậy, tụi nó chưa ra trường mà.
- Không thể không gấp đâu, vì nó sắp có em bé rồi.

Thái Quyền bật cười:

- Hai đứa này thật là ... vậy là cực lắm đó. Nhưng sao nó không gọi thiệp cho anh?
- Em đang giữ, em định mai gọi điện báo với anh, nhưng sẽ về quê nó chứ không tổ chức ở đây.
- Xa vậy hả? Vậy là đi đút hai ngày.
- Anh có đi không?
- Anh chưa biết, nhưng sẽ sắp xếp được.

Thanh Phương rất muốn hỏi Thái Quyền có hỏi ý Minh Nguyên chưa, nhưng cô kìm lại. Hỏi mĩa mai làm gì nữa, khi mà mọi chuyện đều xong cả rồi.

Thái Quyền đưa mắt nhìn Thanh Phương:

- Mình ra ngoài đi, tìm một quán nào đó nói chuyện, ở đây mất tự do quá.
- Thanh Phương thoáng ngần ngừ. Không biết từ lúc nào đó, cô không thích ở bên Thái Quyền trong khung cảnh thân mật nữa. Nó chỉ làm cô thấy gượng gạo, chán chán. Những câu chuyện không còn sôi nổi, thậm chí đã có lúc hai người chẳng biết nói gì với nhau.

Sau này cô phát hiện một điều, khi hai người yêu nhau mà không cùng nhìn về một hướng thì chẳng còn điểm gì chung để mà trao đổi với nhau. Thậm chí cô cũng không buồn quan tâm cuộc sống của Thái Quyền, dù cô hiểu anh vẫn quan tâm đến cô.

Thanh Phương tìm cách thoái thác:

- Em đi với Nguyệt Hương từ trưa đến giờ, mệt quá trời, chỉ muốn ngủ thôi.
- Em không muốn đi phải không? Chẳng lẽ anh chạy mấy chục cây số về đây rồi lại chỉ gặp em một chút thế này?
- Không! Ý em nói là mình ra ngoài đâu đó ăn chút gì đó, ngồi chơi một chút. Thú thật là em mệt chết được.

Thái Quyền nhìn cô như dò xét. Hình như anh cảm nhận được một điều gì đó ở cô. Nhưng anh không nói gì, chỉ gật đầu:

- Như vậy cũng được, anh còn ở lại đến sáng mai nữa. Mai gặp lâu hơn cũng được.
- Chờ em chút nha.

Thanh Phương vào phòng cất đồ, rồi quay ra ngay. Cô thấy chán chán không nói được. Thật ra cô không mệt đến mức không đi chơi nổi. Nhưng chán!

Bây giờ cứ thấy phập phồng xao xuyến với ý nghĩ Minh Nguyên đã thay thế Hoàng Ngọc vào vị trí của cô, còn lòng nào để dành cho Thái Quyền?

Cả hai đi bộ chậm chậm ra đầu hẻm. Thái Quyền gọi thức ăn đầy cả bàn, nhưng Thanh Phương chẳng còn tâm trí nào để ăn. Ngực cô cứ thấy nhói về một ý nghĩ mất mát. Thỉnh thoảng, cô nhìn ra đường, ánh mắt xa vắng mênh mông buồn.

Không phải Thái Quyền không nhận thấy thái độ xa vời của Thanh Phương. Nhưng anh cố không để mình bị chi phối, và anh lôi kéo sự chú ý của cô vào chuyện Nguyệt Hương:

- Đám cưới rồi tụi nó sẽ ở đâu?

- Thuê nhà ở chung.

- Nó sinh trước hay sau khi thi?

- Chắc sau

- Vậy cũng được. Lúc đó cũng rảnh tay. May mà Nguyệt Hương làm lương cao, chứ chỉ trông chờ thằng Bình thì khổ. Mà chắc anh Nguyên cũng sẽ giúp đỡ tụi nó thôi, anh có tình cảm đặc biệt với nó mà.

Thanh Phương buột miệng:

- Sao anh hay có ý nghĩ dựa dẫm người khác quá vậy? Thật là ...

Cách nói gắt gỏng của cô là Thái Quyền khựng lại, rồi anh im lặng ăn.

Thanh Phương lấy khăn lau miệng. Cô hơi hối hận khi nói như vậy. Nhất là cử chỉ lặng lẽ của Thái Quyền làm cô thấy có lỗi. Anh có vẻ nhẫn nhịn lạ lùng. Hình như lúc sau này, khi nói đến Minh Nguyên, anh có thái độ im lặng rất khó hiểu.

Thanh Phương nói dịu lại:

- Anh nên sắp xếp đi đám cưới, dù sao anh với nhỏ Hương cũng thân nhau mà.

- Anh có nói là không đi đâu.

- Vậy còn công chuyện ở công ty, bỏ đi lâu quá có tiện không?

Thái Quyền cười nhếch môi:

- Bây giờ anh ta thật sự cần anh, anh có vị trí vững chắc rồi. Anh ta muốn tìm người thay anh cũng khó lắm.

- Vậy thì sao?

Thái Quyền nhún vai:

- Chuyện anh bê trễ một chút cũng không đủ lý do làm anh ta đuổi việc anh đâu, không việc gì anh phải sợ cả.

Thanh Phương nhìn sững Thái Quyền. Trong mắt loé lên một tia coi thường, thất vọng lẫn chán ngán, một tâm trạng kỳ lạ mà cô không sao giải thích được. Cộng với nỗi buồn trong lòng, cô thấy mình muốn bỏ đi đâu đó thật xa, để đừng nhớ gì cả.

Thái Quyền không vô tâm đến nỗi không nhận ra ánh mắt kỳ lạ của cô. Anh

hơi hoang mang:

- Tại sao em nhìn anh như vậy? Em nghĩ gì vậy?
- Em nghĩ hình như em với anh không có điểm chung nào cả. Mình càng ngày càng xa nhau thêm, chắc mình không hợp nhau lắm đâu.
- Em có cảm giác đó vì mình không có điều kiện gần nhau. Mai một anh trở về đây làm việc, mọi chuyện sẽ khác đi, chuyện này chỉ là tạm thời thôi.
- Chỉ sợ khi mình thật sự gần nhau thì mình đã mất nhau rồi.
- Em nói gì?
- Em chỉ nghĩ mông lung vậy thôi.
- Lúc này anh thấy em rất lạ, có phải em thay đổi rồi không?
- Nếu em có thay đổi là do anh gây ra.

Thái Quyền trầm ngâm một lúc, rồi nói thật lòng:

- Lúc nào anh cũng nghĩ về em, nếu mất em thì anh sẽ sụp đổ lắm. Ráng chờ anh một thời gian nữa được không Phương?
- Em không nói trước, cũng không hứa hẹn gì hết. Mà anh cũng đừng đặt hy vọng vào em quá, sợ rồi em sẽ làm anh thất vọng đó.
- Em không bao giờ thông cảm với anh được sao?
- Em thông cảm đó chứ, nhưng thông cảm không có nghĩa là đồng tình. Có lẽ em cần thời gian để xác định lại tình cảm của mình. Trong thời gian đó, anh có thể để yên cho em được không?

Thái Quyền chột nhìn cô thật lâu:

- Anh nghe nói anh Nguyên thích một cô khác rồi phải không? Lạ thật! Anh ta mau chán quá, chưa kịp đạt mục đích đã thay đổi rồi.

Thanh Phương nghiêm giọng:

- Anh ta và em không có liên quan gì với nhau cả, cho nên anh đừng nói với em cái giọng như vậy.

Thái Quyền ngồi trầm ngâm nhìn ra đường. Anh không khờ đến nỗi không nhận ra sự thay đổi ở Thanh Phương và cũng đủ thông minh để hiểu lý do. Mỗi lần về thăm cô là cảm giác xa cách càng lớn dần, làm anh thấy mất tự tin, thậm chí hoảng sợ.

Nhưng anh không thể tìm cách cứu vãn lúc này. Trước mắt hãy còn phần đầu để đạt mục đích. Vả lại, bây giờ Minh Nguyên đã có người khác, anh đâu còn đối thủ để lo sợ.

Thanh Phương giúp Nguyệt Hương cài vòng hoa lên đầu. Cô tản mẫn luôn những chiếc kẹp mỏng giấu trong tóc, rồi lùi lại ngắm nghía công trình của mình:

- Đẹp lắm!

Nguyệt Hương đứng lên nhìn vào gương, có vẻ lo lắng:

- Có thấy bụng không?

- Không lớn lắm đâu. Nếu không ai biết thì họ nghĩ là do Hương “phì nhiều”, nhưng chẳng ai để ý đâu.

Nguyệt Hương yên tâm ngồi trở xuống. Cô nhìn đồng hồ. Còn những nửa giờ nữa khách mới đến. Cô kéo tay Thanh Phương ngồi xuống bên cạnh:

- Sao cứ đứng hoài vậy, không mỏi chân hả?

Cô nhìn vẻ mặt tư lự của Thanh Phương, rồi nói một cách lấp lửng:

- Sếp bảo hôm nay sẽ xuống nhưng không biết chừng nào. Có nhỏ Ngọc xuống nữa, mình chẳng thân gì với nó nên không mời, nhưng nó cứ đòi đi, chưa thấy ai nhõng nhẽo như nhỏ đó.

- Tiểu thư mà, không nhõng nhẽo sao được.

- Vậy Phương không phải tiểu thư hả? Nhưng có ý lại vào ai đâu, cũng chẳng lì lợm như nó. Nói thật nha, Phương mà để mất anh Nguyên thì sau này sẽ hối hận, tìm đâu ra một người như vậy chứ.

- Hương nói làm như mình và anh ta đã từng có gì với nhau không bằng.

- Dĩ nhiên không có gì, nhưng Phương đã muốn chia tay với anh Quyền thì đừng có từ chối anh Nguyên. Bây giờ còn kịp đó.

- Kịp cái gì?

- Kịp giành lấy tình cảm về phía mình chứ còn gì nữa.

- Người ta đã thân nhau như vậy giành giật gì chứ, có muốn cũng không được.

Nguyệt Hương quay nhanh lại nhìn Thanh Phương, nhìn rất lâu như phát hiện một điều gì đó rồi chợt cười:

- Nói vậy là Phương nao núng rồi phải không? Đừng chối, mình mà không hiểu Phương thì ai hiểu chứ.

Thanh Phương cười tư lự:

- Không hiểu tại sao bây giờ mình thấy buồn. Đúng là mình không muốn anh ta thuộc về người khác, chẳng hiểu được thế nào, mình thấy rối với chính mình.

- Nếu trước kia không có chuyện hiểu lầm anh Nguyên, thì Phương đã thích anh rồi phải không?

- Chắc vậy.

Tự nhiên Thanh Phương nhớ lại những lần nói chuyện với Minh Nguyên.

Càng ngày, cô càng nhận ra cô có nhiều điểm tương đồng với anh hơn là Thái Quyền. Cô có thể đùa giỡn, có thể bộc lộ bức mình hay cảm giác buồn phiền ... nghĩa là có thể nói hết những ngõ ngách suy nghĩ của mình. Còn với Thái Quyền thì những câu chuyện thiên về công việc nhiều hơn.

Sau này ngẫm lại, cô thấy cô đến với Thái Quyền vì lúc đó anh là người duy nhất giúp đỡ cô lúc túng bấn. Cảm giác biết ơn lẫn lộn với tình yêu, cho nên cô tiếp nhận tình cảm của anh một cách tự nhiên như thể đó là điều hiển nhiên. Mà cô có biết gì về tính cách anh ta đâu. Thanh Phương ngồi thừ

người suy nghĩ. Không hay Nguyệt Hương đang nhìn cô rất lâu. Cô nàng kéo tay cô:

- Nghĩ gì dữ vậy?

Thanh Phương quay lại, cười khoả lấp:

- Sao nhiều chuyện đa đoan thế, không lo làm cô dâu đi, lo chuyện người khác làm gì?

- Mình lo cho Phương cũng là lo cho sếp của mình đó chứ.

Thanh Phương chưa kịp trả lời thì cô em Nguyệt Hương thò đầu vào cửa:

- Chị Hương! Có khách của chị xuống kia. Một anh gì rất đẹp trai, đi với một chị đẹp quá trời luôn.

Nguyệt Hương đứng ngay dậy:

- Chắc là sếp đó. Không ngờ sếp xuống thật, cảm động quá. Ra với mình đi!

Thanh Phương miễn cưỡng đứng lên. Lúc đi ra ngoài, Nguyệt Hương đứng lại, nói như dặn:

- Phương cứ vui vẻ như không có gì nghe, đừng có buồn quá, coi chừng nhỏ Ngọc biết.

Thanh Phương đưa hai tay lên mặt:

- Bộ mặt mình kỳ lắm hả?

- Mình chỉ dặn hờ thôi, vì thấy Phương có vẻ trầm quá

- Yên trí đi, mình biết giấu cảm xúc lắm.

Nguyệt Hương vén áo lên. Xúng xính đi ra ngoài, Thanh Phương đi theo sau.

Phía ngoài sân, khách chỉ đến lựa thưa vài bàn. Thái Quyền đang ngồi với Minh Nguyên và Hoàng Ngọc. Thanh Phương kín đáo quan sát cô nàng. Ở quê như thế này, cô ta ăn mặc lộng lẫy như thế, con nít không xúm lại xem mới là lạ. Có cần trang điểm quá mức vậy không? Không phải là hở hang. Rất kín đáo đây, nhưng mà chói lọi quá!

Thanh Phương cảm thấy bức mình lẫn buồn cười. Nỗi đình nỗi đám như thế có khi lại đậm ra lạc lõng. Lần đầu tiên cô thấy dị ứng khi nhìn cô ta. Cô trăm ngàn lần tự nguyện rửa mình, vì cái tính tốt rất tào lao, khi cô ta vào công ty Minh Nguyên.

Nguyệt Hương bước đến ngồi xuống bàn, cười hồ hởi:

- Không ngờ anh Nguyên cũng chịu khó xuống đây, em mừng thật đó. Anh đi từ lúc nào vậy?

Minh Nguyên chưa kịp trả lời thì Hoàng Ngọc đã lên tiếng:

- Tụi em đi lúc năm giờ sáng. Đường xa thật, em ngủ hết mấy lần luôn, anh Nguyên lái xe một mình.

Nguyệt Hương buột miệng nói kháy:

- Nếu anh Nguyên không lái xe nổi thì chắc Ngọc phụ quá hả?

Hoàng Ngọc gật đầu tỉnh bơ:

- Thì em sẽ thay ảnh, em biết lái xe mà.

Nguyệt Hương không biết nói gì nữa, cô quay qua lấy bánh mời Minh Nguyên. Anh đón lấy, nhưng lại đặt xuống đĩa. Và đưa mắt nhìn Thanh Phương, cười điềm đạm:

- Lâu ghê không gặp Phương, cô khoẻ chứ?

- Vẫn bình thường. Còn anh?

- Vẫn vậy.

- Hôm nọ tôi có gặp dì Kiều một lần. Thấy dì ấy từ bệnh viện đi ra, nhưng lúc đó đi công việc gấp quá nên không ngừng lại hỏi, dì anh bị gì vậy anh Nguyên?

- Bị bệnh tim, nhưng bây giờ khoẻ lại rồi.

- Lúc này bà ấy còn ở nhà anh không?

- Vẫn còn.

- Cho tôi gọi lời thăm nha.

Minh Nguyên đưa mắt nhìn cô một cái, rồi gật đầu:

- Cảm ơn tôi sẽ nói.

Rồi anh quay qua Thái Quyền:

- Chừng nào anh về?

- Có lẽ phải sáng mai quá anh, bây giờ về chắc không kịp.

- Xe tôi còn chỗ trống, sáng mai hai bạn về chung cho vui.

Thái Quyền nhìn Thanh Phương như hỏi ý. Nhưng cô lập tức lắc đầu từ chối:

- Mai tôi chưa về, vì phải ở lại với Nguyệt Hương, sau đó về chung với nó luôn.

Hoàng Ngọc buột miệng:

- Sao lạ vậy? Vậy Phương bỏ anh Quyền về một mình hả?

Thấy Thanh Phương hơi lúng túng, Nguyệt Hương nói đỡ:

- Anh Quyền phải về trước đi làm. Phương lên sau với tôi. Anh Quyền không dám bỏ công việc lâu đâu.

- Vậy hả!

Nguyệt Hương sốt sắng:

- Tối nay anh Nguyên với Ngọc ở lại nhà em cho vui.

Minh Nguyên lắc đầu:

- Anh sẽ ở khách sạn, sáng mai về sớm.

Hoàng Ngọc nói tiếp:

- Với lại, em cũng muốn đi chơi cho biết cảnh ở đây. Chiều nay Phương với anh Quyền đi chung luôn há.

Thanh Phương lắc đầu:

- Mình phải ở lại phụ với cô dâu, không đi được. Hai vị đi vui về nha.

Lúc đó khách lên Nguyệt Hương đứng dậy ra tiếp. Nhưng cô cũng không

quên làm cái chuyện hết sức tế nhị là khều tay Thanh Phương, nói lớn:

- Phương vào phòng cất đôi bông tai giùm mình nha. Lúc này mình bỏ quên trên bàn, sợ lát nữa đồ đạc lung tung lạc mất.

Thanh Phương hiểu ý Nguyệt Hương, cô đứng lên đi vào nhà. Thật ra, cô đâu có yếu đuối đến mức muốn tránh mặt, nhưng Nguyệt Hương đã nói thì cô vẫn làm theo. Cô đi xuống nhà sau và ở luôn dưới bếp phụ mọi người. Nhưng rồi thấy làm vậy có vẻ trốn tránh quá, cô lại đi lên, ngồi vào bàn cạnh Thái Quyền.

Cô và Hoàng Ngọc cũng không nói chuyện gì nhiều, vì khách ngồi đầy bàn. Tiếng nhạc lẫn tiếng nói chuyện làm không khí ồn ào đến mức điếc cả tai. Nhưng không chừng nhờ vậy mà bốn người đỡ phải nói chuyện với nhau vì không ai biết phải nói chuyện gì.

Buổi chiều Thanh Phương và Thái Quyền đi bộ ra biển. Từ nhà Nguyệt Hương ra đó phải băng qua con đường nhỏ, hai bên là rừng phi lao thơ mộng. Đi trên đường mà Thanh Phương cứ hay ngược nhìn lên những ngọn cây. Buổi chiều mây xanh trong veo, hàng cây như nghiêng nghiêng dưới bầu trời. Thanh Phương đâu có ngờ quê Nguyệt Hương lại đẹp thế này. Nếu biết thì trước kia cô đã thường theo Nguyệt Hương về đây chơi rồi.

Hai người vào quán cà phê có những dãy bàn đặt dọc ven bờ. Thanh Phương chọn một bàn cuối cùng, nơi cách biệt nhất với mọi người. Cô đắm chiêu nhìn ra xa. Gió biển thổi tóc cô bay ngược một bên, cô đưa tay định giữ lại thì Thái Quyền cản:

- Đừng làm gì hết, anh thích nhìn em như lúc này.

- Nhưng em thấy vướng víu khó chịu lắm.

Vừa nói, cô vừa lấy chiếc khăn buộc tóc lại và đưa gọn ra sau. Cử chỉ của cô làm Thái Quyền thoáng buồn. Anh cười khẽ:

- Một chuyện nhỏ như vậy mà em cũng không chiều anh được, buồn thật.

Điều đó nói lên rằng em không còn quan tâm đến ý thích của anh nữa.

Thanh Phương cười trầm ngâm:

- Em không nghĩ gì hết. Nếu như vậy làm anh buồn thì em xin lỗi.

- Em gượng ép lắm mới nói được như vậy phải không? Thậm chí, em cũng không muốn đi riêng với anh ra đây, đúng không?

- Em muốn nói chuyện với anh.

Thái Quyền gật đầu:

- Anh cũng vậy. Từ lâu rồi anh đã nhận ra sự thay đổi ở em, anh buồn lắm, nhưng cố bỏ qua, anh nghĩ rồi thời gian sẽ từ từ hàn gắn hai đứa.

Thanh Phương cười khẽ:

- Không phải vậy đâu.

- Anh biết. Vì vậy, anh muốn hai đứa nói hết suy nghĩ của nhau, để tình cảm rạch ròi hơn.

- Anh quan niệm rạch ròi là thế nào?
- Là mọi chuyện đều phải sáng tỏ, anh không thể kéo dài tình trạng lấp lửng thế này, đau khổ lắm.

Thanh Phương cảm môi suy nghĩ thật lâu rồi ngược lên, nói thẳng thắn:

- Mình nên chấm dứt ở đây đi anh Quyền. Em cảm thấy không thể chịu đựng thêm được nữa. Em biết em có lỗi, nhưng thật sự tình cảm của em hết lâu rồi.

Thái Quyền ngồi im. Anh không thấy ngạc nhiên chút nào, chỉ không ngờ Thanh Phương nói vắn tắt và đơn giản như vậy. Anh không thấy bị sốc hay buồn thêm chút nào nữa, vì thời gian qua anh đã buồn quá nhiều rồi. Anh cười cay đắng:

- Lâu là lúc nào? Có phải từ lúc anh về tỉnh không? Hay trước đó nữa?
- Em không biết chính xác thời gian. Nhưng càng ngày em càng nhận ra em không còn yêu anh nữa.
- Tình cảm mà có thể thay đổi dễ dàng vậy sao? Chỉ cần bất đồng ý kiến là thay đổi, hoặc xa nhau cũng hết yêu nhau. Nếu vậy thì trên đời này người ta bỏ nhau nhiều lắm, vì đâu có ai giống nhau đâu.
- Em không nói đến chuyện ở xa, mà cũng không hẳn là tính cách khác nhau. Em chỉ biết càng ngày mình càng xa lạ ngay trong tư tưởng, cho nên chấm dứt sớm sẽ đỡ phải buồn lâu.

Thái Quyền cười nhếch miệng:

- Em khi dễ anh lắm phải không?
- Đừng dùng từ nặng nề như vậy.
- Nhưng dùng từ đó mới chính xác. Em tế nhị làm gì, cứ nói thẳng ra đi.
- Nói thẳng cũng đâu làm sự việc khác được. Quyết định chia tay thì em không muốn trách móc nhau làm gì, chia tay như bạn bè sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.

Thái Quyền gật đầu:

- Anh hiểu. Từ đây về sau anh sẽ dứt khoát tư tưởng, em đừng sợ anh đeo đuổi làm phiền em. Thật ra, anh cũng biết tự ái mà.
- Lâu lâu về thành phố nhớ đến thăm em. Không là người yêu thì coi nhau như bạn cũng được, phải không anh?
- Anh không dám hứa là anh đủ sức cao thượng. Anh cần thời gian để quên em, bắt anh nhìn em như một người bạn khó lắm.

Thanh Phương lặng thinh. Cô chợt thấy từ phía xa, Minh Nguyên và Hoàng Ngọc đang đi thơ thẩn ven bờ cát. Cô lập tức nhìn đi nơi khác và không quay nhìn lại hướng đó lần nào nữa.

Buổi tối về nhà, nằm bên Nguyệt Hương, cô khóc lặng lẽ, giọng buồn buồn:

- Mình mới nói chuyện với anh Quyền xong, mình chia tay rồi.
- Ừ nói dứt khoát càng sớm càng tốt, kéo dài quá hai người đều mệt mỏi.

Thanh Phương âm thầm quệt nước mắt:

- Lúc chiều mình thấy anh Nguyên với nhỏ Ngọc đi dạo ngoài biển.

- Vậy hả!

Nguyệt Hương im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Buồn lắm phải không?

- Ừ, buồn.

- Nếu thích người ta thì phải làm mọi cách để giành lấy tình cảm của người ta. Đừng tự trọng kiêu ngốc nghếch như trước nữa, sau này sẽ hối hận đấy. Rồi cả hai đều im lặng. Nhưng dù không nói chuyện, cả hai vẫn đều không ngủ. Nguyệt Hương thì tâm trạng nôn nao, còn Thanh Phương lại nghĩ đến những điều mình đã làm trước đây. Cô tự nguyện rửa mình hàng nghìn lần. Cô đã khẳng khái chủ quan mà không nhận ra mình cần người nào. Nếu sự thật để mất Minh Nguyên chắc suốt đời cô sẽ không tha thứ cho mình và sẽ không thể yêu một người nào khác nữa.

Nguyệt Hương nói rất đúng. Phải tìm cách giành lấy tình cảm về cho mình thôi. Tại sao Hoàng Ngọc làm đủ cách để gần người cô ta thích, còn cô thì thậm chí không biết mình cần ai. Cô đâm ra ghét cái tính chủ quan kiêu ngạo của mình. Nếu Minh Nguyên không còn nghĩ về tình cảm mà anh ta từng có với cô, thì đó cũng là cái giá cô phải trả mà thôi.

Đừng như mây lang thang

Chương - 10 -

Thanh Phương đăng ký số máy của Minh Nguyên, rồi đứng bên quầy chờ. Năm phút sau cô mới vào được phòng điện thoại. Ngực đập mạnh như trống đánh, đến nỗi khi nghe giọng của anh, cô không thể trả lời ngay được vì mất bình tĩnh. Hình như Minh Nguyên hơi bức mình, nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ:

- Alô, tôi nghe đây.

Thanh Phương hít một hơi, cô nói giọng bình thường:

- Phương đây. Tôi đang đứng ở bưu điện, anh có rảnh không? Giờ này anh nghỉ chưa?

- Có chuyện gì không?

- Tôi muốn gặp anh. Có thể gặp tôi ở quán cà phê mà lần đó anh đưa tôi đến không?

- Có chuyện gì quan trọng không? Cô cần gì?

Thanh Phương hơi lúng túng. Cô đâu có ngờ Nguyên hỏi vặn lại như vậy. Trước kia anh chỉ im lặng làm theo lời cô yêu cầu. Bây giờ ... có lẽ anh không còn quan tâm nữa, mà cô thì đã quên mất điều đó vì tâm trạng đang quá bối rối.

Không nghe tiếng trả lời Minh Nguyên hỏi thêm lần nữa:

- Có chuyện gì không?

Thanh Phương vội nói nhanh:

- Không có gì quan trọng cả, tôi chỉ muốn gặp anh thôi, tôi muốn nói một chuyện.

- Chỉ nói chuyện thôi à? Nhưng bây giờ tôi bận lắm, xin lỗi Phương nghe. Bao giờ rảnh, tôi sẽ gọi lại cho cô.

Rồi anh cúp máy.

Thanh Phương như bị hẫng. Cô vẫn đứng yên cảm ông nghe chờ. Dù nhận ra đó là tín hiệu máy bị cắt, cô vẫn tự ảo tưởng rằng Nguyên sẽ nói tiếp một điều gì đó. Không thể nào cô chấp nhận được sự thật hiển nhiên là anh đã từ chối cái hẹn và chủ động cúp máy ngang. Lẽ nào cái người từng ân cần quá mức với cô lại có thể cư xử khô khan đến vậy?

Thanh Phương thờ thẩn rời bưu điện. Trời hãy còn chiều. Bầu trời vẫn trong xanh và đường phố vẫn nhộn nhịp người, nhưng cô thấy như mình đang đi giữa một nơi hoang vắng phủ bóng tối. Cảm giác hụt hẫng không gì tả được làm cô thấy mình chới với.

Thanh Phương về nhà, đi trên đường mà nước mắt cứ chực tuôn rơi. Lần đầu tiên trong đời, cô hiểu thế nào là nỗi đau cuồng loạn.

Trong đời cô đã từng khóc như mưa khi mất mẹ, sau đó là đám tang cha và nỗi buồn khổ khi phải ra khỏi căn nhà mình từng sống ... Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như tất cả nỗi đau đó không làm cô yếu đuối nghiệt ngã như nỗi đau này. Cái đau bị tình yêu quay lưng không làm người ta khóc âm ỉ, nhưng điều lắng vào trong mới thật là đáng sợ.

Suốt một tuần, Thanh Phương sống trong một thế giới mù mờ nửa hư nửa thực. Với cô, thời gian hay không gian quanh mình đều trở nên xa vời. Cô chỉ có sự đau khổ là thống trị tất cả mọi ý nghĩ. Những buổi vào trường, đầu óc lang thang, những đêm thức trắng thấy đêm dài vô tận, chính cô cũng không hiểu được tại sao mình lại như vậy. Một trạng thái yếu đuối chưa từng trải qua bao giờ, kể cả lúc tưởng như đau khổ nhất.

Tối nay thứ bảy. Tất cả bạn bè trong phòng đều đi chơi. Thanh Phương nằm một mình trên giường, đầu óc dật dờ trôi giạt vào những ý nghĩ đen tối. Rồi một ý nghĩ loé lên, buộc cô phải ngồi lên, thay quần áo. Thoa một chút son lên cặp môi nhợt nhạt, cô đến nhà tìm Minh Nguyên, một điều mà từ trước giờ cô chưa bao giờ làm. Cô nghĩ rằng mình sẽ không hối hận. Vì nếu không làm như vậy chắc cô sẽ phát điên vì không chịu nổi sự thôi thúc trong lòng. Cô đứng trước cổng bấm chuông, rồi nép qua một bên chờ. Rất may người mở cửa chính là Minh Nguyên. Anh có vẻ bất ngờ khi thấy cô. Trong bóng tối, anh nhìn Thanh Phương khá lâu, rồi hỏi một cách ân cần:

- Phương đi đâu tối vậy? Vào nhà chơi!

Thái độ lịch sự của anh làm Thanh Phương hơi tỉnh lại một chút như vừa bị hẫng. Lúc lên đường, cô đã rưng rưng nghĩ đến phút gặp gỡ đầu xúc động chứ không phải là cách nói hết sức bình thường của Minh Nguyên, cho nên cô buộc mình phải tỉnh táo chứ không được để cảm xúc lấn át.

Minh Nguyên không dắt xe cho cô, chỉ mở rộng cửa:

- Phương vào nhà đi!

Nhưng Thanh Phương vẫn đứng yên:

- Anh có thể gặp tôi một lát được không, tôi phải nói chuyện với anh.

Vẻ căng thẳng của cô làm Minh Nguyên mỉm cười:

- Thôi tôi cũng đang tiếp cô đó thôi, phải vào nhà mới nói chuyện được chứ.

- Không phải chỉ là chuyện bình thường, tôi ngại gặp người nhà anh lắm.

- Rất may tối nay chỉ có tôi ở nhà, cô không phải ngại gì cả. Giờ này tôi lười đi ra ngoài lắm.

Thanh Phương không biết phải nói thế nào nữa, cô đành nhượng bộ. Không phải cô không nhận ra cách từ chối lịch sự của Minh Nguyên, nhưng nếu không nói ra hết suy nghĩ của mình thì còn tệ hại hơn nữa. Đến mức này cô không còn tự ái nổi nữa rồi.

Hai người ngoài sân. Ánh sáng từ trong nhà hắt ra không đủ để nhìn rõ mặt nhau. Thanh Phương thầm cảm ơn bóng tối đó. Vì nếu để Minh Nguyên thấy rõ mặt mình, chắc cô không đủ can đảm nói.

Minh Nguyên nhìn nhìn cử chỉ bối rối của cô một cách thản nhiên:

- Chuyện gì vậy Phương? Xin lỗi là hôm ấy tôi không gặp cô được, tôi bận quá.

- Anh bận thật hay là không muốn gặp tôi? Nếu bận thì sau đó anh có thể gọi điện cho tôi, tôi không tin anh không có lúc rảnh, như là bây giờ vậy.

Minh Nguyên im lặng. Trong bóng tối, Thanh Phương quay lại nhìn anh. Hình như là Nguyên hơi cười, điều đó làm cô thấy buồn nhói cả tim. Cô nhắc lại:

- Có phải anh không muốn gặp tôi không? Anh nói thật đi!

- Thật ra, gặp cũng không có chuyện gì nói, vì vậy mà tôi không gọi điện cho cô. Tôi nghĩ nếu thật sự là điều quan trọng thì cô sẽ tìm cách gặp tôi. Còn không quan trọng thì thôi, cô sẽ cho qua, vì có bao giờ cô nhờ tôi chuyện gì đâu.

- Anh chỉ nghĩ về tôi bằng lòng tốt thôi sao?

Minh Nguyên nhún vai:

- Đối với cô, tôi không cư xử bằng lòng tốt thì là gì bây giờ.

- Nhưng bây giờ tôi đã khác trước rồi.

- Về việc làm à? Hay tư tưởng?

Thanh Phương im lặng. Cô tự hỏi mình có nên nói ra hết tình cảm của mình hay không? Nếu nói thì sao, mà không nói thì sao?

Cô chỉ có thể chọn một trong hai điều, hoặc là để mất Minh Nguyên hoặc là để mình chịu mất sĩ diện. Trong hai chuyện đó, hình như điều thứ hai không còn quan trọng nữa.

Thanh Phương nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh mình. Cô nói với giọng nhỏ và hơi run:

- Tôi biết từ trước giờ tôi đã làm anh buồn quá nhiều ...

Minh Nguyên ngắt lời bằng một cái cười:

- Lúc trước thì có nhưng giờ thì không, tôi đã cho qua chuyện đó rồi. Cuộc sống còn những điều đáng hy vọng hơn là khư khư giữ lấy cái không thể có được, cho nên tôi quên rồi.

Thanh Phương thoáng như nhói tim. Cô lạc giọng:

- Anh có thể quên được sao? Quên thật rồi sao? Nếu như tôi cố gắng, có thể trở lại như ngày trước không?

Minh Nguyên quay lại nhìn cô, có vẻ ngạc nhiên hơn là xúc động. Anh lại cười một tiếng nho nhỏ:

- Tại sao phải cố gắng? Và cố gắng để làm gì? Cô đã không cần cái mà tôi cho cô thì việc gì phải cố gắng để lấy lại chứ.

Anh chuyển sang giọng giễu cợt:

- Hay là đến thời điểm này cô chợt nảy sinh ý muốn làm từ thiện đối với tôi. Cảm ơn nhé, nhưng tôi không dám nhận đâu.

Thanh Phương hơi cắn môi. Đó không phải là điều cô muốn thấy ở Minh Nguyên. Cô muốn anh có thái độ nghiêm chỉnh hơn. Nói kiểu đó sao giống cái cách anh hay dùng với Hoàng Ngọc trước kia quá. Chẳng lẽ bây giờ anh nhìn cô thấp đi như vậy.

Thanh Phương thấy đau lòng vô cùng. Nhưng cũng ráng kiên nhẫn, cô nói nghiêm giọng:

- Anh đừng đùa nữa được không?

- Tôi không hề đùa. Cô không thấy tôi rất đàng hoàng sao, từ trước giờ đối với cô tôi rất nghiêm túc, bây giờ cũng vậy.

- Nếu như bây giờ tôi muốn nhận tất cả những gì trước kia anh cho tôi, có còn kịp nữa không?

Minh Nguyên hơi nghiêng đầu suy nghĩ, rồi nói rạch ròi:

- Tôi vẫn còn thấy gia đình tôi nợ gia đình cô chuyện tiền bạc, nên lúc nào tôi cũng sẵn lòng cho cô điều kiện làm việc tốt nhất.

Thanh Phương nói một cách thất vọng:

- Nhưng tôi không cần thứ đó, tôi bằng lòng với cuộc sống thế này rồi.

Minh Nguyên nói như nhận xét:

- Cô vẫn còn cái tính gàn dở khăng khăng đó, chẳng thay đổi chút nào.

- Đừng nói chuyện đó nữa, tôi biết anh hiểu ý tôi mà, phải không?

- Tôi hiểu đó, nhưng rồi tôi phải làm gì với điều đó đây? Tình cảm đã qua rồi thì không thể làm nó trở lại được, thành thật xin lỗi cô.

“Xin lỗi”! Thanh Phương chỉ muốn gục xuống mà khóc khi nghe từ đó.

Cách nói lịch sự đó còn đáng sợ hơn là nghe lạnh lùng trách móc, vì như vậy thì cô chẳng còn hy vọng gì nữa. Người ta chỉ có thể hoà nhã với người khác khi lòng người ta không còn ghét giận. Giá mà Minh Nguyên không phải là người lịch sự, hẳn cô còn hiểu chút xiu nào đó ý nghĩ trong đầu anh.

Minh Nguyên chợt lên tiếng:

- Tại sao cô chia tay với Thái Quyền vậy?

- Sao anh biết chuyện của chúng tôi?

- Tôi không cố ý tìm hiểu đâu, Nguyệt Hương nói đó. Tôi thấy tính cô thiếu kiên nhẫn quá, anh ta sắp đạt được điều anh ta muốn rồi, anh ta sẽ mang đến cho cô sự thành công. Nhưng khi nó sắp tới thì cô lại quay ra từ bỏ, cô thích đứng ở đây mà ngóng về phía bên kia quá.

- Anh mà cũng nhìn tôi như vậy sao? Thế mà trước giờ tôi cứ nghĩ anh hiểu về tôi rất nhiều.

Minh Nguyên nhún vai:

- Tôi có thể hiểu cô, nhưng không làm sao hiểu hết sự thay đổi liên tục ở cô,

tôi đâu phải là nhà tâm lý.

Thanh Phương nói một cách chán nản:

- Trước tôi ghét anh, vì anh đã phá hoại tình cảm của tôi. Anh làm cho tôi nhận ra bản chất của người tôi yêu. Tôi cứ nghĩ sẽ ghét mãi anh như vậy. Nhưng cuối cùng tôi lại nhận ra tôi rất thích anh, anh mới là mẫu người tôi cần, tôi ghét điều đó lắm, nhưng không sao trốn tránh được.

- Đó là bi kịch của cô.

- Anh ác lắm! Tại sao anh chia rẽ chúng tôi, rồi khi tôi cần thì anh lại rút lui. Thà anh cứ để tôi sống ảo tưởng mà tôi hạnh phúc hơn.

- Tôi thật lòng xin lỗi.

- Thà anh đừng làm gì hết, như vậy khi nhận ra bản chất anh ta thì tôi chỉ thất vọng, chứ không đau khổ kiểu này.

- Cô đang bối rối nên cô chỉ biết trách người khác. Thật ra, cô hơi ác với người hết lòng với mình. Chẳng bao giờ cô chịu hiểu sự đau khổ của người ta, lúc trước là tôi, bây giờ là Thái Quyền, coi chừng mai một cô lại hối hận vì chia tay với anh ta.

- Anh thật là ác khi nói câu đó. Anh vô tình hay cố ý làm tôi đau vậy? Bao nhiêu đó chưa đủ sao?

- Cô nên tập nghe nhận xét thật đi, đừng chủ quan như trước kia nữa. Điều hay nhất cô nên làm bây giờ là quay lại với Thái Quyền, sống thực tế với tình cảm mình đang có. Đừng cứ lẩn quẩn với cái đã mất, cuối cùng cô sẽ mất hết.

Thanh Phương giận dữ:

- Anh mà có thể nói như vậy sao? Giống như một người làm sụp đổ thần tượng của người khác, rồi lại bảo hãy tiếp tục giữ lấy tình cảm đẹp đã mất. Anh đâu phải là người nông cạn, sao lại có thể nói như vậy. Tôi không còn nhận ra anh nữa.

Minh Nguyên mỉm cười:

- Nhìn cô kìa, chuyện có gì lớn đâu mà xúc động như vậy. Cô khác lúc trước nhiều quá, nãy giờ tôi gần như không nhận ra cô nữa. Tôi chỉ quen thấy một người lạnh lùng đầy hằn học thôi. Tôi thích như vậy.

- Trừ phi anh là người không bình thường nên mới có ý thích kỳ quặc vậy.

Cô buột miệng nói thêm:

- Hoàng Ngọc đâu phải là mẫu người đó, cô ta tràn đầy tình cảm và nồng nhiệt.

Minh Nguyên trả lời lưng chừng:

- Mỗi người đều có cái hay khác nhau. Với mỗi người, tôi yêu theo cách riêng của họ.

Thanh Phương nghe nhói đau trong ngực. Một cảm giác yếu đuối giày vò như phải đối diện với mất mát có thể huỷ diệt cả đời mình. Cô thật sự mất

hết can đảm để nghe tiếp chuyện của anh ta. Cảm giác cuống cuống níu giữ làm cô không còn lòng nào mà tự ái, và cô cố nói để anh ta hiểu mình:

- Anh đừng đi xa như vậy nữa, tôi xin anh đó. Chẳng lẽ tình cảm lại có thể thay đổi dễ dàng vậy sao? anh không hợp với Hoàng Ngọc đâu.

- Sao cô biết?

- Nhìn tính cách cô ta tôi biết.

Minh Nguyên nói nhẹ nhàng:

- Cô rất ghét khi tôi nhảy bổ vào chuyện của cô, sao bây giờ lại làm như vậy?

- Anh đã dạy tôi như vậy mà. Nếu không do anh làm thì chẳng biết bao giờ tôi mới nhận ra rằng tôi thích anh.

- Nhưng đừng đem việc làm của tôi áp dụng với chính tôi, vì tôi không giống cô.

Thanh Phương cúi mặt nhìn xuống đất, nói khẽ:

- Tôi ước gì tôi có điều kiện như anh. Anh có thể sử dụng quyền lực của mình để giành giật. Còn tôi thì chẳng có gì cả. Ngay cả cái đơn giản nhất là việc làm tôi cũng không có, nói gì đến chi phối cuộc đời người khác.

- Không nên so sánh như vậy, vì nếu cô có những cái đó thì trước đây tôi đã không thích cô.

- Nhiều lúc tôi tự hỏi, tôi phải làm thế nào để giành lấy điều mình muốn, nhưng rồi tôi nhận ra mình thật bất lực.

- Vậy thì đừng nghĩ tới nó nữa, như vậy cô sẽ được thanh thản hơn.

Thanh Phương ngồi im một lát, rồi chợt đứng dậy:

- Tôi về.

Minh Nguyên cũng đứng lên:

- Sao cô về đột ngột vậy, nói chưa xong mà?

- Anh đã nói vậy thì tôi không thể tiếp tục thuyết phục nữa. Tôi không giống anh, chẳng có thể mạnh nào để làm cho người ta phải thua mình. Tôi nghĩ là tôi phải ngừng lại, trước khi Hoàng Ngọc ghen với tôi.

- Cô ấy không ghen đâu, không có lý do gì để ghen cả.

- Vì cô ta biết mình có được tất cả phải không?

- Cô chịu thua dễ dàng vậy sao?

- Cũng như anh vậy, chỉ cần biết không thể được là lập tức dừng lại, như vậy để giữ được sự tôn trọng của hai người.

- Đừng có bắt chước tôi rập khuôn như vậy.

- Tôi không bắt chước anh, mà sẽ làm theo cách của tôi

- Có thể nói cho tôi biết không?

- Không.

Nói xong, cô bước nhanh ra ngoài lấy xe. Minh Nguyên cũng không có ý kiến gì về phản ứng đột ngột của cô. Anh bước đến mở cổng cho cô, kèm

theo một nụ cười lịch sự khi tiễn khách.

Thanh Phương chạy trên đường mà nước mắt rơi giọt xuống mặt. Cô quá tuyệt vọng nên không còn đủ sức để thuyết phục hay tranh giành. Bây giờ cô thật sự chịu thua, như vậy để khỏi phải kéo dài cảm giác đau khổ.

o O o

Thanh Phương ngồi trên giường sắp những chồng sách cho ngay ngắn, rồi cột lại thành từng chồng. Ngày mai cô sẽ mang qua nhà Nguyệt Hương gửi, sau này sẽ lên lấy sau. Trước mắt chỉ có thể mang quần áo và những thứ lặt vặt về, vì một mình cô thì không thể có nhiều thứ quá.

Cho tới bây giờ, Thanh Phương vẫn chưa tin được là mình sẽ thay đổi cuộc sống như một cách trốn chạy, cũng không hình dung sống ở quê ngoại mình sẽ như thế nào. Chắc chắn là sẽ không vui vẻ. Nhưng dù sao ở đó cô vẫn tìm thấy một mái gia đình hơn là bơ vơ ở đây.

Thanh Phương lắc đầu, cố xua đuổi những ý nghĩ buồn thảm. Cô chuyển mấy chồng sách xuống đất cho gọn chiếc giường, rồi chuyển qua xếp những thứ lặt vặt cho vào hộp.

Phía ngoài cửa, Mỹ Vân chọt ló đầu vào:

- Chị Phương ơi, có chị Hương tìm!

Thanh Phương nhảy xuống giường, đi ra ngoài. Nguyệt Hương đang ngồi ở bàn chờ cô. Hôm nay cô nàng diện thật đẹp. Chiếc đầm bầu làm cho cô nàng có vẻ chừng chạc hẳn ra. Sắp làm mẹ có khác, trở nên trầm tính hẳn đi.

Thanh Phương đến ngồi xuống ghế, nhìn nhìn Nguyệt Hương:

- Giờ này mà còn tới đây, anh Hiệp đâu sao không chở đi?

- Đến tiễn Phương, rủ anh theo làm gì, khó nói chuyện.

- Hôm qua đi chơi rồi, còn tiễn gì nữa.

- Mai, chừng nào về?

- Sáng về sớm. Đồ dọn xong cả rồi, định lát nữa chở qua nhà Hương đây.

- Vậy hả! Để nói anh Hiệp qua chở. Thay đồ đi!

- Đi đâu nữa?

- Uống cà phê.

- Mệt quá, thôi đi.

- Dù gì thì mai Phương cũng về rồi, không biết chừng nào mới gặp lại, nghĩ tới đó thấy buồn quá, muốn đi chơi lần nữa. Vội lại, hôm nay là sinh nhật Phương mà, không nhớ sao?

Thanh Phương thở hắt một cái:

- Lúc này mình chẳng đầu óc đâu mà nghĩ tới sinh nhật nữa, thấy nó vớ vẩn quá.

Nguyệt Hương bật cười:

- Đúng là cách nói của người chán đời. Nhưng đời Phương sẽ đẹp lắm, đừng có bi quan như vậy.

Thanh Phương đưa mắt nhìn Nguyệt Hương, như không hiểu nổi cách vui vẻ đó. Lúc này mà cô nàng còn đùa với cô thì chẳng khác nào cười với một thân cây khô, chẳng còn tâm trạng đâu mà thương thức.

Nguyệt Hương nói như thúc hối:

- Thay đồ nhanh đi, tối nay mình muốn tạm biệt lần nữa. Mình không thích cái cách chán đời của Phương chút nào.

Thanh Phương cười gượng:

- Chờ một chút!

Cô đứng lên đi vào phòng, trang điểm qua loa rồi đi ra. Nguyệt Hương nhìn nhìn, cô lắc đầu:

- Không được, phải diện lên. Sinh nhật mà giống con gà uớt thì không được đâu, để mình làm mặt cho.

Thanh Phương lắc đầu nguầy nguậy:

- Mình lười lắm, không bê bối là được rồi.

Thái độ cương quyết của cô làm Nguyệt Hương phải chịu thua, nhưng hình như còn ảm ức lắm. Đi ra ngoài đường rồi mà cô còn căn nhắc dăm dẳng, đến nỗi làm Thanh Phương phải ngạc nhiên.

Nguyệt Hương dừng xe trước quán cà phê Hoàng Hôn. Khi hai người ngồi vào bàn, cô mỉm cười khi nhìn khuôn mặt bản thân của Thanh Phương:

- Sao, có thấy nhớ gì không? Làm gì ngăn ngại vậy?

Thanh Phương không trả lời, nhưng trong lòng thì ngổn ngang bao nhiêu nỗi niềm. Cô nhớ như in buổi tối sinh nhật cách đây một năm. Minh Nguyên cũng đã đưa cô đến quán này. Tiếng đàn tranh nghe như một ký ức buồn, làm cô nhớ Minh Nguyên một cách đau đớn.

Hai ly nước được mang ra. Thanh Phương lơ đãng cúi xuống khuấy đều ly. Khi cô ngẩng lên thì Nguyệt Hương đã đặt trước mặt cô hộp quà:

- Chúc mừng sinh nhật.

Thanh Phương hơi ngạc nhiên. Mấy năm trước, mỗi lần sinh nhật thì cô với Nguyệt Hương tặng quà cho nhau cái kiểu đơn giản hơn nhiều, thường là vào lớp đưa, về nhà xem, sáng hôm sau cảm ơn. Năm nay là năm cuối gặp nhau nên cô nàng đâm ra bày vẽ hơn. Tự nhiên cô cười cười:

- Chơi với nhau bốn năm, lần đầu tiên thấy Hương thể hiện tình bạn theo kiểu lãng mạn như vậy, thật không quen tí nào.

- Thì mình lớn rồi, cũng phải thay đổi chứ.

- Ừ, thì thay đổi.

- Nhưng này, Phương đã suy nghĩ kỹ chưa, có hối hận vì quyết định này không? Tại sao phải về quê chứ? Sinh ra và lớn lên ở đây, vậy mà lúc trưởng thành lại bỏ hết về quê, rồi Phương sẽ thấy lạc lõng cho xem.

- Ở đây mình chẳng còn ai, chẳng có gì. Về quê ít ra mình còn có bà ngoại, như vậy cũng có một gia đình, mình thấy không có gì phải hối hận.

- Nếu như anh Nguyên không quá thẳng tay thì Phương sẽ không có quyết định bi đát như vậy.

Thanh Phương cười gượng:

- Làm gì dùng từ nặng nề vậy? Nhiều khi trong cái tưởng là đen tối, lại có nhiều hứa hẹn. Biết đâu sau này mình sẽ gặp được một người như ý, rồi sẽ có chồng, có gia đình hạnh phúc, biết đâu đấy.

Nguyệt Hương gật gù:

- Phương cũng lạc quan lắm. Phương giống anh Nguyên ở chỗ khi đã làm hết sức mình mà không được thì dứt khoát dừng lại. Nhưng hai người đều không thể thực hiện như đã tưởng, ai cũng vậy.

- Anh ta khác mình, anh ta dễ dàng tiếp nhận người khác, còn mình thì quá khó.

Nguyệt Hương nói lửng lơ:

- Không chắc đâu, đôi lúc nhìn thì tưởng vậy, nhưng không phải vậy.

Phương cũng nên tìm hiểu đi, phải nghe giải thích chứ.

Nói xong, cô chợt nhìn ra cửa cười. Thanh Phương tò mò quay lại nhìn xem ai. Cô chợt nhói tim khi thấy Minh Nguyên đang đi vào. Anh đến thẳng phía bàn, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Hương, cười chào:

- Chào Phương. Lúc này có khoẻ không?

Thanh Phương cũng giữ thái độ thản nhiên, nhưng ngoài ý muốn của mình, giọng cô trở nên rất khách sáo:

- Vẫn bình thường. Cảm ơn.

Nguyệt Hương bỗng nhìn đồng hồ, rồi quay qua Thanh Phương:

- Mình phải về đây. Phương ở lại lát nữa anh Nguyên sẽ đưa về sau.

Thanh Phương hơi khựng lại, định làm một cử chỉ phản đối. Nhưng Nguyệt Hương đã nói thản nhiên:

- Dù sao anh Nguyên cũng muốn dự sinh nhật Phương, mình ở lại không tiện. Bây giờ mình về trước, hẹn gặp lại nhé.

Thanh Phương hơi cau mặt, nói nhỏ:

- Sao lại làm như vậy, không thấy vậy là kỳ sao?

Nguyệt Hương không trả lời, cô chỉ cười khi:

- Xin lỗi vì không báo trước.

- Đây, có phải Hương sắp đặt để mình với anh ta gặp nhau không? Có ý đó không? Mình thấy rõ ràng là như vậy.

- Nếu về quê thì cũng nên từ giã nhau lần cuối chứ. Còn không, tạm biệt thì cũng tốt chứ sao.

Không để Thanh Phương có thời giờ nói thêm, cô quay qua Minh Nguyên:

- Em về nha anh Nguyên, chúc một buổi tối vui vẻ.

Rồi cô đứng lên đi băng băng ra sân, Thanh Phương nhìn theo. Nguyệt Hương làm thế này chỉ càng làm cô thấy khó chịu. Nhưng gọi lại thì chắc

chấn sẽ giằng co với nhau có vẻ lố bịch quá, nên cô ngồi im.

Minh Nguyên điềm nhiên như hành động của Nguyệt Hương không có gì lạ.

Anh gọi nước, rồi nhìn Thanh Phương một cách thân mật:

- Nghe nói sáng mai cô về quê phải không?

- Vâng.

- Định sẽ sống ở đó luôn hả?

Thanh Phương trả lời bằng một cái gật đầu. Cô hơi nghi nghi đây là sự sắp đặt nhưng không thể hỏi thẳng. Cách hay nhất là im lặng chờ. Minh Nguyên muốn nói gì thì tự khắc anh ta sẽ nói ra thôi. Cô không tin anh ta bỏ thời gian đến đây mà không có lý do.

Chắc đây là một sự tạm biệt, cô nghĩ vậy. Cô luôn nhớ anh ta là người rất lịch sự ân cần với bạn bè, cho nên cô tự nhủ mình cũng phải giữ cử chỉ hoà nhã, đừng để bị lố bịch.

Minh Nguyên nhìn thoáng qua cô, rồi nói như nhận xét:

- Ở đây dù sao cũng dễ xin việc hơn. Với lại, cô cũng đã quen nết. Về đó là thay đổi môi trường sống, liệu cô có thích nghi được không?

Thanh Phương rất chán phải nghe những lời này. Nguyệt Hương và bạn bè đã khuyên cô đến mức có thể thuộc lòng. Bây giờ thêm Minh Nguyên nói, cô thấy như một sự lặp lại, không có gì mới mẻ đáng nghe nữa. Tuy vậy, cô cũng lịch sự:

- Ban đầu có thể hơi lạ, nhưng từ từ rồi chắc sẽ quen.

- Chỉ chắc thôi à?

- Tôi không biết trước, nhưng ai cũng phải thích nghi với môi trường sống thôi.

Minh Nguyên mỉm cười:

- Vậy mà trước kia cô không đồng ý để Thái Quyền đi xa, những người yêu nhau thì phải sống gần nhau chứ. Bắt người ta phải chịu sự xa cách thì bất công quá phải không?

Thanh Phương hơi nhú mày suy nghĩ. Anh ta nói chuyện chẳng ăn nhập gì với chuyện của cô và Thái Quyền, nhất là càng không ăn nhập vì chuyện hiện tại. Nhưng nếu phân tích thì phải khơi lại chuyện cũ, cho nên cô làm thinh.

Minh Nguyên phớt lờ vẻ khó chịu của cô, anh nói một cách tự tin:

- Tôi không muốn cô phải chôn vùi cuộc đời như vậy.

Lần này thì Thanh Phương không nén được cái cau mặt:

- Tôi không cho như vậy là thụt lùi. Điều quan trọng là mình thích sống ở đâu chứ không phải là thích đi tìm cái không có.

- Nhưng cô bỏ đi như vậy thì giống trốn chạy quá. Nói đừng giận nhé, nó hơi thiếu dũng cảm, nói thẳng ra là...

Thanh Phương ngắt ngang với vẻ tự ái:

- Hèn nhất phải không?

- Không tới nỗi phải dùng từ đó. Nhưng tôi không hiểu nổi cô giải quyết vấn đề một cách yếu đuối như vậy.

Anh hơi nghiêng người tới, đặt tay lên tay Thanh Phương:

- Ở lại đi, tôi xin cô đó!

Thanh Phương chậm chạp rút tay ra:

- Cảm ơn anh.

- Cảm ơn chuyện gì?

- Khi nói như vậy có nghĩa là anh gián tiếp hứa tìm việc làm cho tôi phải không? anh lúc nào cũng thích làm từ thiện cả.

Minh Nguyên hơi ngả người ra sau nhìn cô, lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy. Ý tôi muốn nói là nếu cô bỏ đi thì không phải chỉ có cô mất mát, mà tôi cũng vậy.

Thấy Thanh Phương có vẻ suy nghĩ, anh nói tiếp:

- Tôi không ngờ cô quyết định thụ động như vậy. Nghe Nguyệt Hương nói cô muốn về quê, tôi không bình tĩnh nổi. Tại sao cô chọn cách tiêu cực đó? Cô có nghĩ là sẽ hối hận không?

- Không.

- Nhưng nếu để cô biến mất, tôi sẽ là người hối hận.

Thanh Phương hỏi thẳng thừng:

- Vậy anh muốn gì ở tôi?

Minh Nguyên thoáng lúng túng. Nhưng rồi anh trở lại thái độ điềm tĩnh:

- Cô đừng bỏ đi. Từ trước giờ tôi vẫn muốn chúng ta cùng làm việc chung với nhau. Tôi cứ chờ đến một ngày nào đó, chuyện đó sẽ xảy ra, đừng làm tôi thất vọng.

- Vào buổi tối tôi đến nhà anh, anh đã nói điều này rồi, và tôi cũng đã từ chối rồi. Đừng lặp lại nữa, anh thừa biết là tôi không thể mà.

- Cô có hiểu kỹ ý tôi chưa mà bảo không thể? Chẳng lẽ đợi tôi nói thẳng là tôi không muốn mất cô? Cô lúc nào cũng thích đẩy người khác đến chân tường, nếu không như vậy thì không còn là Thanh Phương nữa.

Thanh Phương nhìn Nguyên chăm chú, rồi buột miệng:

- Anh muốn bảo là anh vẫn thích tôi? Hãy khẳng định lần nữa đi. Tôi có quá chủ quan không?

- Tôi chưa bao giờ quên được cô, dù tôi rất muốn.

Thanh Phương ngồi im. Tự nhiên nước mắt chảy xuống mặt, cô bặm môi cố kìm lại nhưng không được và cô khóc ngon lành.

Phản ứng của cô làm Minh Nguyên vừa lạ lùng vừa lúng túng. Anh đặt tay lên tay cô:

- Sao lại như vậy Phương?

Thanh Phương cố trấn tĩnh lại, cô rút khăn lau mũi, sụt sịt:

- Anh muốn trả thù phải không? Muốn cho tôi hiểu cảm giác điều đúng như anh phải không?

- Không khi nào, tôi đâu có hẹp hòi đến vậy!

- Vậy tại sao lại từ chối tôi? Khi tôi chủ động đến tìm anh là tôi khổ sở lắm rồi, sao lại cư xử như vậy chứ.

- Tôi muốn biết cô nghĩ chín chắn chưa. Có thể như vậy là quá đáng, nhưng tôi muốn cho cô thời gian để nghĩ kỹ hơn nữa.

- Tôi nông nổi lắm sao? anh nhìn tôi là như vậy sao? Thấp cỡ đó thôi à?

Minh Nguyên im lặng, tự nhiên anh buông một tiếng cười. Nụ cười không đúng lúc của anh làm Thanh Phương nổi giận thật sự, cô nhìn anh như cảnh cáo:

- Nếu anh đem chuyện này làm trò đùa thì tôi không tha thứ cho anh đâu.

- Tôi không thích kiểu đùa bất lịch sự như vậy, nhưng cũng không thể không cười. Tôi không hiểu đến chừng nào chúng ta mới có thể nói chuyện tình cảm nhẹ nhàng với nhau. Ngay cả lúc mềm yếu nhất, cô cũng nói chuyện với tôi như hỏi cung, đó là thói quen khó bỏ phải không?

- Anh nói gì?

Hỏi xong, Thanh Phương lại im bật. Nếu Minh Nguyên không nói, có lẽ cô cũng không nhận ra này giờ mình trách móc nhiều hơn là đón nhận. Cô cũng không hiểu nổi tại sao tính khí mình khó chịu như vậy. Nhưng bảo xin lỗi thì không được. Mừng đến mức tim nhảy ra ngoài nhưng không tin ngay, mà cứ bị hoài nghi. Cô không tin mọi chuyện lại tốt đẹp quá

Cô hỏi như dừng đọng:

- Hoàng Ngọc làm việc tốt chứ?

Minh Nguyên cười cười. Anh thừa hiểu Thanh Phương muốn hỏi gì, nhưng tính tự ái làm cô không nói thẳng. Chắc chắn anh phải giải thích cô mới có thể bỏ qua. Có điều anh muốn tự Thanh Phương hỏi thẳng. Anh làm như vô tư:

- Trước kia thì còn lơ mơ, nhưng bây giờ thì rất giỏi. Dù sao cũng cảm ơn cô, nhờ cô mà tôi có thêm người cộng tác tuyệt vời.

Thanh Phương không thể mở miệng nói gì thêm về nhân vật công kênh ấy, nhưng cô thấy rất khó chịu. Không kềm được, cô hỏi thẳng:

- Anh quyết định chia tay với cô ta khi nào vậy? Có thấy khó khăn lắm không? Lẽ ta không nên vội vã như vậy.

- Cái gì vội vã?

- Anh quyết định chấm dứt với Hoàng Ngọc khi nào thế?

Minh Nguyên lặng thinh. Cử chỉ của anh làm Thanh Phương thấy khó thở, cô có cảm giác khi thấy mình đang chờ đợi một lời khẳng định, trong khi chính người ta còn đang lung lừng. Thật nản.

Giọng cô cổ mềm mỏng:

- Bao giờ anh mới có thể nói thật với tôi chuyện của hai người? Tôi không muốn nhảy bổ vào đời tư người khác đâu, nhưng vì chuyện này liên quan đến tôi nên tôi buộc phải tìm hiểu.
 - Vậy cô tưởng chúng tôi là thế nào?
- Từ “chúng tôi” làm Thanh Phương thấy dị ứng. Cô cau mặt, giận thật sự:
- Thân đến mức như vậy rồi sao?
 - Cô không chấp nhận được phải không?
 - Tôi không phải là thánh mà vị tha. Tôi tội nghiệp đấy nhưng không thể tin anh tuyệt đối, mà không tin một người thì làm sao yên ổn thích người đó chứ.

Minh Nguyên nghiêm mặt:

- Không nhất thiết thân nhau thì phải yêu nhau, nếu không có cô thì tôi và Hoàng Ngọc cũng sẽ mãi như vậy. Tôi không hứa hẹn gì để người ta hy vọng, tôi nghĩ cuối cùng thì cô ấy cũng sẽ hiểu ra thôi.

Thanh Phương tin ngay. Cô thấy chẳng cần phải tìm hiểu nhiều hơn nữa. Giải thích bao nhiêu đó là đủ, nếu cứ mãi hoài nghi tra hỏi thì có vẻ tầm thường và không tin Minh Nguyên, như vậy có vẻ coi thường tình cảm của anh quá. Và khi không còn bị hoài nghi dằn vặt, cô đâm ra vui lòng với Hoàng Ngọc. Hình dung nỗi buồn của cô nàng, cô lại thấy mình có lỗi. Nhưng trong tình cảm không thể có sự nhường nhịn, chỉ có chinh phục mà thôi.

Thanh Phương đưa mắt nhìn ra ngoài đường. Cô bỗng nhớ một buổi tối ngồi trong quán với Nguyệt Hương, cô đã nhìn ra đường một cách xa xăm, lòng luôn nhói nhói đau. Bây giờ cảm giác đó không còn nữa và cô thật sự thấy mình như được hồi sinh. Bây giờ mới hiểu hết ý nghĩa khi người ta nói: “chỉ thiếu có một người mà bầu trời trở nên trống rỗng”.

Hết

Nguồn: Phong Anh

VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 16/04/2007 10:35:20 SA